

במדרש נאמר: לשלשה מקומות גלו ישראל: אחד לפני מנהר סמבטיון שנאמר לאמר לאסורים צאו (כי שם נאסרים שא"א לצאת משם בעבור הסמבטיון הזורק אבנים).

ואחד כיסה הענן שנאמר לאשר בחשך הגלו.

ואחד לדפני של אנטוכיא שנאמר ובכל שפיים מרעיתם (אזכה רבה פ"ב ב' היה ה' כאויב, מ"ר פט"ז, ירוש. סנהדרין פ"ו).

פרולוג.

שומרון שנת ג"א ר"ה (555 לפה"ס)

אבן קטנה התגלגלה במורד ההר הלבן מותירה אחריה שובל אבק זעיר, כמעט בלתי נראה, מסמנת לחיילים שלמטה לפרוץ אל העיר.

האות ניתן, דגל שחור הורם לתורן גבוה. חיילי אשור לבושים מדים שחורים מבהיקים התקדמו בפסיעות רחבות אל עבר החומה העתיקה שנראתה כאישה למודת סבל. הם שאגו, שאגת

[Click to view in fullscreen](#)

הקרב עלתה מבעד לחומה, מטפסת בגלים אל עבר בתי אבן הקטנים. איילי הברזל שניגחו את החומה- הרעידו ביום ובלילה והחיילים שהחזיקו אותם היו נחושים. גם יריות החיצים הרעילים מלמעלה לא הצליחו להרתיע אותם. החומה נכרצה. שבועות מספר החיילים השתוללו ברחובות חסרי רסן. הפעם המחיר שגבו היה יקר מידי. עשרת השבטים נלקחו לגלות ממנה לא שבו.

זוהי תורה

שוב הוא מביט במראת הכניסה המעוגלת ומהדק את מעיל העור אל גופו. וכשהיא שואלת לאן הוא מתכנן ללכת -מנחם רק נותן בה מבט ארוך ומצומצם ואומר "לא עניינך" פותח את הדלת ואחר כך טורק אותה בקול רעש גדול.

הדפים בהיסטוריה נשרו אל הרצפה. אין לה כוח להרים אותם בכלל.

שונאת שהוא יוצא עם החברים האלה, וגם אמא לא מחבבת אותם במיוחד. ולמרות שאינספור וויכוחים נערכו בנידון מנחם טען שהוא עצמו צריך לבחור את החברים שלו, ולא נועה.

למרות שהם תאומים.

אבל עובדה שמאז שהחל להתחבר איתם הוא השתנה, ואפילו מאוד. "בוא רגעו" היא מנסה לקרוא לו, שלא ילך. יורד עכשיו גשם בחוץ, וקר נורא. אם אמא תחזור ותראה שהלך שוב אז... היא לא רוצה לחשוב מה יקרה. אולי עדיף בכלל לישון שאמא תחזור ולא תשאל אף שאלה, נמאס לה לענות על שאלות שגם לה אין עליהן תשובות.

עכשיו הוא יחזור בארבע לפנות בוקר כמו בכל הימים הקודמים וגם שאמא תבכה ותתחנן שיספר לה היכן היה כל השעות האלו הוא לא יאמר כלום, רק יכנס אל החדר ויאמר שבבית הזה נדבקים לו לוורידים וייתנו לו שקט כי הוא מת מעייפות וחזר מהעבודה רק בארבע. ועד שהוא רוצה קצת לצאת ולהנות - לא נותנים לו.

הוא יחזיר בסוף, דוק כאלה

והעיניים של אבא שצוחקות אליה מהתמונה הממוסגרת ההיא בסלון. היא לא מסוגלת להסתכל עליהן עכשיו.

היא לא נרדמה, בגלל החומר הטיפשי ההוא בהיסטוריה. וגם בלי להביט בשעון הגדול היא יודעת שהשעה מאוחרת. יללה של חתול רחוב אומלל קרעה את השקט. אחר כך הייתה דממה והדלת נפתחה. מנחם נכנס. טיפות הגשם נשרו מהמעיל שלו, מכתימות את רצפת הסלון. "חיכית לי" "נכון" "כן, המשגיחה?" הנימה בקולו צינית.

ולמרות שהיה מאוחר, והוא היה עייף מאוד היא העזה: "אתה אח שלי, ואתה יקר לי יותר ממה שאתה יכול לדמיין" בעיניה עמד דוק של דמעות. "למה אתה עושה את זה לאמא? למשפחה שלנו?" אבל הוא היה קשוח. "זו אמא שבחרת להצטער כל פעם, תשלימו עם המצב וזהו" "אני בחיים לא אשלים עם זה" "נראה" הוא אומר מסייג. "התמודדנו בעבר עם דברים קשים יותר"

היא שותקת. מודדת בעיניה את הרצפה.

"נועה" הוא מיישיר אליה מבט. "הגיע הזמן שתביני, בחרתי לי דרך מאוד מסויימת. תפסיקי לנסות ל... החזיר אותי בתשובה. זה רק גורם לי לשנוא... את מבינה?"

"לאי" נועה חובטת בתסכול בספה החומה, מעלה

בידיו עננת אבן. אני בטח חסר דבדו שיהיה לך טוב וזו בעיה שאתה לא מבין את זה" היא ממווללת קבוצת שערות בהירות.

"בואי נעביר נושא, אין לי כוח" "אני לא מעבירה שום נושא, כבר הרבה זמן רציתי לדבר איתך על זה" "מה זה ייתן לך?" "אח" היא אומרת מהר. "ועכשיו אין לך?" "יש לי" היא אומרת בשקט. "אבל זה לא כמו לפני"

הזכרונות שבו אליה, חדים ופוצעים.

אז - דלת העץ המעוטרת נפתחה, משב רוח מרענן נכנס אל הבית. מנחם עמד בפתח עם מזוודה. "מה אתה עושה כאן?" היא שמחה ומופתעת, ביחד. "סילקו אותי" הוא ענה רפואת משפיל מבטו אל הרצפה. עיניו הירוקות רצדו בחוסר מנוחה. "קודם כל תיכנס" היא מתעשתת גוררת את המזוודה אל החדר. הם מתיישבים על כסאות הבר במטבח מול צלחת גביניות מאובקות בסוכר. "מה קרה?" "מצאו אצלי בחדר פלאפון ו..."

נשו:
"לא"

"אתה יכול לומר למשגיח שזה לא אתה, אתה בחור טוב מידי בטח שמו לך את זה" היא מדברת מהר, מבוהלת.

הוא בולע כוס מים, נועה בולעת אוויר.

"אני יכולה להתקשר לישיבה שלך נאמר להם שזו טעות... אולי בעלה של מלכי יסכים לדבר איתם".

"לא צריך לדבר עם אף אחד" הוא קוטע אותה, קצר רוח.

"אבל טעויות קורות לפעמים, הרבנים שלך לא מלאכים".

"זו לא טעות"

היא משתתקת בהלם.

"הפלאפון באמת שלי"

הנהגה לראשונה - ירושלים תש"פ

העצים השחורות ליחכו את הדשא בהנאה. לְהִי רַק עמדה מהצד והביטה בהם. הנהר הגדול זרק אבני חצץ וסלעים חדים והתיז טיפות מים קטנות. כדור השמש הענק התקרב אל קו האופק. "הולכים" קולה נשמע כעולה מאוב. אך פסקני. היא התכופה והרימה את מקל הרועים. "בואו"

העצים -חמישה -במספר הלכו אחריה מטפסות במעלה ההר. הבית נראה מרחוק. היא התכופה אל שולי שמלתה וניקתה אותם מהבוץ. גאד כבר עמד מרחוק מביט בה בעיניים חמורות. "איפה היית?" "הלכתי לרעות את העצים" מבטה הושפל. "הצמחייה שליך הבית לא מספיק טובה בשבילך?" העיניים השחורות שלו מנסות למצוא את השקר. "מותר לי ללכת לאן שאני רוצה" היא מגרדת את הבוץ שדבק אל ציפורניה. "אני יכולה ללכת?" "יכולה" גאד מפנה לה את השטח והיא נושמת בהקלה. הנהר כל- כך מעניין רק אסור שמשוהו ישים לב. פשוט אסור. לכן פעם הבאה היא תדאג שאף אחד לא ידע. היא תחזור מוקדם וגאד לא ישאל שום שאלה מעצבנת. בשבת שעברה אבא סיפר לה על אלה שחצו את הנהר. ולא חזרו מעולם.

לאן הם נעלמו? ולמה אבא לא מוכן לחצות את הנהר?

"איפוא כתוב בתורה שזה אסור?"

"להי, עוד מעט חושך, אני צריכה שתטפלי בזה" רחב זורקת אל ידה גוש בצק מקמח שעורים. הבצק חמים ורך ולהי יוצרת ממנו עיגולים מדויקים וסימטריים.

הנהגה לראשונה - ירושלים תש"פ
העגולות. ומרגיעה את נשימותיה המהירות.

החושך עטף את הבית. הנרות דלקו מטילים צלליות כהות על קירות העץ. להי נשענה במרפקיה על השולחן לועסת באיטיות צלי אוז. "טעים" גאדחיוה את דעתו. מקלות העץ שלו ננעצו פעם אחר פעם בגוש הבשר הצלוי. אלדד חיכך את כפות ידיו המיובלות ורחב ישבה מהצד והביטה בהם. קול הלעיסות נשמע , מפר את השתיקה .

"אבא? למה אסור ללכת לנהר?" "בשבת?" הוא עייף עד כלות, כל השבוע עבד בשדה. "לא, ביום חול" "זה מסוכן, למה את שואלת?" מצטערת שבכלל שאלה עכשיו היא סיבכה את עצמה. "התכוונתי בשבת" היא מתלעלת. "האיסור הוא לחצות את הנהר בשבת. זה כתוב בתורה " אה" גאד שולח אליה מבט תמה. השקט חזר שוב הצלי נגמר מזמן ולהי אמרה בשקט: "אלוקים תודה על האוכל שנתת לנו" והסיטה את כסאה אחורה. הכיסא נפל על הרצפה בחבטה. היא התכופה והרימה אותו.

"אני עייפה" היא נמלטת אל החדר מכסה את ראשה בשמיכת צמר כבשים.

+++

ירושלים תש"פ

שבת ברחוב שמואל הנביא זה שבר מרתק מאין כמותו. הכביש שבימות החול עמוס כלי רכב עד אפס מקום- מלא עכשיו במשפחות שיצאו לטיול של שבת, חסידים בשטריימלים וקפוטות ממהרים לטיש. גרביהם הלבנות בוהקות לאור מנורת הרחוב. חבורת

ילדים צוחקים עושים ומהו המו"ד הכביש, צלילים אחרונים של זמירות שבת עוד מהדהדים ברחוב הפתוח מתערבבים יחד עם ניחוח הדגים, והצ'ולנט שנשאר לסעודת המחר. שבת.

נעלי העקב הכסופות של נועה לוחצות לה על הרגל, מזכירות לה שכבר עברה יותר משעה מאז שיצאה מהבית. "רוצה לחזור?"

"עכשיו?" יהודית לא מבינה. "הרגע יצאנו, ורצית להספיק לבקר את רוחי גרינבלט"

לא יודעת" היא נעצרת ומשפשפת את הרגל. "פתאום לוחצות לי הנעליים" מצחיק להפסיד ביקור אצל רוחי בגלל נעליים שלוחצות על הרגל. הן ממשיות ללכת.

"אז קיבלתי תשובה שלילית מההתמחות" יהודית אומרת מאוכזבת. "הרכזת טוענת שהמוח שלי לא מספיק ריאלי"

"באמת?" נועה משפשפת עיניים כואבות מחוסר שינה.

"כן באמת" יהודית מוזגת לעצמה מים ממתקן שתייה שעמד ברחוב "ההורים שלי אמרו שאני מספיק מוכשרת, ואולי כדאי ללחוץ עליהם, מה את אומרת?" היא לוגמת לגימה בודדת מהכוס ומעיפה אותה אל הפח הקרוב.

קבוצת נערי שוליים חוצה את הכביש, הלב של נועה דופק על מאתיים קמ"ש.

"צודקת" נועה בוחנת בעיון נער גבוה שפתח דלת של

דגל ונחה בעל הזמנות כותם. מטכנים והורים של אותו בחור, מזעזע לדעת שבן משפחה דורך ברגל גסה על כל הקדוש והיקר. אולי הוא בכלל לא חרדי. שנייה אחר כך היא מזהה את מנחם, נדחק אל המושב האחורי של הרכב ביחד עם אותם בחורים. משהו מדליק מוזיקה בפול ווליום, הרכב פורץ בשעטה בינות למשפחות המטיילים על הכביש.

ילדים מסולסלי פאות צועקים לרכב 'שבעס'. הנהג מקלל וממשיך בנסיעה פראית אל מחוץ לשכונה.

"נורא עצוב לראות חילול שבת, ועוד בכזה מקום "יהודית מתקדמת עוד פסיעה.

נועה לא מסוגלת לזוז.

"למה אתה עושה את זה? מה חסר לך בחיים?" היא לואטת אל תוך השקט, בולעת דמעות. אסור לבכות עכשיו.

"למה עליית על הרכב? היא בוכה. לא מצליחה לשלוט בדמעות. הן נופלות על הכביש, מתערבבות באגלי הטל. כל הזמן חשבה שזה רק שינוי חיצוני, בלבוש. עכשיו היא רואה שזה אמיתי, והכי עצוב שיש.

למה? היא שואלת עוד הפעם. הדי המוזיקה ענו לשאלתה בלגלוג צורם. ופוגע.

היא רצה לצד הרחוב ומקיא את נשמתה.

מה שהיה עד עכשיו לא יחזור לעולם. היא איבדה את מנחם, לתמיד.

זוהי תשובה

החדר מלא חפצים מפוזרים, חולצות טריקו מלוכלכות, נעליים עטויות בוך, אוזניות שמשתלשלות מהמיטה, פחיות בלו ושקית גרעינים פתוחה.

מה השעה בכלל? מנחם מתהפך במיטה, לא מסוגל לצאת מהחדר.

הוא לא התכוון לנסוע אתמול, רק רצה לטייל עם החברה. אבל פתאום משהו הציע לנסוע למצדה, לראות את הזריחה. ריח הצ'ולנט מגיע עד החדר, מזכיר לו שמאתמול לא אכל כלום.

הוא פותח את הדלת. נועה עומדת מולו נועצת בו עיניים מאשימות. היא לא יודעת ממה שקרה אתמול, למה שתדע? אבל תאומים לא יכולים להסתיר דברים אחד מהשני והוא רואה על העיניים שלה שהיא יודעת. מה את יודעת נועה?

הוא עומד מולה, מנסה לבדוק שוב את המבע ההוא בעיניים. נועה הולכת לסלון.

אמא בחלוק קטיפה שחור מוזגת סלטים לצלוחיות.

"חבל שאת טורחת, אמא" נועה מחזיקה סידור. מחזיקה את הלב שלה שלא ייפול. "גם ככה אני לא מסוגלת לאכול"

"יש את מנחם, ואותי" אמא מניחה על השולחן סלט זיתים. "הנה יש כאן משהו שתאהב" היא מניחה צלוחית של סלט בטטות ליד הצלחת שלה.

"מי בא לקידוש?" אמא מושכת אליה בקבוק מיץ ענבים. "מנחם, רוצה לאכול?"

הוא רעב כמו נמר שלא אכל שבוע, ולא מסוגל לאכול אפילו כף עם העיניים שנועה תוקעת בו כבר מאז שקם בבוקר.

הראש שלו כואב מהטיול הלילי המפוקפק. מה נועה

יובל

כל הסעודה הם מתמודדים אחד מול השני. נועה הולכת למטבח, חוזרת עם עיניים אדומות.

מנחם לועס חלה ביתית ורכה. "אין כמו האוכל שלך בעולם, אמא. יותר טעים מכל המסעדות" הוא מנסה להיות נחמד. כל השבוע היו מתחים בבית.

אבל העיניים של נועה שמביטות בו במבט כועס ומאשים מוציאות לו את החשק לצלחת נוספת של צ'ולנט. האוכל נתקע לו בגרון.

אחרי מלחמות עיניים מתישות ואחרי שאמא הולכת אל החדר כדי לקרוא תהלים נועה מסננת לעברו: "איך אתה לא מתבייש?"

"ממה?" מנחם מפצח גרעינים בזה אחר זה, משדר שלווה למראית העין. אין סיכוי שהיא יודעת ממה שהיה אתמול.

היא רק חושדת,

הדופק שלו משתולל. היא יודעת, לא חושדת. "להזכיר לך מה היה אתמול בלילה?"

מאיפוא היא יודעת? סימני השאלה המתרוצצים במוחו לא זוכים למענה והשקט המצמית שהיא שותקת עכשיו מדגיש את קול נעימת התהלים שאמא קוראת בחדר.

"שלא תעזי לספר לאמא" הקול שלו רועד מזעם. היא הלכה ועקבה אחריו, ראתה בקלונג, בחולשתו. מאיפוא החוצפה הזו?

"זה מה שאכפת לך?" היא זורקת עליו כרית נוי שעמדה על הספה.

מנחם תופס את הכרית.

"חיללת שבת!!" היא מרימה את קולה באוקטבה. "אתה יודע מה זה אומר?"

לא עשיתי כולם. הוא מוטרם מהסכנה. ואג תגידי שחיללתי שבת" מזועזע מעצמו, מהשקר שהוא אומר בכזו אדישות. "כי לא חיללתי" רק עליתי על הרכב, משהו אחר נהג בו. הוא נכנס אל החדר נועל את נעלי הספורט שלו, נעליים מגושמות שקנה ביפו. לאן נועה חשבה שילך? ללמוד גמרא?

שתדע אחת ולתמיד מי זה אח שלה. הוא כבר לא חרדי. ולא שומר כלום. וחבל שתשגה באשליית שווא.

לפחות עכשיו הוא לא ידאג להסתיר את זה.

"אל תחזור" נועה צועקת אליו מהסלון "תלך לחברים שלך".

אמא יוצאת מהחדר לא מבינה מה קורה.

"הילד שלך מחלל שבת, אמא. הגיע הזמן שתדעי את זה" נועה אומרת בארסיות, מנחם מחוויר.

אמא מחוויירה. "לא באמת, נכון? תגידי לי שזה לא נכון, מנחם" נועה מביאה לה כוס מים.

"זה נכון אמא" ואני מצטער מאוד לומר לך את זה.

הוא לא מסוגל להסתכל על אמא שלו, יוצא אל הגשם שבחוץ, מרגיש איך הלב שלו נאטם עוד טיפה.

גם האוויר הצונן שבחוץ לא מצליח להרגיע את ראותיו הבוהרות והוא קורס תחתיו על ספסל האבן.

למה נסע אתמול למצדה? הנסיעה הייתה פראית ומפחידה. והמוזיקה הייתה חסרת טעם. תופי טם טם אפריקאיים ומקהלת אינדיאנים מצווחת לא בדיוק קלעו לטעם ולסגנון אותו אהב. אבל ברכב בעל החלונות הכהים איש לא התחשב בדעתו וברצונותיו. והוא רק רצה

לחזור הביתה ולשכח ממנו שדחה לחשוב שה מעידו חד פעמית ולא עוד.

אבל כשראה את העיניים של נועה הבין שאיחר את הרכבת.

שבע יפול צדיק וקם. והוא?

כבר מזמן חדל להיות צדיק.

הוא מתרומם מהספסל הנוקשה ומותח את עצמותיו הכואבות. אבות ובנים הולכים עם ילדיהם ברחוב, כנראה לבית הכנסת. הילדים נראים מאושרים למדי שהם מחזיקים את ידו של האבא.

פעם, לפני הפיגוע הנורא הוא היה לומד עם אבא. עכשיו הוא לא יכול ללמוד איתו, גם אם ירצה, מאוד.

צינה פושה בליבו והוא מהדק את קפוצ'ון הטרינגי שלו, מוחה דמעות גשם מפניו.

ההרגשה שפועמת בו עכשיו היא עליבות אחת גדולה, כמו חתול רחוב אומלל שאין לו דורש. עצוב להשוות את עצמך לחתול ורק ההשוואה גורמת לו להעלות חיוך אירוני על פניו.

ילד קטן זהוב פאות עם מבט תם בעיניים מצביע עליו וצועק: "אבא, הנה חילון" האבא מהסה את ילדו.

"אבל זה חילון, נכון אבא?" הילד מתעקש ומנחם מוצא את עצמו מרחם על האבא שנתקל בסיטואציה המביכה.

"זה לא חילוני, זה יהודי מסכן" אברך המשי מתכופף אל הילד מעניק לו נשיקה לזהטט. "הוא מסכן כי אין לו כיפה, כי הוא לא מכיר את השם" אברך מנמך את קולו, הילד שולח אליו מבט מלא רחמים.

וגם אם יתכחש לעובדה המצערת הזו - הוא בחר מסכן.

דוֹחַ דְּרוֹר

דוֹמְעוֹת. הוּא מְשִׁיךְ לָנוּ בְּשִׁנְיֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֶת מִלּוֹת הַתְּפִילָה וּפּוֹסֵעַ לְאַחֲרָיו בְּעוֹשֵׂה שְׁלוֹם.

מִיִּשְׁהוּ נִכְנַס אֶל שְׂדֵה הָרְאִיָּה, מִבְּעִית אוֹתוֹ עַד מוֹת "בּוֹשֶׁה וְחָרְפָה אֵיךְ שֶׁאֲנִישִׁים דְּבוֹר שְׁלֹנוּ מִתְנַהֲגִים" גְּבֵרְתָן אִימְתָנִי נֶעֱמַד מוֹלוּ וּמַעִיף לּוֹ סְטִירָה כּוֹאֶבֶת עַל הַלַּחַי. "זֶה מָה שֶׁאֲבֵא שְׁלַךְ לִימַד אוֹתְךָ? לְהַתְּפַלֵּל מֵאִיִּפוּן?! בְּלִי כִיפָה? פֶּרַחְח!" הוּא יוֹרֵק הַצִּידָה. "לַךְ לְתֵל אֲבִיב, אֵל תְּקַלְקֵל אֶת הַיְלִידִים שֶׁלָּנוּ"

אֵין לּוֹ מָה לַעֲנוֹת וּלְפִיכֵךְ הוּא שׁוֹתֵק, מְנִיחַ לְגְבֵרְתָן לְכֻלּוֹת בּוֹ אֶת זַעֲמוֹ. "הַנוֹשְׂרִים שֶׁל הַיּוֹם עוֹשִׂים מָה שֶׁבֵּא לָהֶם, מְבִיִּישִׁים אֶת כְּבוֹד הַתְּפִילָה, אֶת הַקְּדוּשָׁה!!! אֵיךְ אַתֶּם שׁוֹתֵקִים???" פֶּאוֹתוֹ עֵבּוֹת וְחוֹמוֹת רְטוּבוֹת מְזִיעָה הוּא מִתְקָרֵב אֵלָיו בְּתַנּוּעָה מֵאִיִּמַת וְלוֹחֵשׁ עַל אוֹזְנוֹ: "אַלּוֹקִים לֹא צָרִיךְ אֶת הַתְּפִילּוֹת שֶׁל פֶּרַחְח כְּמוֹךְ, הוּא מוֹוֹתֵר עֲלֵיהֶם בְּשִׁמְחָה" מוֹכְרִים יוֹצֵאִים מֵהַחֲנוּטִיּוֹת מְרַגְעִים אֶת הַעֲנֵק. אֲבָרְךָ מְצִיעַ בְּקִבּוֹק שְׁתִיָּה לְמִנְחָם. מִנְחָם פּוֹלֵט חֵיךְ מְבּוֹכָה קְלוֹשׁ, הַסְטִירָה כּוֹאֶבֶת וּמְבִיִּישֶׁת וְהוּא עוֹלֵה עַל אוֹפְנוֹעוֹ רוֹעֵד מְזַעֵם.

מִי הֵרָשָׁה לּוֹ לְחַרְדֵי הַזֶּה לְהַתְּעַרֵב בְּחִייוֹ וּבַתְּפִילָתוֹ? וְמָה בְּסֵךְ הַכּוֹל רְצָה? לְבַקֵּשׁ מֵאַלּוֹקִים סְלִיחָה עַל מָה שֶׁהָיָה בְּשַׁבָּת, וְאִם הוּא שֶׁלַח אֵלָיו גְּבֵרְתָן שִׁבְהִיר לּוֹ חֵד מְשִׁמְעִית אֶת מְקוֹמוֹ הָרְאוּ- כִנְרָה שֶׁהוּא גְרוֹעַ יוֹתֵר מִמְנַשֶׁה וּמֵאַלְעָזֵר בֶּן דּוֹרְדִיאַ גַּם יַחֵד.

"תּוֹדָה עַל הַסְטִירָה" מִנְחָם אוֹמֵר בְּצִינִיּוֹת לְאִדָם הַעֲנֵק שְׁמוֹלוֹ. הוּא מִתְנַיעַ אֶת הָאוֹפְנוֹעַ שׁוֹלַח אֵלָיו מִבֵּט יַצִּיב, עַד כְּמָה שְׁנִיתָן, עוֹד מַעַט יִתְּפַרֵק.

הַמְטַבֵּחַ הַקֵּטָן מֵלֵא בְּנִיחוּחוֹת בְּצֵל מְטוּגָן וּמוֹצֵרֵלָה נִמְסָה מִבְּעֵבֶעֶת. וְרֵק אִם הוּי לּוֹ אוֹלֵי כְּמָה דְקוֹת הָיָה נֶעָצֵר וְאוֹכֵל מְשׁוֹלֵשׁ פִּיצָה אַחַד.

פְּרִיךְ, חֵם, מִתְּצַפֵּץ. אֲבֵל עוֹמְרֵי דוֹחֵךְ בּוֹ כִּי יֵשׁ עוֹד הֶרְבֵּה הַזְּמַנּוֹת לְבַצֵּעַ, וְהַקּוֹנִים רוֹצִים פִּיצָה חֲמָה. הוּא רֵק מְנַגֵּב אֲגִלֵי זִיעָה, מְבִיט בְּשִׁנְיִים חֲשׂוֹקוֹת בְּעוֹמְרֵי וְלוֹקַח אֶת מְגִשֵׁי הַפִּיצָה.

הַשֶּׁמֶשׁ מְבִיטָה בּוֹ בְּחֵיךְ חִיוּר, עוֹמֵדֵת לְשִׁקוֹעַ וְשׁוֹב הוּא נִזְכָּר אֵיךְ בִּימֵים עִבְרוּ הָיָה רֵךְ לְחַפֵּשׁ מְנִיין בְּזַכְרוֹן מוֹיִשָׁה אוֹ בְּאַחַד מִבְּתֵי הַכִּנְסֵת הָרַבִּים. אוֹלֵי גַם עֲכָשָׁיו יִתְּפַלֵּל? יִבְקֵשׁ סְלִיחָה עַל מָה שֶׁהָיָה בְּשַׁבָּת. כָּל הַסִּימּוֹרִים עַל אֲלַעְזֵר בֶּן דּוֹרְדִיאַ וּמְנַשֶׁה צָפִים עֲכָשָׁיו בְּזַכְרוֹנוֹ, מְזַכִּירִים לּוֹ אֶת דְּרָשׁוֹת אֲלוֹל בִּישִׁיבָה קֵטְנָה. אִפְשֵׁר לַעֲמוֹד בְּצֵד הָרְחוֹב וְלְהַתְּפַלֵּל. בְּלִי מְנִיין וּבְפִלְאֻפוֹן יֵשׁ אִפְלִיקָצִיָּה שֶׁל תְּפִילּוֹת.

רַעִיין טוֹב, וְכָל שֶׁהוּא הוֹפֵךְ בּוֹ הוּא מְצוּיין.

הַקּוֹנִים שֶׁל הַפִּיצָה יִמְתִּינוּ עוֹד חֲמֵשׁ דְקוֹת, וְעוֹמְרֵי יִסְכִּים לְחַת לּוֹ הַפִּסְקָה קְצָרָה.

הוּא עוֹצֵר אֶת הָאוֹפְנוֹעַ אִפְשֶׁהוּא בְּרְחוֹב וְנֶעֱמַד בְּיַחֲדוֹת לְתְּפִילַת מִנְחָה, מִשֶּׁהוּ שֶׁלֹּא עֲשָׂה הֶרְבֵּה זְמַן. הָאִפְלִיקָצִיָּה בְּפִלְאֻפוֹן מְעוֹלָה וְהָאוֹתִיּוֹת בְּרוּרוֹת אֲבֵל הוּא לֹא מְצִלִיחַ לְהַתְּרַכֵּז. אֲנִישִׁים עוֹבְרִים לִידוֹ, מְעִיפִים בּוֹ מִבְּטִים תְּמָהִים.

"סִלַּח לָנוּ, עַל זֶה שֶׁנִּסְעַתִּי בְּשַׁבָּת בְּמִזִּיד, לֹא הַתְּכוּוֹנֵתִי" בְּטַח לֹא הַתְּכוּוֹנֵת, רְצִית לְרֹאוֹת אֶת הַזְרִיחָה בְּמַצְדָּה. עוֹמֵד הַבֵּטוֹן מוֹלוֹ הוּא עוֹמֵד לּוֹעֵג

בכפי' והיה עמו בלי למצמק. ומנחם ומוח לעצמו
על חוצפתם של אנשים או טיפשותם או שמא שניהם
גם יחד.

+++

שירה ומוזיקה טובה מסוגלים להרגיע בדרך כלל
אנשים עצובים ומנחם מוצא נוחם בגיטרה המאובקת
שעתה שכבה על רצפת החדר. אם היום חשב לנסות
להשתפר - הוא התחרט. במקום שיעריכו אותו על
מאמציו הוא מקבל בעיטות ובוז.

הוא פורט על הגיטרה שיר חדש ששמע לאחרונה
באיזו מסיבה. אך במקום להנות מהצלילים הוא
מרגיש עצב אחד גדול ותסכול.

הרעש של הגיטרה רק מפריע לו לחשוב. העלבון
מהיום טרי, חם וצורב את קנה הנשימה. ואם בבית
ומחוץ אף אחד לא מעריך אותו וכולם דואגים
להדגיש לו עד כמה הוא שווה באמת. אז אולי כדאי
שילך, יעזוב את הבית ואת השכונה בה גדל וילך.
פשוט כך. אולי יטוס לארץ אחרת, והגם שהעולם
נקרא כפר גלובלי קטן הוא מספיק גדול כדי שיוכל
למצוא בו מקום לעצמו. בלי נועות מרגיזות ואנשים
לא מבינים.

אפשר לבדוק בכל מיני משרדי טיולים, אולי ידבר
עם איציק שכבר חולם שנתיים לטוס לטיול בהודו.

הוא מטיח את הגיטרה בקיר ממור משוטע על
המיטה. מכסה את הראש בשמיכה דקה ורוצה לישון,
לישון לשכוח. באמת אין לו מה לחפש כאן, בשכונה
המוכרת. והוא מבולבל, פגוע ועייף.

האם בריחה תהיה פתרון? הוא יודע שלא, אבל יודע
שהוא לא מסוגל להישאר פה במקום הזה.

גשם החל לרדת, נוקש על החלון מכסה את הזגוגית
באדי קור. הוא קם ומביא לעצמו עוד שמיכה. שומע
את נועה ואימו מתלחשות בסלון ויבבות חנוקות של
נועה. ואם היה לו ספק או רחמים לנסוע ולעזוב - הרי
שבזה הרגע הם נמוגו.

מחר יברר לאיזה מקום בעולם כדאי לו לטוס.
והעולם מספיק גדול ומאפשר, יש לו כסף, ואולי גם
עוד חבר או שניים ירצו להצטרף אז למה לא בעצם?
אבל מה עם אהוד, ומה שהבטיח לו?

והנקמה?

אהוד הוא האדם היחיד שהבין אותו באמת. הוא לא
יכול להיות כפוי טובה סתם כך.

אין לו תשובה, גם לא אחת לענות לעצמו, ולכן הוא
קובר את עצמו בשמיכת הפוך.

מחר יהיה יום חדש, והוא יוכל שוב לשקול את
ההחלטה בצורה נבונה יותר.

וכרגע השינה היא משכך הכאבים הטוב ביותר.

זכור מה יש חודש הבא? היא יושבת מול כן הציורים בסלון, מצוירת קווים רועדים בעיפרון הפחם. עוד ציור לא מוגדר, כמו עשרות הקנבסים ששוכבים בארון. מעין קשקוש בצבעים אפור - שחור. כמו האווירה המרגיזה ששורת בבית בימים האחרונים.

מהמטבח עלה ריח של מוקרם פטריות, ואפילו שהריח נהדר ומעורר תאבון הוא לא מוצא בתוכו כל רצון להתרומם מהספה הטובענית וללכת לאכול. "כאלו שאפשר לשכוח", אף! מה היא רוצה ממנו עכשיו? יש לו חודש להתכונן נפשית לתאריך הזה, התאריך שבגינה הוא ער בלילות.

שנה שעברה הוא עוד עמד עם חולצה לבנה מול הקבר, ואמר 'קדיש' בשפתיים חרבות. השנה? לא בטוח שבכלל יהיה בארץ. ואבא יסלח לו, בטח.

"אין לי חשק לדבר על זה עכשיו"
"אז למה כן יש לך חשק?" היא נועצת בו מבט מלגלג, "לישון".

"אבא פעם אמר שישנים בקבר, תראה מה קרה".
"אולי תשתקי?" הוא זורק לה את טבלת הצבעים על הרצפה "ואבא הוא לא נושא לבדיחות". הוא משהו שאסור להזכיר או לדבר עליו.

צבעי המים מכתמים את הרצפה בכתמים צבעוניים-קונטרה מושלמת למצב הרוח של שניהם.

נועה אפילו לא מעיפה מבט אל הרצפה, הצבעים לא חשובים עכשיו בכלל.

"אבל... השנה אתה תגיד 'קדיש'?"
"אני לא" לא מסוגל בכלל לעמוד מול הקבר, מול

אבא.

"אתה כן... תגיד... ק...דיש" היא הוגה את המילים לאט. בעיניה דמעות. "לא אכפת לך מאבא?"
"לא רוצה" הוא מתקשח. "את תראי שאני לא אגיד"
הוא מוציא את הפלאפון מכיסו, שולח הודעה לאיזיק. מרגיש רע עם עצמו.

הולך למטבח, מעמיס על צלחת אטריות מוקרמות, נס שאמא לא בבית ולא שומעת את השיחה ביניהם. גם ככה הוא מצער אותה.

ואת כולם.

"אני הכנתי את המוקרם" נועה זורקת לו בדרך אגב. אוספת את טבלת הצבעים מהרצפה.

"חבל שאמרת, הוצאת לי את החשק לאכול"

"טוב מאוד" היא פולטת בסרקזם.

ואחרי זה אמא אומרת לו שהוא מחפש סיבות לוויכוחים איתה.

עוד חודש מסתבר, הוא כבר יהיה בחו"ל, באחד ונועה תוכל לומר 'קדיש' במקומו.

אה, בנות לא אומרות קדיש. חבל.

שונאת להתווכח עם מנחם, ובמיוחד על דברים שקשורים אליך, הוא לא רוצה לומר קדיש, ואני לא מבינה למה? יש המון חילונים שאומרים קדיש. נראה לי שיש לו איזה טראומה מכל הנושא הזה.

בכלל לאחרונה אני מתחילה לדאוג ולא מבינה מה קורה למנחם השמח, הזורם, המבין

פתאום הוא הפך לאדם אחר.

לא אור שני בלילה.

לא מנחם שאני מכירה.

כל ניסיון מצדי לשכנע כזה או אחר מוביל למריבות.
אוף!

מנסה לדמיין מה יהיה עוד כחודש בערך כשנעמוד
מסביב לקבר כל הדודים וסבתא שילה, ומלאכי, ודוד
מתן יעמדו מסביב ויבקשו ממנו לומר קדיש והוא
ישתוק, או יעלם פתאום.

אמא תתבייש נורא, בבן שלה. ואני אתבייש עוד יותר
באח שלי. בבן שלך.

אתה בטח עצוב לשמוע את זה. אבל אני עוד יותר
עצובה.

לפחות תבקש מהשם שיהיה לנו יותר קל פה.

יש לך שם פרוטקציה, לא?

+++

"איך את מתמודדת?" היא שאלה פעם את אמא.
אם משהו בעולם מסוגל להתמודד עם מציאות של
ילד שעזב את הדרך. זה לא נתפס בכלל.

איך נשארים שפויים בתוך הכאב הזה?

"מי אמר שנשארים שפויים?" אמא חייכה אז חיוך
אירוני.

הצער הזה חותר לעומק, מפלח את הלב וקורע אותו
פיסה אחר פיסה כל פעם מחדש.

והיא כועסת.

כועסת מאוד על מנחם הבלתי מתחשב, האנוכי.

זה ששקוע בעצמו ולא חושב איך הצעדים שלו

ישפיעו על נוסח.

זה שבגללו לא קבלו אותה לעבודה בקייטנה.

זה שבגללו אין לאבא נחת רוח בשמיים.

והוא האשם היחיד.

הוא בכלל לא רוצה להשתנות, ולא אכפת לו מכלום.

לא אכפת לו לצער אותנו.

היא כועסת, ומותר לה לכעוס.

כי היא בן אדם, ולא מלאך כמו שמנחם חושב
לפעמים. כמו שדודה רונית חושבת.

"תכילי אותו נועה" תמיד דודה רונית אומרת לה
את המשפט הזה. המשפט מהספרים הפסיכולוגים
שהיא מרבה לקרוא ולצטט מהם. "הוא עובר משבר,
אבא שלו נרצח".

"גם אבא שלי נרצח, ולא הפכתי לאנוכית ונושרת"
היא אמרה לדודה רונית. אבל דודה רונית ציטטה עד
משפט על טיפוסים רגישים שלוקח להם זמן לעבד
טראומות. ודיברה בטון של מורות כבודות ויודעות
כל, טון שנועה לא מסוגלת לשמוע.

ואחר כך דודה רונית אומרת שהיא לא מכילה.

מאוד קל לדבר כשרואים את הסיטואציות מבחוץ,
מאוד קל לדבר ולהדריך אחרים במה הם לא בסדר.

דודה רונית לא גרה בבית, הילדים שלה כבר נשואים
והיא ולא צריכה להתמודד עם כל האתגרים שמנחם
מציף בהם את חייה עד מחנק.

היא לא צריכה להתמודד עם חילולי השבת שלו
והשירים שהוא מדליק בווליום עוצמתי בסלון.

ואחרי זה היא באה ומטיפה לה, לנועה מוסר.

אסוקים

השבתות בשילה היו הדבר הראשון שאהבה אחרי שאבא נפטר, לפני כן הם לא היו נוסעים לשם, אולי רק לחתונות.

סבתא שילה יושבת בחצר ומדברת עם אמא. ולה יש זמן להסתכל על הכבשים שהבן של חגי משחק איתם עכשיו.

היא יוצאת אל החצר, כניסת שבת עוד חצי שעה בערך ומלאכי אסף אותם מירושלים אחרי כל הארגונים. אולי מנחם יגיע בסוף?

הוא יגיע, היא יודעת והאופנוע מסוגל להגיע ליאש קודש' תוך שעה לכל היותר.

היא נשענת על מעקה הפרגולה, השמש כבר מתחילה לשקוע בשיפולי ההרים. האופנוע של מנחם דוהר מרחוק, משתדל להדביק את השמש.

"בסוף הגעת" היא אומרת בשקט.

הוא מנער את המכנס המכוסה באבק דרכים. "אמא בקשה שאני אגיע"

נועה מהדקת סיכה מעל קווצת שערות. "פה מצדך"

הוא נכנס אל הבית לא חונן אותה במבט קל. מי היה צריך אותו פה בכלל אם הוא רק מעכיר את האווירה בכל מקום שמגיע אליו.

היא נשארת בחוץ נותנת לרוח לחבוט על פניה. סבתא שילה בטח מדליקה נרות ואמא קוראת שיר השירים כמו כל שבת.

ובתוך קבוצת הגברים עומד אדם ארכני ושדוף

ומרצה בהתחבשות על חתונות הסיבה של יחודה ושומרון. היא מקשיבה בחצי אוזן.

בחצי האוזן השנייה היא מקשיבה לבת של חגי שמספרת לה על האוסף החדש של הקלפים. למי יש כוח אליה בכלל?

"בסוף באת" מלאכי נותן לו צ'פחה על השכם כמו שעשה אז בלילות שיצאו יחד. "מה שלומך בחור?" "בסדר" הוא מפצח גרעיני אבטיח אל תוך מפת הניילון. "התגעגעת אליך." "מה שלום 'נקמת הדם'?" "כרגיל" מלאכי משחק בכף עם הגלידה. "למה, אהוד אמר לך משהו?"

"מה הוא היה צריך לומר?"

"כלום, אתה שאלת"

"אה" מלאכי דמם.

כולם כבר ישנים חוץ ממנו וממלאכי שקפץ סתם כדי לראות מה שלומו ולמה לא הגיע לתפילה, מצחיק שהוא לא יודע שהוא לא מתפלל כבר המון זמן, בטח לא בבית הכנסת. חבל גם לספר כי אין לו כוח להתחיל להתווכח עם מלאכי. מלאכי בטח יגיד שהוא מצער את אבא שלו. ולו לא יהיה מה לענות. אז אולי כבר עדיף לשתוק.

הנרות כבים בפצפוף איטי. דועכים אל תוך עצמם. מזכירים לו את נרות הנשמה הרבים שהדליקו אז ליד תלולית העפר. של אבא.

שניהם שותקים, מהרהרים.

אני עובד את מקומות היום מנחם אומר לאחד מנחם דקות של שתיקה.

"לא באמת" מלאכי נותן בו מבט המום. "יורשה לי לשאול למה?"

"הרשות אינה ניתנת" מנחם פוקק את אצבעותיו, "עניינים אישיים"

"!...אהוד? איך הוא הגיב?"

"למעשה הוא לא מעודכן בהחלטה, אבל כנראה שהוא ידע בימים הקרובים"

"ובכל זאת, למה?"

למה? "מנחם קם מהכיסא, צונח לכורסא של סבא אוריה. הכורסא שאבא קנה לו לכבוד יום הנישואין עם סבתא. "תשאל את אהוד, ובמחילה מכבודך- בוא נעביר נושא. אין לי חשק וכוז לבזבז דיבורים מיותרים על ביקור של אדם נפלא כמוך"

"אני מקווה שאתה עדיין מאמין לעצמך" מלאכי ממלמל מתחת לשפמו.

"גם אני" מנחם יורק את הגרעין האחרון על המפה. "אני מתכנן לטוס לאנשהוא בעתיד הקרוב, מה אתה מציע?"

"אולי צפון הודו, יש לי חברים שטסו לשם וממש נהנו. יש שם אתרים מעניינים מאוד בערים לה, פנג'אב, סרינגאר... נדמה לי שככה קוראים למקומות האלה."

"מעניין, אני אבדוק." הוא מתהרהר. פתאום מתחשק לו שמלאכי ישאל למה הוא נוסע ומה חסר לו. אבל מלאכי לא שואל.

אבל אומר מנחם לזוהר מלישון לנקמה:

"אולי" אין לו כוח להיזכר באהוד, כמה שדברו אז לפני חצי שנה בערך, הוא הבטיח לו את נאמנותו, אבל כנראה שהיא הייתה אז מועטה מאוד, עובדה שהוא מוכן לברוח לחו"ל ולשכוח מכל ההבטחות שהבטיח לו אז. הוא מעריך את אהוד, על המסירות שלו בשביל האידיאולוגיה והארגון. מעריך את אומץ הלב שלו ואת הקלות בה הוא משכנע צעירים להצטרף למהפכה שלהם. מעריך אותו סתם כך בתור אישיות. אבל הערכה לא הספיקה להרבה זמן.

לפיכך הוא שותק ארוכות.

"רוצה שנלווה אותך החוצה?" מנחם מתרומם מהכיסא.

"כן" מלאכי קם מהכיסא, "ובאמת עדיף שלא תחזור את כל הדרך הזו לבד, בכל אופן אש קודש זה מקום יחסית מבודד ואתה האורח שלנו..."

"היה טוב לדבר איתך, אחי" הם נפרדים מתחת לסככה, העמק תחתיהם ריק וחשוך ומנחם נרעד, יודע ששמה למטה בדיוק ארע הפיגוע.

אפשר לעקוב אחרי גוו של מלאכי שנעלם בינות לבתי היישוב. אבל יותר מעניין להסתכל על השמיים, הם ריקים וחשוכים ומעט כוכבים מפוזרים עליהם, מדגישים את שחור הלילה.

למה לקחת את אבא שלי? הוא שואל את השמיים.

השמיים לא עונים, הוא גם לא מחכה לתשובה.

והחן בשונה מהחן - מודו יוטו אבל השונה
להחריד, מלאכי מדליק מוזיקה קלאסית חסידית הוא
מכיר את הניואנסים של אחותו. "מקווה שנהניתם"
"מאוד" שרה חייבת להודות. "אתמסור תודה לאבא
על הרכב"
"אמסור לו". מלאכי מנווט את ההגה בינות
לשבילים מפותלים, נזהר לא ליפול אל התהום.
"תנמיך מהירות בבקשה כי אין לי חשק להתרסק
באחד הוואדיות" שרה צוחקת. נועה עוצמת עיניים
בחרדה.
"אל תדאגי".
"משתדלת לא לדאוג" היא נשענת על המושב, מביטה
בדריכות בכביש המתפתל. אורות של רכב חלפו מידי
פעם מולה, מסנוורים אותה.
"מה קורה עם מנחם לאחרונה?" מלאכי מחליף נושא
שיחה. "הבנתי מנועה שהוא לא רוצה לומר קדיש".
"תשכנע אותו" שרה אומרת בעייפות.
"זה לא העניין, שרה. הבן שלך מסוייט. שמת לב לזה?
כל מה שמזכיר לו את הפיגוע הוא או את אבא שלו,
הוא לא מוכן לדבר עליו"
"הגיוני, הוא עבר טראומה. ולקחנו אותו לפסיכולוג"
שלא עזר במיוחד.
"...?"
"כלום, הם נפגשו כמה פעמים עד שמנחם החליט
שנמאס לו למרות שהפסיכולוג טען שלא התקדמו
כמעט".
"מנחם הוא אגוז קשה".
כמוני, נועה חושבת לעצמה, בכל אופן, הם תאומים.
הם משתתקים לכמה דקות.
"הוא צריך יותר עזרה... נראה לי" מלאכי אומר בהיסוס.

יש לנו במאור אדם שמטפל בנו אמות, לא פסיכומג
אבל יש לו תרפיה בבעלי חיים - סוסים, כבשים ... מה
את אומרת?"
"מנחם כמעט בן תשע עשרה, להזכירך, ולא נראה לי
שמתאים לו כל העניין שישלחו אותו לטיפול".
מלאכי מחנה את הרכב בחנייה.
האופנוע כבר חונה ברחבת הבניין מה שמספר לה
שמנחם כבר חזר הביתה.
"תחשבי בכלל אופן על מה שהצעת" מלאכי יודע
להתעקש.
"אני אחשוב" שרה אומרת בנימה בלתי מחייבת. אבל
מה אתה רוצה שאני אעשה? הוא כבר גדול ולא צריך
את כל המוצי מוצי של הפסיכולוגים. הוא יעלב אם
נציע לו את הרעיון הזה בכלל".
"אז לא פסיכולוג" מלאכי מזדקף פתאום. "בסך הכול
אני מעיר את תשומת ליבך לזה שיש לך ילד שצריך
קצת יחס שונה, חום ואהבה מאמא שלו. גם אם לא
ילך לאף מטפל".
"אין ילד שלא צריך" שרה יודעת. אבל יודעת שכרגע
קשה לה להעניק את החום הזה בתקופה הזו. במיוחד
ילד שפוגע בה. וכשלה בקושי יש כוחות להרים את
עצמה. את זה היא לא תגיד למלאכי, זה לא עניינו.
"ומנחם במיוחד" מלאכי אומר בשקט.
הם יורדות מהרכב, מלאכי מוציא מתא המטען את
המזוודות. הן כבדות עכשיו בדיוק כמו הלב שלה.

ירושלים תש"פ
השבת בשילה לא הייתה נוראית כל כך, מלבד השיחה
עם מלאכי שגם היא עברה בשלום יחסי. מלאכי לא
הרבה לחקור אותו יותר מידי. וטוב שכך.

והא עבו און האופנוע ביה קווק דומט מבוה נמט
מהשטח והחבר'ה ישבו על הספסל ונדנדו רגליים
בארשת אדישה. "מה חדש?" הוא החזיק את מפתחות
האופנוע, ושלשל אותם לכיסו.
איציק שיגר אליו חיוך והמשיך לשחק בפלאפון שלו.
"חייכו לך, רוצה לצאת לכדורגל?"
"אפשר?"
"קרה משהו?" איציק סקר אותו לרגע, "גם בשבת לא
הגעתי."
"נסענו לאש קודש."
"אהה. ישך מקום באופנוע?"
"עלה" הוא מוציא מהארגז קסדה נוספת ונותן לאיציק.
החבר'ה הנוספים עולים על הטרינטה של יגאל, דוהרים
אל עבר המגרש בכניסה לירושלים.
"תוך עשר דקות אנחנו שם" הוא מתניע את האופנוע
במיומנות, עוקף את הרכב של יגאל ועוד עשרות
רכבים. איציק תופס בו מאחוריו, הם נעצרים לרגע
ברמזור אדום וממשיכים.
נהג עצבני צופר להם, ומשאית זבל שחולפת ליד
האופנוע כמעט ומוחצת אותם. הכניסה לירושלים
מלאה ניידות משטרה, כנראה עוד הפעם פיגוע על
רקע לאומני.
הוא ממניך מהירות, הרוח חובטת על פניו, ירושלמית
ודוקרת. נס שהביא מעיל. איציק מצטמרר.
שוטר מבקש ממנו רשיונות. הוא מגיש, השוטר מסמן
להם הלאה, הם נוסעים. מגיעים כמה דקות לפני יגאל
והחבר'ה שלו.
כבר משחקת שם קבוצת חבר'ה אחרים, ממעלה
אדומים והם מבקשים להצטרף אליהם. בחור גבוה
בלורית בהירה מחלק אותם לקבוצות.

איציק שוער.
הכדור מתרוצץ על המגרש וכמוהו השחקנים. "גול!!!"
החברה מתגוששים על הכדור, יגאל מתהפך, מתרומם.
ממשיך לרוץ.
יורם הבקיע לקבוצה היריבה גול נוסף.
אזוח איזה חום!!
הוא מוריד את המעיל, ממשיך לרוץ. "גווווווווווווווו!!!"
"אתה משחק טוב, אחי"
"תודה"
איציק מעיף את הכדור פעם אחר פעם. ושוב-
גווווווווווווווו!!!
"חברההההההה!!! מישוהו שואג לידו. "ניצחנו!!!"
הקבוצה היריבה עסוקה בלמצוא אשמים. איציק יוצא
להפסקת עישון. הוא לובש את המעיל בפעם השנייה.
עוד פעם קר.
"אני חוזר הביתה"
"גמני" הוא דורך על הסיגריה שלו, מועך אותה אל כר
הדשא הרטוב. ההבל עדיין רוכן אל זגוגיות משקפיו.
"אפשר?"
"אתה מידי מנומס היום, עלה."
איציק לובש עוד הפעם את הקסדה.
"רוצה לטוס לצפון הודו?" מנחם שואל אותו בדרך
אגב,
"מאוד, למה?"
"שמעתי על איזה פרוייקט של אדם בשם אביחי גורן"
מנחם אומר מהורהר. "אני יודע שהוא מחפש חבר'ה
שיתלוו אליו להימלאיה."
"מעניין" איציק מושך בכתפיו. "החלום שלי היה לטוס
להימלאיה. אם תוכל להגשים לי אותו זה יהיה מצויין"
"אתה בחור מעניין" מנחם פולט בציניות.

הוא אומר: "אני חושב שהמלאכה הזו היא סיוע לך מאד.
איציק מנסה לגבור על שאגת הרוח, מחבק את מנחם
מאחור. "ואם כן- אני בעד"
אם איציק ועוד כמה חברה יהיו בעד- כנראה שהחלום
שלו לא רחוק מאוד.

ואז הוא שוקק כדוגל מבטיח איציק מנחם מאחור. הוא
"אתה השלישי שמחמיא לי היום בעניין הזה" הוא
שולף לרגע מראת כיס קטנה. ומבריש את הבלורית
בעזרת אצבעות הידיים. מתניע את האופנוע, מגביר
מהירות ל- 120 קמ"ש "לגבי אביחי גורן ההוא- אני
אבדוק בשבילך. ואם כן תצטרף אלי?"
"דבר קודם עם אביחי, אחר כך נראה איך להמשיך

אז אן, כספו

הילד רץ אל עבר השער נותן את כמו הקטנה בכפו של האיש הגדול ששמר על פני פוקר. "נגיס" הוא סינן בשקט, הילד עשה את עצמו לא שומע או שלא הבין שאליו הכוונה.

"אני טוב היום?" הוא ניסה לרצות, להסביר שהוא טוב ואפילו עזר לאמא לנקות את הבית.

האיש שחרר את היד הקטנה בגסות. "תגיד לאמא שאני רעב" הוא פנה לחדר העבודה שלו. הבעת אכזבה עלתה על פניו של הילד אך הוא מחק אותה וחזר לעבודתו בגינה. הוא חפר בידיים קטנות באדמה הקשה ותחב גרעין לתוכה. אחר כך כיסה אותה בתלולית עפר אחז משפך ירקרק ושפך מים בנדיבות. "תהיה לי גינה" הוא סיפר בעיניים בורקות לאימן שטיטאה את הבית המבריק. אולי כי שיעמם לה. "שתלתי שם גרעין של תמר ועוד מעט יגדל לי עץ". "לך ילד" אימן לא חננה אותו במבט. "אני עסוקה עכשיו".

הבעת העליצות נמחתה באחת, "לא תבואי לראות מה שתלתי?" הבעה לא ברורה עלתה על פני הכהות.

"אולי עוד מעט" היא התרצתה, "אל תבכה" טון דיבורה הפסקני גרם לו להשתתק ולמחות מפניו דמעות עלבון. "צא החוצה אני כבר באה" שאקיר מדד אותה לרגע ואח"כ זינק החוצה.

החצר הייתה גדולה ומשעממת, והוא היה לבד. אמא לא הרשתה לו לצאת מהחצר והחברים מהגן העדיפו להגיע לשחק עם עותמאן אבו ערה השובב ולא להסתכן במפגש עם אביו העצבני של שאקיר.

שאקיר נשכב על בטנו מול הערוגה החדשה. למה אבא לא מרוצה ממנו גם היום? הוא זכר את מבטו

והוקי ואין גבוליו השווהוהו למדו הוא כועס?

הוא גרד עפר תחוח בציפורנו. עוקב אחר חיפושית בעלת כנפיים שקופות שהילכה כעת על הערוגה שלו בעדנה. הוא נשף בחוזקה והחיפושית התעופפה כדי לחפש לה משטח נחיתה אחר. אימן יצאה אל החצר כמו שהבטיחה. "מה אתה עושה על האדמה, ילד?" אף פעם לא קראה לו שאקיר, רק ילד, "מסתכל על האדמה" הוא תולה בה מבט בוגר. "גם זה אסור?" הוא אומר לה בנימה מתגרה.

"תראה לי מה שתלת" היא מתעלמת מהשאלה הקנטרנית, דורשת לראות את הערוגה החדשה. הם מתכופפים יחד אל האדמה ושקיר מראה לה בלא התלהבות את תלולית העפר התחוחה.

"מה יגדל פה?"

"תמר" הוא עונה בקצרה, הברק חוזר להבהב בקצות אישונים. "עץ של תמרים"

"יפה מאוד. תשתול עוד עצים?"

"אולי, אולי נשתול עץ תאנים"

"מאיפוא תשיג זרעים של תאנה?"

"אני אשיג" הוא עקשן, החיים למדו אותו.

אבא עומד בכניסה ודמותו הגבוהה ממלאת את הפתח "יאי עצלן. למה לא גרפת את העלים?"

הברק שדלק באישונים כבה. אימן קמה בהכנעה אומרת לבעלה כמה מילים בפרסית מתגלגלת.

הוא משתתק, חוזר אל הבית. משאיר אותם בחוץ.

"למה אבא כועס?"

"ככה הוא"

"ולמה את לא אוהבת אותי?"

"אני אוהבת אותך" אימן מצהירה ורגע לפני שתתחרט

והיא מנשקת את המלך והשומר.

"אז למה...?" הילד לא ידע לבטא במילים את מה שהרגיש. הוא היה מידי קטן בשביל זה.
"למה אני כועסת?" היא משלימה אותו. "כל אמא כועסת על הילדים שלה לפעמים, אבל אבא..." היא נאנחת לרגע. "אבא זה משהו אחר."
"הוא לא אוהב אותי?"

"לא" אימן אומרת והוא מופתע מכנותה. "אני אוהבת אותך, אבל אל תספר לאבא" היא לוחשת לו.

ברק הבהב בעיניים של הילד. הוא השעין עליה את ראשו באמון.

"לא ככה" אימן הודפת את הראש הקטן. "אני אוהבת אותך, ככה בלב, בלי שאבא יראה"

"הוא לא רואה" שאקיר מציץ לעבר הפתח הפעור שעמד מולם.

אימן מרפרפת לטיפה על שערותיו. "אסור שהוא יראה, אם הוא יראה אז..." היא מעבירה את ידה על גרונה בתנועת שחיטה. "ככה עדיף"

"ככה עדיף" הילד הסכים עימה.

+++

ירושלים תש"פ

מנחם לובש את מעיל העור מביט בחופזה במראת הכניסה וטורק את הדלת. השעה הייתה שעת צוהריים והבניין מלא חיים.

ילדות קטנות שיחקו בקלאס. הבנים היו עסוקים במשחק תופסת סוער. חלקם התעסקו בבניית רפסודות ממשטחי עץ ובקבוקים והכנתם לקראת שיט הבכורה בשלוליות הענק שבעונה זו היו עמוקות ומזוהמות.

והוא הבש את הקסדה והעלה על אוזניה.

טיפות גשם קטנות החלו לרדת והוא העלה את מד המהירות ל-100 קמ"ש

הדיבורית אותה לו על שיחה נכנסת. הוא עצר את האופנוע בשוליים וענה.

"תה' שומעי?" איציק מדבר בקול מאופק, "מצאתי מארגן טיולים למזרח הרחוק שמוכן לארגן לנו בחצי מחיר טיול להימלאיה"

"מי אביחי?"

"כן, השגתי אותו לפניך" הוא מצחקק. "כנראה שאני רוצה לטוס קצת יותר ממך"

"סגרת איתו?" מנחם ענייני.

"חיכיתי לשמוע תשובה ממך"

"אז תסגור איתו, לפני שמישהו ייקח לנו את המקום"

"אני אסגור, אבל צריך להגיע למשרד לחתום על טפסים, בוא בארבע בצהריים תאסוף אותי מהעבודה.

המשרד נמצא איפשהו בתל אביב"

"סגור" איציק יורד מהשיחה.

הוא מנתק. מתניע את האופנוע שלו. אז הנה הוא הולך להגשים את חלומו וחלומם של אלפי צעירים ישראלים, טיול להודו לזמן בלתי מוגבל וטיסה בחצי מחיר,

מנחם חושב על תגובתה של אימו שתהיה מן הסתם בכי מתחנן שיישאר.

אבל הוא לא מוצא בליבו מקום לרחמים.

+++

החבר'ה יושבים סביב השולחן האליפטי. אביחי מחלק להם חוברות הסברה על המלך הטיולומסלולים והם נרכנים קדימה בסקרנות. הוא מסדר את משקפיו

מעין בחבורת יש לנו מסלולים בודד וזוהי אהבה שבצפון הודו במדינות קשמיר, ג'אמו, וחבל לדאק הנמצאת בצפון הרחוק של הודו, הם בין היפים ביותר בכל תת היבשת - הרים מושלגים, גבעות מיוערות, פריחה ססגונית, קרחונים ופלגי מים קרירים.

בקשמיר נמצאים אתרי טיפוס ההרים הטובים ביותר ברחבי הודו, ובנוסף - ניתן למצוא גם אתרי סקי מעולים" הוא מקריא מהקטלוג שעומד מולו על השולחן אגב פיצוח גרעיני אבטיח.

"חבל לדאק מפורסם בפני השטח הירחיים שלו ובמנזרים התלויים על קצות הצוקים. בירתו, לֶה, מהווה נקודת מוצא לטרקים בעמקים הסמוכים". הוא מתנשף כאילו לא קרא מעודו טקסט.

"נראה לי שזה מספיק" בחר שמנמן מכוסה פצעי בגרות קוטע אותו. "התמונות משכנעות הרבה יותר מהמלל"

מנחם סוקר תמונות מרהיבות של אגמים ומסלולים מהאגדות, אפילו בתמונה זה יפה, כל שכן במציאות. "מה החלטתם חברי?" הוא סוגר בטפיחה את הקטלוג. איציק והוא לוחצים ידיים מתחת לשולחן, "מבחינתי זה סוגר"

מה עליו שגאמו הקשמו יש פעמול טוהו : הקול של מנחם קטוע מעט עקב שיבושי קליטה. "קראתי את אזהרת המסע" איציק מדבר בפלאפון אגב הטענת דלק לרכב מסוג טוטה משנת 2007. "ו...?" הוא משאיר את סימני השאלה באוויר מחכה לתגובתו. "כלום" הוא לוקח מהנהג את הכסף ומשלח אותו אל החופשי. "בארץ יש פיגועים, בגלל זה אני אמור להפסיד טיול?" המים ניתזים מהצינור הארוך פוגעים באבק והופכים אותו לבוץ מעוות חסר צורה.

"פתאום חשבתי שזה כן מפחיד" מנחם לועס בעצבנות קצה אגודל. "נראה לי שאת הדאגות תשאיר לאימהות שלנו, הם מספיק דואגות, לא?" "לא דואג" אני כן. "אללה, נדבר. אני עכשיו בעבודה" איציק מנתק. ממשיך לשפשף את הרכב המאובק. הוא רוצה פשוט לנסוע ולהנות ולא לחשוב על אזהרות מסע מטופשות, כל החברה יקנאו בו אחרי שישלח להם את התמונות מהטיול, וגם האחיינים. היום ייסע לאחד הסניפים של ריקושט ויקנה ציוד לסנפלינג וקיטבג חדש. ושק שינה, ומעיל תרמי. יש עוד המון מה לקנות. הוא מרגיש בגרונו עקצוץ קל של התרגשות כמו אז - שהיה ילד שובב בכיתת המכינה והרביה הודיע שנוסעים לליפתא לסירור לימודי.

אִסְוֹקִים

מאה פעמים דמיון את השיחה עם אהוד, את פניו המכוכצות בארשת בלתי מוסתרת של חוסר אמון, או סלידה. הוא ידע שיצטרך לדבר איתו לפני הכל, לא הוגן לברוח סתם ולהשאיר אחריו שמועות. כל כך לא הוגן. במיוחד לא לאהוד.

הגם שמנחם לא חיבב את צליל המילה 'הוגן' הוא ידע שיצטרך לתת לאהוד יותר משמץ של הסבר על הטיוול לצפון הודו. הרבה דברים לא הוגנים סבבו את חייו. ובכל זאת - הוא ידע שהפעם יאלץ לוותר על שיקולי הנוחות. ולהסתכן בחוסר נוחות זמנית.

זמנית בלבד.

לכל היותר הוא יכעס. עיניו השחורות יבהבו בברקים רועמים, והוא יאיים בהשעייה לצמיתות והלשנה למשטרה.

אז מה.

הוא לא יעשה את זה באמת.

מנחם מסרק את הבלורית שלו בתנועה מהירה ונוקש על הדלת. האוויר קריר ולח. ומעיל האופנוען שלו מכוסה באבק דרכים.

הדלת נפתחה.

"אהוד?"

הכלב של אהוד, כלב גרמני שחור נובח לקראתו בהתרגשות.

"מה שלומך בחור?" אהוד מחווה את ידו אל הבית האפולולי. מוציא את הכלב החוצה אל הגינה. "כנס"

שזהו לסיאון בעלי משפחה נמוכה עמד בצד החדר ומפת ארץ ישראל קישטה את הקירות הפנימיים. על הכוננית עמדו בתצוגה אבנים שונות ומגוונות ואקדח ברטה אחד. נורה צהבהבה הפיצה אור חיוור ועל הספה היה מן גיבוב של פריטי לבוש שונים. בית של אדם בודד.

"באת לבקר?" אהוד סוקר אותו בחיבה. כבר שנה שהוא משקיע בו. בארגון שלהם. "רוצה לאכול משהו? לשתות?"

"סודה" הוא פולט מבלי משים.

"בחירה מעולה" אהוד מחמיא לו. הולך אל המקרר הקטן ומוציא ממנו סדרת פחיות שתיה אקס אל וסודה סטרים.

הוא מחלץ את הלשונית ולוגם לגימה בודדת מהפחית. "לא הגעת סתם" מבטו של אהוד נח עליו, אני חושב שאני יודע את הסיבה" הוא מניח עליו יד חמימה. אחוות לוחמים, מלאכי היה קורא לזה. לוחמים מבינים האחד את השני בלי מילים, והוא, אהוד - מבין אותו יותר מכולם.

"חופשה" מנחם משחרר את המילה לחלל. "החלטתי לטוס לכמה חודשים להתאוורר. באתי להודיע לך" "זה הכול?" אהוד צוחק צחוק יבש נטול יומרות "לאן הטיול?"

"צפון הודו, הימלאיה. חבל קשמיר ולדאק" הוא לוגם עוד לגימה מהפחית שלו.

"ביקרת שם פעם?"

לא אבל אני שמח בשבילך, ולסע חזרה
"ונקמת הדם?" הוא חייב לשאול. הרי לא ייתכן שאהוד
יותר עליו כל כך בקלות. בארגון אוהבים אותו ואת
רעיונותיו.
"נקמת הדם תמצא לוחמים אחרים" אהוד מציג בידו
תנועת ביטול.
"סע לשלום"

"אתה לא שואל מתי אני חוזר" מנחם מציין בסקרזם.
"אני באמת לא שואל" אהוד משלב ידיים בנחת. "רק
בטח אתה זוכר את הכללים שלנו"
"אף מילה" מנחם אומר ומחייך בליבו. "שתיקה וחסיין
מוחלט"

"יפה" הוא מלטף את זקנו בתנועה איטית. עוצם עיניים
לרגע. "גם לא לחברה שיצטרפו אליכם במהלך
המסע, הפעילות שלנו היא חשאית ויכולים להגרם
נזקים אם משהו ידע ולי יהיה זה כפרי מטומטם. זוכר
מה קרה לאוריאל"

"זוכר" מנחם פותח את רוכסן המעיל שלו. מעביר
יד על הקסדה המאובקת. אוריאל היה פעיל מצטיין,
שערק למחנה השמאל ודרך ברגל גסה על כל
התאוריות של אהוד. איתו ערקו עוד כמה חברה
והפכו לפעילים נלהבים של מר"צ והתנועה לשחרור
פלסטין. מאז היו הדלפות קבועות למשטרה. ובכל
פעם שתוכננה פעילות הגיעו שוטרים כדי לסכל
אותה. גם הפגנה קטנה בצומת תפוח הייתה בעייתית
מידי, לדברי השוטרים.

לבסוף עלו על אוריאל והחברה שלו, כמו שתמיד

מגלים בגוים. ואולי זהו בגודל במלוא מובן המילה
"שמור על עצמך. אתה מידי יקר כדי שנוכל לאבד
אותך" אהוד מדבר בכנות.

"עד כמה שניתן" מנחם מחייך בתאטרליות. לוגם
לגימה אחרונה מהסודה.

"למתי הנסיעה שלך מתוכננת?" הוא מתנער פתאום.
"היום בארבע לפנות בוקר" הוא אוזח בידו את
הקסדה. "באתי להיפרד".

"אני בטוח שתחסר לנו" אהוד מחבק אותו קלות.
ודווקא התגובה שלו, הכל כך לא צפויה - מרגשת אותו.
ופתאום הוא מרגיש איך מתחשק לו להישאר בקבוצה
שלהם, ולא לעזוב לעולם.

אבל עכשיו, כך הוא חושב - מאוחר מידי להתחרט.

ירושלים

החדר מקבל אותו, מבולגן כמו תמיד עם ניחוח
דק של עשן סיגריות. נועה הבטיחה שהיא לא
מסדרת וכך החדר נשאר. מלא חפצים ופריטים,
בגדים מלוכלכים ושאריות של גרעינים ופחיות.
אמא לא התערבה. היא סמכה על נועה.
כמו תמיד. אוף, נועה הזאתי, רק מלחשוב עליה נהיה
לו רע. כבר יומיים הם לא מדברים.

הוא דוחס את הבגדים באי סדר אל התיק הענק.
חולצה תרמית של אדידס, מכנסי ג'ינס קרועים,
מגבת ישנה שנועה קנתה לו לאיזה ימהולדת, פיג'ן
משופשף. הוא סוגר את הרוכסן השחור. את שאר

בטקס הוא מוביא כומקט מוקטט חושט עני
בבהילת ארבע שורות קצרות, חותם בתחתית
ומשאיר אותו על שולחן הכתיבה השרוט.
פרידות, כך אומר הפתגם. לא חייבות להיות ברעש
ובצלצולים. השקט הוא הפרידה הקשה מכל. התרמיל
מתנוודד על כתפו פעם ופעמים כשהוא סוגר את
הדלת בעדינות מביט אל האופק השחור.

והבית הוא יקטו בחוה.
עכשיו צריך פשוט לצאת. להישיר מבט אמיץ אל
אמא שלו ולנועה ולומר שהוא נוסע, ולא בטוח שיחזור
בשנה הקרובה. אם בכלל.
והוא לא מסוגל, לא מצליח. ידית הדלת לועגת
למאמציו וחיוורונו. הוא מתיישב על המיטה. סוקר
את החדר בו חי למעלה מ-18 שנה ונכרד ממנו, אולי
לתמיד.

הטרמינל רעש כמו כורת דבורים עמלניות. אנשים צעדו סוחבים איתם תיקים בגדלים שונים ומזוודות אימתניות נגררו על הרצפה בקול מונוטוני מטריד. לוחות זמנים אלקטרוניים התחלפו מדי פעם וקריאות של קול רדיופוני המכריז על טיסות קרובות הפרו את הרעש התמיד.

חבורת הנערים עמדה בתור לבידוק. לפנייהם עמד ילד צעיר ספק נער יחד עם אימו שנראתה כאילו צנחה מאיזה סרט. היא לבשה כובע קש רחב שוליים שנוצה כתומה תחובה בו באלכסון שכמיית צמר כתומה משלימה את ההופעה.

מדי פעם הכניס הילד את ידו אל הכיס ומישש שם חפץ בלתי מזוהה.

התור התקדם.

אדם מבוגר התקדם אל המגנומטר. זקנו לבן וצמרי ומצנפת אדומה עם פונפון בקצה חבושה על ראשו. מנחם דימה לראות בו את הגמד המיתולוגי וכבש את צחוקו הרוטט.

השומר ערך על גופו של הזקן בדיקה מקיפה ונתן לו לעבור לא לפני שביקש ממנו להסיר את המצנפת המהוללה.

הזקן נעלב קשות. "מה חשבת שאני מחביא שם? סמים? נשק?"

השומר לא ויתר ורק לאחר שידולים הוא נאות להוריד את המצנפת בחדר צדדי. דבר שעייב את התור בכמה דקות יקרות.

הבחורים רטנו בשקט.

"תורך" האישה המזדה דחפת קלות את הילד לעבר מכשיר הבידוק. השומר רוצה לוודא שאין חפצים

השומר בעיניו מתחילות לחדר תחושת מצוקה. "מה יש לנו כאן?"

השומר שולף באבחה יצור קטן ופרוותי ומרים אותו בהרגשת גועל. "אוגר!!! איכס תיקח אותו מכאן"

"לא רוצה!" הילד מושך בכתפו במרי.

אימו של הילד מתעוררת מההלם שאחז בה ומתחילה לצעוק עליו בבלייל של שפות. "גם לכה הבאת אותו?" המאבטחים צוחקים צחוק היסטרי למראה השומר האוחז בכף ידו יצור חום רוטט.

"אי אפשר להעביר אותו" מאבטח אחד מהם מתקרב קולו חנוק מצחוק כבוש.

הילד נראה נזוף תחת מטר הצעקות של אימו ומסע מבלי אומר אל העבר השני.

"קחו את היצור הזה ממני" השומר נאנק. "איכס".

"עוד לא יצאנו מהארץ וכבר כאלו סרטים... ועוד בחינם" איציק מגחך.

"כן, האטרקציות התחילו מעכשיו... יאללה"

המסוע מלא צעירים ישראלים, מהקבוצה של אביחי ארגמן. יוצאי צבא ואנשים מבוגרים בשנות השישים לחייהם שלראשונה טסים להודו.

במושב לידם התיישבו תיירים וקשקשו ביפנית מהירה. המטוס המריא.

"איך בסוף הודעת לאמא שלך?" מנחם מתעניין. "אמרתי לה" איציק מוכרח לומר את האמת. "נו?" הוא תולה בו מבט שואל. "היא בכתה קצת אבל לא רצתה שאני יראה. שכנעתי אותה אבל לא נראה לי שהיא השתכנעה. פשוט הצבתי לה עובדה. כל הלילה היא עזרה לי לארוז ואחר כך נפרדנו. הבטחתי לה

נשמח על עצמי ולא לעשות שטחון הוא בוחן. אם הייתי מודיע לה שבוע שעבר בטוח היא הייתה מצליחה לשכנע אותי להישאר. נס... פשוט נס שהודעתי לה רק אתמול."

איציק - בשונה ממנו לא מסוכסך עם ההורים שלו. המשפחה שלו חשובה בשבילו והוא אוהב את האחיינים. כמה חבל.

הימלאיה, הודו.

חברת הישראלים שנחתה בלובי המלון הצליחה לעצבן אף את פקיד הקבלה המאופק. ערמות של תיקי גב ענקיים בגדלים שונים הונחו על הרצפה האפורה, שורצת הנמלים.

חברת הצעירים התיישבו על ספות ישנות בעלות ריפוד מעקצץ. חלקם מניחים רגליים על שולחנות הברזל הנמוכים.

חלקם פולטים סילי עשן בקצב של מטוס סילון דו-מנועי. מידי פעם נשמע פרץ צחוק פרוע.

"מנחם" איציק מתקרב אליו טופח על שכמו.

הוא מתנער לרגע ממחשבותיו.

"מתגעגע לאמא?" הוא סונט בו.

"מה פתאום?" הוא מוחה. אבל הרגליים שלו רועדות.

"טוב, נראה לי שאביחי רוצה שנענף לחדרים, הפקידים פה רוצים לאכול אותו ח"

"שהיה פה שקט!" אביחי צועק אל תוך רמקול נייד.

הצעירים מעיפים בו מבטים תמהים. ישראלים, נו.

מנחם מפזר אותם בחדרים. "מחר יוצאים בחמש לפנות בוקר, ולא מחכים למאחרים. היעד שלנו הוא

כמו קטן באוויר לוח קווה אנחנו ביו מוביל כי אין לי חשק להיתקע באמצע שומקום בצרות. ברור?"

"כן" בחור אחד ענה לו מתוך בליל הקולות. השאר עסקו בוויכוח עקר אודות הטיול המתוכנן.

הם התחלקו לחדרים, אביחי עבר בין החדרים המיטות היו שבורות ברובן אך החברה לא התלוננו ונשכבו בשקי השינה. העייפות של השעות האחרונות הכריעה אותם. מנחם נכנס אל שק השינה שלו והתחפר בתוכו. שאר הבחורים היו שרועים על הרצפה בתנוחות מגוחכות.

הטיול היום היה מהנה, אבל נועה... נועה הרסה את הכל עם הטלפון שלה ועם ההטפות החסדניות שלה. דקה ארוכה ריקדה צלליתה בתודעתו הוא ניסה לגרש אותה. להסיט את מחשבותיו לאפיק חיובי יותר. אך משום מה היא התעקשה להיצמד לתודעתו. מנפנפת מולו. כועסת, מאשימה.

מעצבנת.

ההודים אנשים מעניינים, ביומיים ששהה בהודו למד להכיר אותם ואת עליזותם. יש להם אמונות טפסיות. וכזבים. מחשבה נוספת חלפה במוחו.

אחר כך הוא עצם את עיניו ושקע בתנומה חסרת חלומות.

ירושלים

האוטובוס עמוס כמו תמיד, אין מקום לשבת. בקושי לנשום.

קפואה היא מתיישבת על קצה של כיסא מדיף ניחוח של דוריטוס חמוץ-חריף. מפחדת לטבוע בים ההאשמה העצמית ובכעס על מנחם.

היא נזכרת בפתק הקטן שהוא השאיר ומתקשחת.

אל תשכנעו אותי לחזור, כי אין לי למה.

ומלכים והמלכות בהוא אדם מצטוין כאילו אש טהור וני
אנשים מדברים בבלייל קולות, האוטובוס גונח בעליות
עוצר בתחנה ואוסף ללועו אנשים.

אין לי למה לחזור. בטח שאין לו למה. היא עוצרת
הדמעות לא נותנת להם לצאת, לפחות תתאפק עוד
קצת.

היא יודעת שזה בגללה, הוא רצה לברוח ממנה.
מהאשמה שלה, מהכעס שלה. את המבט הנוראי
שהוא תלה בה באותו יום היא לא יכולה לשכוח. "לא
האמנתי שאת נועה, תדברי אלי ככה" אתמול הוא כבר
לא דיבר איתה, מאז המילים הנוראות הללו מכות בה
ללא רחמים. אבל היא יודעת שהוא צודק, היא טענה.
עכשיו מידי מאוחר כדי להודות בטעות.

מנחם ברח, מהבית. אני מרגישה עכשיו נורא ויודעת
שיש לי בזה חלק גדול, הוא ברח בגללי, כל הזמן נתתי
לו הרגשה שאני כועסת עליו ולא מרוצה ממנו.

אין לי את מי לשתף ואין לי אומץ לספר על זה לאף
אחת, גם לא ליהודית, אולי בהמשך יהיה לי אומץ. אני
מרגישה רע, ולא יודעת מה לעשות עם ההרגשה הזו.
עכשיו גם אין כל כך דרך להשיג את מנחם וקדיש' הוא

בטח לא יאמו השנה
בגללי.

מצבת השיש מאובקת קלות והיא מנגבת אותה בעזרת
טישיו ורוד. רוח קלה נושבת על פניה נועה מצטמררת,
מהדקת את הסריג אל גופה.

איזה קור.

"אבא?" המצבה שותקת מולה והאותיות השחורות
מסמאות את עיניה. "מה עושים עכשיו?"

היא שותקת מספר רגעים מנסה לדמות את קולו
העמוק של אביה מה היה אומר אילו היה בחיים.

אם הוא היה בחיים מנחם לעולם לא היה בורח. היא
יודעת.

ולפיכך היא עומדת דקות ארוכות מול מצבת האבן,
מרגישה איך כל המילים נגמרות לה. לא מסוגלת
לקרוא, אפילו לא פרק תהילים אחד קצר.

"אבא , בבקשה תתפלל על מנחם, שהוא יחזור
בתשובה. שהוא יחזור הביתה. טוב?"

כיוון שטבעם של נפטרים - לשתוק. היא נותנת מבט
אחרון במצבה ויוצאת ממתחם הר המנוחות בלב כבד.

בין היתר - תרמילאים

האוטובוס מלא תיירים ומקומיים עד אפס מקום, חלקם מתישבים על גג האוטובוס וחלקם נעמדים בינות למושבים. סוחבים איתם שטיחים למכירה, תוצרת חקלאית של דובדבנים, תפוחים, שעורה ודוחן. הנסיעה הייתה עשוייה להיות מהנה לולא הסחרחרת שנגרמה לו בשהות בגובה של 3,500 מטר מעל פני הים "בשנים האחרונות מהווה לה, מרכז תיירות לתרמילאים ולתיירים והרבה בוחרים בה כבסיס ליציאה לטוילים" אביחי מרצה בשטף. "בצד ימין שלנו אנו רואים את ארמון המלוכה של ממלכת לדאק, וכיום משמש כמוזיאון לתולדות לדאק הארמון הזה - הוא ארמונו של מלך לדאק האחרון, טסספל נמגיאל, שנחנך ב 1825- זמן קצר אחר כך כבשו אנשי ה 'דוגרה' מקשמיר את ממלכת לדאק והורידו את המלך מתפקידו. מאז ועד היום גרים בני משפחת המלוכה בארמון זה. חלק מן הארמון הוסב למוזיאון המציג את תכשיטי ובגדי משפחת המלוכה מביניהם כתר המלכה העתיק המשובץ באבני טורקיז".

אביחי עוצר לרגע משטף המלל ומביט מבעד לשמשות הרחבות.

"מעניין אתכם לשמוע עוד?"

"בהחלט"

אביחי הוא אנציקלופדיה מהלכת, שופע ידע בכמיויות שלא מביישות אף תרמילאי. את הידע הוא צבר בעשרות טיולי ברחבי העולם. ובייחוד בטיוליו בעמק נוברה, קשמיר ולדאק.

"יש גם את דיונות הונדר, אלו קבוצת דיונות חול מרהיבות, בעבר סוחרי המשי עברו בנתיב הזה. על גבי גמלים כפולי דבשת נושאי סחורות יקרות, נעו

והיו חזו בדרכן הארוכה בצמק הודומאית כיום נזק לבקר באתר בו נמצאים עדרי הגמלים, כפולי הדבשת, שכנראה נמלטו מן השיירות והתפתחו כאן כעדרי פרא. אולי בהמשך נפרגן לעצמנו חוויה של רכיבה על גמלי הפרא הללו" הוא מצטחק.

"מה היעד הבא שלנו?" בחור צעיר ומתולתל שואל. "השאנטי סטופה, אבל עליו נסביר בהמשך. נראה לי שהתעייפתם חברה"

"היה מרתק" הצעיר המתולתל מחמיא לאביחי. "תודה" האוטובוס מהדס על שביל העפר בנסיעה איטית, מקרטעת. אוסף ללועז אנשי עמל הודיים, איסלמיסטים ותרמילאים.

פרי צחוק נשמעים מהמושב מאחוריו, איציק עסוק בוויכוח עם צמד תרמילאים ישראלי על התנהלות הצבא בישראל.

אולי תשתקו? הוא רוצה לומר להם ולא אומר. במקום זה הוא תולה מבט בחלון מולו, מביט על נופיה של הפרושים של סרינגר.

"עוד תחנה אחת, יורדים" אביחי מוודא שהם שומעים אותו מתערב לאיציק ולשני הבחורים באותו יוכוח טיפשי.

"לאיזו חטיבה תרצה להתגייס?"

"לתזמורת הצבאית" מנחם משחק עם הפאקט.

"אאאא" שאר הבחורים שורקים בהערצה" אז תנגן לנו?"

"נראה" הוא לא רוצה להתחייב. אין לו כוח להיות במרכז תשומת הלב. "אם תביאו כלי טוב אז אולי" בחור שמנמן מנומר בפצעי בגרות מבטיח להשיג מהמקומיים כלי נגינה כלשהוא. אולי כשיחזרו

מחשבתניגה. איציק מוטוהר שוב עם חזון מלאי, הפעם על המצב הביטחוני בארץ שלא פחות גרוע מהמתיחות בצפון הודו במדינות גאמו וקשמיר, על ראש הממשלה ההודי שלא עושה כלום כדי לעצור את ההתפשטות הדמוגרפית של האיסלאם בחבל ארץ זה. ועל העימותים בגבול בין הודו לפקיסטן. אלמלא אביחי שהיה מזכיר להם לרדת הם היו נשארים שם עד קץ כל הימים.

כשהם מטפסים על ההר עם ציוד הסנפלינג, קושרים חבלים ומחברים יתדות - הוא פתאום נזכר בגיטרה שנשארה בבית בירושלים. חבל שלא לקח אותה. הקיטבג מכביד על גבו. ואביחי מבקש לעצור למנוחה. נס שלא לקח אותה.

הם נחים כמה דקות על מדף סלע וממשיכים לטפס, מנסים לכבוש יעדים שלא כבשו, להתעלם מהחום, מהעייפות, מהרעב.

איציק והוא מצטלמים סלפי, עם הקיטבג. בלי. איציק מסריט אותם גולשים מטה מההר אל העמק שתחתיהם, את אביחי מתווכח בהינדית עם אזרח טרדן.

כולם מנציחים את הרגעים כדי להראות למשפחה שבבית אחרי שיחזרו. לו אין למי להראות.

ולמרות שעכשיו אמור להיות לו כף, והנאה, ושחרור. הוא לא מרגיש דבר אחד מכל אלה.

רק בלילה כשגזירי העץ התפצצו תחת אש עליזה. והחברה דוחקים בו לנגן בכלי נגינה דמוי חליל שאותו בחור נחמד קנה בשוק הוא מרגיש איך שבה אליו שלוות נפשו.

הם מצטוטים איבשיה שקטוהר או חזון. אין לדמות לחשוב על נועה או אימו. או להצטער ולחוות נקיפות מצפון פעם אחר פעם על הדרך בה בחר להודיע להם שהוא נוסע. זכותו ללכת לאן שירצה. נועה בעצמה אמרה לו: 'לך לחברים שלך, והוא הלך. כי זה מה שהיא רצתה. לא?'

ירושלים

נועה ידעה שהיא תבוא ולא תאזב. כל הערב היא חיכתה לה מתחת לשמיכת פוך עבה חמושה גלולות אופטלגין בחדר חשוך ותריסים מוגפים.

והיא הגיעה, חושפת אליה זוג ידיים מפלצתיות, מכה בראשה, חובטת בה כמעט עד אובדן הכרה. בלי יכולת להתגונן.

המיגרנה.

מחוץ לתריסים המוגפים מסתננת שירה בליווי צוהל של דרבוקות וגיטרה. כנראה שבע ברכות אצל אחד השכנים, אולי אצל חיימוב. אם מנחם היה כאן עכשיו לבטח היה נהנה.

מישהו מזייף בקול צרוד 'שמח תשמח' היא מנסה לאטום את האוזניים. אבל המיגרנה ממשיכה להרביץ לה, 'למה ברכת מהבית?' היא שואלת את מנחם, את המיגרנה שעוצרת להקשיב בעיניים קטנות ורעות.

למה עזבת את הבית שלנו??

מנחם לא עונה. הקירות שותקים ומתוכם ניבט החושך. המיגרנה מסתערת עליה מחדש, חובטת בה באגרופי ברזל.

אז אן ספס

פעמים רבות עברו ליד מחנה האימונים ובכל פעם מחדש עצם את עיניו במורא. הוא לא אהב לראות את הילדים הקטנים מעמיסים על עצמם משאות כבדים ורצים בשוחות מתנשפים ומזיעים. הגדר הייתה גבוהה בעלת תיל דוקרני וסבוך ושומר שעמד שם הרים את רובהו באיום בכל פעם שניסה

לתחוב לתחוב את אפו בגדר מתוך סקרנות. עכשיו הוא היה בפנים ותלה מבט נפחד בשומר הגבוה. אבא עמד מרוחק כמו תמיד ואימן נשארה בבית, לנקות.

המסדרונות ארוכים ובלתי נגמרים ושחקר הקטן סוקר בעיניו קשתות מוזהבות ותמונות של אייתולות בטורבנים לבנים. נעליו, קטנות ומלוכלכות טבעו בשטיחים שעל הרצפה.

"תישאר פה, אני כבר מגיע" אבא נבלע בתוך מסדרון צר וארוך והוא יכל לשמוע דלת נסגרת בנקישה ומלמולים חרישיים בפרסית.

כמה דקות הוא חיכה בחוץ, סוקר את הפרצופים המזוקנים שעמדו מולו. סופר את השערות בשטיח ועוקב אחר עבודתו של עכביש מזדקן הטווה את קוריו.

"בוא" אבא רכן מעליו בקוצר רוח, "מחכים לך" הוא התרומם באי רצון ורכס את נעליו הפרומות.

"לא עכשיו" אבא נעשה עצבני וידו רטטה בזעף.

החוטים הפרומים הסתבכו בין רגליו הוא ניסה לייצב את עמידתו אך נפל על פניו. הנפילה לא הייתה כואבת, היא הייתה מבישה. ואבא רק עמד מהצד בידיים שלובות שומר על עצביו הרופפים. הם פסעו אל החדר בשתיקה.

האיש שישב מאחורי שולחן העץ המואה היה בעל כתפיים רחבות ושפתיים אדומות ובשרניות. הוא היה עסוק בכתיבת מסמך כלשהוא ולא הרים את עיניו. שניהם עמדו בפתח החדר, אבא כחכח בגרונו.

"שב" בעל הטורבן מרים את עיניו. מקשקש משהו נוסף בדף ומרים עיניים בוערות.

"שחקר?" אבא הודף אותו קדימה והאיש מעבר לשולחן מעניק לו לחיצת יד.

"אתה רוצה להצטרף אלינו?"

"כ...ן" הגמגום משתלט עליו פתאום. איזה איש מפחיד.

"למה? האיש קם וחוצה את השולחן לעברו השני. רוכן אל הילד שרעד עתה בכל גופו.

"אבא אמר שאני צריך להיות פה. וזה טוב לי"

"בדיוק" האיש נראה שבע רצון לפתע. אבא שילב ידיים ולא אמר כלום.

"אתה יכול ללכת" הוא פנה עכשיו אל אבא שעמד בפתח "אני אסתדר איתו"

שחקר תלה מבט נפחד באבא שעמד בפתח. זהו? "יהיה לך פה טוב, ילד. אל תדאג" אבא אמר את זה מהר. הוא רצה כבר ללכת משם.

"לא דואג" הוא התרומם על קצות נעליו. חייך חיוך אמיץ אבל בתוכו הוא בכה.

"לך, אני אסתדר איתו" האיש בעל הטורבן קם וסגר אחריו את הדלת.

עכשיו הוא הביט אל נעליו הגדולות וסקר את בטנו הרחבה של האיש בעל הטורבן. פיו רטט.

"שב" הקול שלו מתרכך, אולי הוא בעצם לא כזה מפחיד כמו שחשב בהתחלה. "אני שמח לראות אותך

כיו
אני לא. הוא רוצה לומר אבל שותק.
לא יודע מה עדיף, את אבא הכעסן או את האיש
המסתורי שעומד עכשיו מולי.
"יהיה לך פה טוב" האיש נוקש בעטו על השולחן "לא
הצגתי את עצמי עדיין" הוא חייך חושף מולו טור שיניים
בוהקות.
"עלי חמינאי"

...

ירושלים תש"פ

כיום המתכת הקטן התמלא קליפות של ירקות
בצבעים ירוק, צהוב, וכתום. "אמא, אולי תנחוי קצת?"
נועה נכנסה למטבח. שערה הבהיר מונח על כתפיה
ברישול.

"מישהו אמור לדאוג שיהיה אוכל לילדה שלי, את לא
חושבת?" שרה קיפלה בזהירות את שרוולי החולצה
הפרחונייה. שרה נאנחה. נועה הוציאה מהארון טבלת
שוקולד וחתכה קובייה. "אני יותר דואגת למנחם" "אולי
תאכלי משהו נורמלי? שמת לב כמה שטויות אכלת
מאז שמנחם נסע?" "אני בקושי שמה לב לעצמי" היא
חיטטה בארון פורמייקה מתקלף ושלפה משם חבילת
שקדי מרק, שפכה לתוך כוס ומזגה חלב. "נועה,
המורה חוה גרינברג התקשרה אתמול" שרה הנמיכה
את קולה.

"אני יודעת מה היא רוצה לומר" היא אכלה בפיזור נפש
משקדי המרק, "אני לא מתכננת לחזור ללימודים"
"עד מתי?"

"עד שמנחם יחזור" היא עיוותה את פניה בבחילה
זרקה את הכוס החצי מלאה אל הפח. מי בכלל יכול

לחשוב על לימודים?

"את יודעת שאת מדברת בלי היגיון" שרה הדליקה את
האש, מחפשת איך להעסיק את הידיים שרועדות לה.
"הוא יכול לחזור גם עוד שנה"

"הוא יכול גם לא לחזור בכלל" הלב שלה נופל כשהיא
אומרת את המילים הללו. יודעת שזה יכול להיות.
מנחם בעצמו אמר שאין לו מה לחפש כאן. אבל למען
ד' מה יש לו לחפש בהודו??

"חבל. את הורסת לעצמך" "אמא, אני לא מסוגלת
לפגוש אף חברה. לפחות עד שמנחם יחזור" הקולות
של הסיר המבעבע נשמעו בחלל על סף התפוצצות.
שרה שתקה, ממוללת מבלי משים את שולי המטפחת.
לפעמים השתיקה היא בריחה ממצאיאות בלתי אפשריות.

**אין לי חשק ללכת ללימודים, לפגוש חברות ולראות
שהעולם מתנהל כרגיל לא מסוגלת לחשוב על זה
שמנחם מסתובב במקומות נידחים בהודו. מה יש לו
לחפש שם למען ד'?**

בודיהיסטים?

שבטים עתיקים?

הודו היא ארץ טמאה, מלאה בעבודה זרה. מה יש ליהודי

לחפש שם בכלל?

**לא חשבתי שהוא יהיה כל כך רציני ויממש את האיום
שלו, אבל הנה - הוא ברך.**

**אני מרגישה שאתה כועס עלי, כי אני אשמה במה שקרה
לילד שלך,**

ומרגישה שאני חייבת לתקן את מה שהיה ביננו.

אבל איך עושים את זה?

אולי להתקשר אליו?

בסך הכול, זה יחידה מאד

המסעדה ממוצצת סועדים מקומיים, נזירים טיבטיים ותיירים. אילו רק יכל להתקשר הביתה. אבל הוא לא יכול. דווקא יש פה קליטה והבחורים סביבו צוחקים עד דמעות מבדיחות על ישראלים שאיציק מספר להם. אף אחד לא יכעס אם יצא לכמה דקות.

להתקשר?

הוא יודע שהתשובה היא 'לא'. הוא לא מסוגל לדבר עכשיו עם נועה. אולי מחר, נראה.

הוא מנתח את הדושה הוודית לפיסות זעירות. מתמכר למוזיקת חלילים שמתנגנת ברקע. הפלאפון מצלצל, מעניין שהטלפניה שלהם נראית עד כדי כך!

יוצא החוצה ומשאיר אחריו צלחת מלאה, מי בכלל מסוגל לאכול עכשיו?

"נועה?" הוא מהסס. יורד אל הרחבה החשוכה שמול המסעדה,

"לא חשבתי שתענה" היא אומרת בכנות.

"את רואה שענית?" איזה מעצבנת, והוא עוד חשב שאכפת לה ממנו "למה התקשרת?"

"כדי לשאול למה ברכת" היא שואלת בשקט. "אתה יודע איך אמא נראית עכשיו? היא רועדת מפחד עליך, איפוא אתה בכלל?"

"בצפון הודו" הוא רוצה לנתק על נועה הזאת! לפחות חשב שהיא רוצה להתנצל, לבקש ממנו שיחזור. "ולא ברכת, טסתי להודו. לטויל עם חברים" הוא תולש עלה מאחד השיחים.

"אז למה... בכזו צורה?"

אוף, למה היא התקשרה אליו בכלל? כדי לצעוק עליו? בארץ צעקה עליו מספיק.

ככה הוא עומד בטון מעגבן. לא דיבר שושננה אותו להישאר בארץ

"גם ככה לא היית מקשיב" היא סונטת בו. "לפחות אתה נהנה בטיול?"

"מאוד" על נקיפות המצפון שהיו לו אתמול הוא לא יספר לה. "רק חבל שאין לי אפשרות לשלוח אליך תמונות"

נס שאין לך. היא רוצה לומר אבל שותקת. "אתה יכול להראות לנו שתחזור"

אם אני אחזור,

"תהנה לך בטיול" זה כל מה שהיא אומרת לו. למרות שאולי היו לה תוכניות אחרות להתנצל או לבקש סליחה אין סיכוי שתעשה זאת עכשיו. היא לא תתנצל, הוא אח שלה מספיק שנים כדי לדעת שהיא לא תעשה את זה.

"תודה" הוא כבר פוסע בחזרה למסעדה. למה ענה לטלפון שלה? הוא שומט את המכשיר אל הכיס, קורץ לאיציק שכבר באמצע לאכול את המלאי קופטה שלו. היא יכולה לכעוס עליו כמה שתרצה, והוא - כמה אירוני, חשב שהיא רוצה להתנצל או לפחות לומר שהיא רוצה שהוא יחזור הביתה

את המנה השנייה הוא מסיים עד תום. ומקנח בגולאב ג'אמו מתוק בחמאה.

מחר יהיה יום חדש והם יוצאים למקום שאין בו קליטה. ונועה יכולה להתקשר כמה שהיא רוצה, הוא לא יענה.

...

ירושלים תש"פ

"אמרו לך נועה שתחושות אשם לא יכולות לעזר בכלום, ממש בכלום?"

יחזיקו בהחלט אומנם במבט מועצתי
"לא יודעת אם הן עוזרות או לא, אבל הן קיימות
וזו עובדה" נועה נאנחת. "אני אוכלת את עצמי
כבר שבועיים" החדר נראה גדול מידי וריק וכרית
הספוג נמחצת בידיה במחאה.
"כמה שינסו להסביר" היא מטעימה, "זה לא יעזור"
הרוח שנושבת מהחלון מעיפה את שערוניה והיא קמה
לסגור אותו.
"אז מה כן יעזור?" הקול של יהודית ציני וכואב בו
זמנית ונועה מרגישה את זה.
"יעזור להישאר בבית יום אחרי יום ולא ללכת ללימודים?
יעזור לבכות, לצרוח? להתאבד אולי?"
"די!" הצרחה יצאה חזקה וצורמת ונועה לא מאמינה
שזאת היא. "אני עוברת עכשיו תקופה מזעזעת
ובמקום לקבל תמיכה מהחברה הכי..."
היא נעצרת ומביטה ביהודית, זו האחרונה נראית על
סף התקף לב.
נועה ממשיכה בקול מקוטע "במקום לקבל תמיכה
מהחברה הכי טובה שלי, אני מקבלת הרצאות
בפסיכולוגיה". קולה נמסך בדמעות תסכול.
מספיק היא איבדה את מנחם, היא לא רוצה לאבד
את יהודית, ממש לא.
הדממה בחדר הופכת סמיכה יהודית שותקת, נועה
שותקת. אולי באמת הגזימה הפעם היא חשבה על
יהודית המסכנה, היא באמת רק רצתה לעזור אבל
הימים האחרונים גרמו לנועה להוציא את התסכול
של השבועות האחרונים בצורה בלתי נעימה בעליל.
ודווקא על יהודית!! "סליחה" המילה יצאה קטועה אם
בשל הדמעות שנקוו כעת בזווית העיניים ואם בשל
העצב שחשה עוטף את חדרי לבבה.

יחזיקו בהחלט אומנם במבט מועצתי
ומותר גם לך מידי פעם לנעום, את לא מלאך ומעולם
לא היית".
"תודה" נועה פולטת בקושי וקמה אל הדלת. משום
מה דווקא חשבה שהיא נהפכה למלאך, אבל מלאך
חבלה שחור כזה. את זה היא עוד לא מעזה לספר
ליהודית, יהודית קמה. "את לא צריכה ללוות אותי, אני
מסתדרת" למה שיהודית תרצה להמשיך להתחבר
עם מלאכית חבלה?? "אני דווקא רוצה ללוות אותך"
יהודית נחרצת.
הכניסה לבניין הייתה חסומה בילדות לבושות תלבושת
ששיחקו חבל בקריאות צהלה. הן נאלצו לפלס דרכן
בינותיהן. אישה סחבה בידה פעוט מילל, ילדים שיחקו
בכלוב מלא אוגרים לבנים מתרוצצים. אוגר אחד
טיפס על דפנות הכלוב נועץ בנועה עיניים חרוזיות
משתוממות.
"אני רואה שאת כועסת עדיין" נועה חייבת להפך את
השתיקה הכפויה "אולי" יהודית אומרת בשקט "כול
להיות שטעית, נועה" היא סוקרת בעצבנות את אבני
המדרכה.
נועה מעיפה מבט קצר בשעונה
ונחרדת "וואי מאוחר נורא ולא ישבתי עדיין לכתוב
מערך למחר. יש לי שיעור מילוי מקום אצל שיינברגר"
הן נפרדות במילים קצרות "שוב פעם סליחה. יהודית".
יהודית צוחקת, נבוכה. "הכול בסדר"
היא ממחרת במורד הרחוב.
מלאכי חבלה אינם נוהגים לבקש סליחה, ממש לא,
אבל נועה אינה מוצאת כל נחמה בכך.

הנה לאן הימאין
הסירה הייתה מחוספסת למגע ורטובה מעט, מנחם עלה עליה מעט לפני איציק שנגרר עם תרמיל גדול ומאובק.

"חברה, זהירות" צעיר מנומש וחביב למראה נדחף אל הסירה שלהם, "אל תנסו לבצע כאן קפיצות ראש משום סוג"

"יש כאן תנינים?" איציק שאל, סרקסטי.

"אולי" הוא ענה והנחית בחבטה את הקיטבג שלו על קרקעית הסירה. "לא הייתי ממליץ לך לבדוק את העניין מקרוב"

"כנראה" מנחם אחז במשוט כבד, והניע אותו באטיות על המים הירוקים. המשוט יצר אדווה סביב הסירה. הבחור המנומש התנועע סביב עצמו כדי לייצר זווית צילום מעניינת גבר נוסף אחז בידו משוט וחתר במרץ.

מנחם עצם את עיניו לרגע, מתמכר לשלוה.

אצות ירוקות מילאו את נתיב הנחל ומידי פעם צץ ראש תנין מהמים, חושף אליהם טור שיניים לבנות, בהקנות.

"אז יש כאן תנינים" הוא מעיר באירוניה. "נסה להתחיל איתם"

אוחח.
"חוצפן!" מה אמרת?" "לא, לא אתה, התנין" איציק אחז במשוט בתנוחת קרב. "נראה אותו מופיע שוב"

"יש לתנין עוד חברים כאן בנחל, אל תתגרר בו יותר מיד" הגבר השני העיר בדרך אגב, "לא היית רוצה שהסירה תתהפך או מה"

"ברור שלא" איציק חייך עוזב את המשוט לטובת חסדיו של המטייל המבוגר.

מנחם העביר יד על בלוריתו. מנסה לדמיין איך הוא נראה עכשיו. הוא בחן את ציפורניו.

איך אומד מסבט את חסדיו?

איציק השתרע בינוחות על קרשי הסירה. ידיו תמכו באחורי ראשו. "את מה?"

"את הטיוול" הוא חזר בחוסר סבלנות.

"אה, יש עוד זמן עד שהוא יגמר באמת. לפחות עוד חצי שנה אבל לכינתיים אני נהנה מכל רגע" את המחשבות על נועה ואמא ישאיר לעצמו. יש דברים שאיציק לא אמור להיות שותף להם, גם אם הוא מתקרא חבר קרוב.

"גם אני, הריחוק מהארץ עשה לי רק טוב. תאמין לי, אם הייתי יכול, הייתי נשאר פה. אין לי כוח למבטים שלהם, של אמא שלי ואחים שלי, אפילו שאני אוהב אותם. אתה מבין? אחרי הכול אבא שלי מאוכזב ממני, בכל הזדמנות הוא דואג להזכיר לי את זה"

מנחם הסתכל על המים הירוקים יתושים קטנים חגו מעליהם ויצרו מעגלים קטנים. כנפיהם השקופות רטטו.

"הגענו" הכריז הבחור המנומש. "רק תרדו בזהירות"

איציק התרומם לתנוחת ישיבה. מרים ביד אחת את הקיטבג שלו. "אתה בא?"

המדריך ההודי זרז אותם לרדת מהסירה. מנחם עדיין שקוע בהרהורי. "יש משהו" הוא חשב לעצמו בציניות. "הבחור מתלונן על אבא שלו. לפחות יש לו אבא" המחשבה הבליחה בו לפתע וחתכה את מוחו בגלים של כאב. עיגולים שחורים רצדו לו מול העיניים. איציק והמדריך הפכו למסך צבעוני מקושקש.

הוא נפל קדימה החליק אל הקרקע הבוצית ומעד אל תוך המים הירוקים. הוא לא ראה יותר כלום.

...

ירושלים, תש"פ

חולצת התלבושת נחה מגוהצת על השולחן בחדר ולידה עמד התיק החום בעל פונכוני הצמר.

נעור, סומה וז' שיעור לגמול כנס שקוף בידו האוחזת בידו השנייה חיטטה בתיק מנסה למצוא בו זנב עט כלשהוא, הקלטר נדחס גם הוא אל התיק העמוס.

ההתארגנות הסתיימה תוך דקות ספורות ונועה שעטה במורד הרחוב.

בניין הסמינר נראה מרחוק זרם של מורות כבודות חצה את מפתן השער, לאחריה נהר קטן של בנות בכחול תכלת רוגש.

"בסוף הגעת" יהודית מחייכת חיוך קטן, פצפון של ניצחון "כן" נועה מתקדמת במהירות. המרצה כבר עומדת בכניסה אל הכיתה

יהודית ממחרת לכיתתה. "נדבר בהפסקה"

"היית חסרה בשבועות האחרונים" נחמי, בפאה מתולתלת קוצצרה מחייכת אליה. "נראה לי שגם לחתונה שלי לא הגעת, אני טועה?"

"נכון, בדיוק היה לנו איזה אירוע" נועה אומרת בשקט, נועצת עיניים בפונפון. "מצטערת שלא הגעתי. חוצמזה - את נראית מקסים והפאה מחמיאה לך מאוד"

"תודה" נחמי, זוצ'ית טרייה מעבירה יד הססנית על הפאה. "בקרוב אצלך" הן נפרדות בקריצה.

המורה כבר מתחילה בשיעור על תהליכי למידה ונועה צונחת על אחד הכסאות בספסל האחורי. אין לה כוח לנחמי ולא לשום בת אחרת. למה הקשיבה אתמול ליהודית? למה?

עכשיו היא צריכה להתמודד עם כל מה שקורה כאן בכיתה. ולהקשיב לשיעורים, כאילו לא קרה כלום.

היא מקשקשת בעט אדום על הקלטר. איך הדגל של הודו נראה? צהוב לבן וירוק או אפור אדום וכתום?

השאלה מן הסתם לא מעניינת אף אחת, כמו השיעור על תהליכי למידה במסלול חנ"מ.

מנחם לבסוף יודע לענות על השאלה הזו

ההפסקה הייתה מרעננת ויהודית שנראה כאילו מאורעות יום האתמול חלפו בלא להותיר רושם הייתה חיונית ומלאת מרץ.

"נראה כאילו לא היית פה שנה" כר הדשא הירוק מקבל אותה אל זרועותיו בחיבוק רך היא משתרעת עליו בנוחות.

"זו אמורה להיות מחמאה או עקיצה?" נועה פולטת בסרקזם.

"מחמאה, מחמאה" יהודית צוחקת. תולשת מבלי משים עלעלי דשא לחים.

"אני שוקלת בשיא הרצינות ללמוד נוער בסיכון" נועה אומרת לאחר כמה דקות בהן כרסמו באיטיות שקית במבה נוגט.

"כדי לכפר?" יהודית מנסה.

"אולי, חשבתי על זה כבר הרבה זמן מאז שמנחם נסע. עכשיו נראה לי שאפנה למרכזת ברדה כדי שתאשר לי להיכנס ללימודים באמצע, את השאר אני אשלים."

"רעיון" יהודית משחקת בשקית הבמבה הריקה היא מקפלת אותה ל-4 קיפולים ישרים ולאחר מכן פותחת.

"בואי, נלך למרכזת ונברר אם זה בכלל רלוונטי"

"אמרו לך שאת מאוד מעשית?" יהודית מעיפה מחצאיתה שרידי דשא בלתי נלאים.

"משהי אמרה לי אתמול שרגשות אשם לא יעזרו, אז ניסיתי לחשוב מה כן" נועה מחייכת.

"יפה אמרת, ועכשיו בואי"

הכל לאוק'סון והחיים האחרים

"אני נשאר פה" מנחם יושב על האדמה הקשה, מחבק את הרגל. הוא רטוב מהמים של הנהר, ורועד כמו דג שזה עתה הוצא מן הים. בהתחשב בעובדה שרק לפני כמה דקות שכב מולם חסר הכרה זה מובן בהחלט, ואפילו מעורר רחמים.

אבל כשהוא מנסה למצוא את הרחמים בעיניים של איציק- הוא מתאכזב למצוא שם רק קוצר רוח בולט. אביחי מביט קדימה בחוסר אונים "אבל למה אתה כ"כ עקשן?" "אין לי כוח" הוא מחבק את רגלו בהפגנתיות. הקבוצה כבר התקדמה במהלך המסלול אחרי שאביחי פינה את הדואגים למינם. "מה ישך?" סימני עצבנות נכרו בקולו של איציק.

"נדמה לי ששברתי את הרגל" מנחם יורה את המשפט הזה מהר. הוא מחווה על רגלו הנפוחה.

"מאיפה אני מביא לך לכאן בית חולים? אתה לא יכול להישאר כאן לבד מסכים איתי?" אביחי מתכופף אליו.

"לא" הוא כבר חסר סבלנות. "אני נשאר פה עד שתשלחו חילוץ נורמלי" הוא מסיט זבוב טורדני שנחת על אפו. "לא מסוגל להמשיך ללכת במצב הזה"

איציק עומד מולו מנדנד רגליים בעצבנות.

"אתה לא חייב להיתקע איתי פה, אני אסתדר" מנחם חייב לומר לאיציק, שלא יחשוב שהוא מנצל אותו או מה. "בטוח?"

איציק מרגיש רע עם עצמו, הוא חלם שנתיים על הטיול הזה, לא הוגן שהוא יפסיד טיול בגלל רגל שבורה. מצד שני לא יפה לעזוב חבר פצוע בשטח, מה הוא אשם שמנחם נפצע עכשיו? שיפסיק להתפנק!

"בטוח" מנחם גונה מכאבים, לא מסתכל על איציק, "תתקדם עכשיו כדי שתפסיק את הקבוצה" איציק נפרד ממנו בהתנצלות.

המרגע אביחי ממוקם אל הקבוצה משאר אותו על האדמה.

לאחר כמה דקות הוא חוזר עם בחור מתולתל בעל גוף מוצק ועיניים אפורות וערניות. "הוא ישאר איתך פה עד שיגיע חילוץ נורמלי", אביחי מתנצל. "אה בטוח שזה בסדר, חנן? שילמת על הטיול הזה ואין לי מושג מתי נצליח לשלוח חילוץ, זה יכול לקחת יממה ואולי יותר"

"זה בסדר" הבחור עם העיניים האפורות שאת שמו לא ידע חייך חיוך רפה. "גם ככה ביקרתי פעם בשאנטי סטופה, כך שלא נראה לי שאפסיד מידי"

"אני שמח לשמוע" אביחי אומר במהירות. "רק נגיע למקום עם קליטה סלולרית ונשלח לכם חילוץ, אני מקווה שעשית ביטוח מנחם"

"עשיתי"

"אוק" אביחי מסכם. אז ננסה לברר במזר אם יש אפשרות שתשהו בו עד שיגיע חילוץ, תעשו הכרות לבינתיים" הוא מתחייך.

הם לוחצים ידיים.

"מנחם"

"חנן, נעים מאוד וקצת מצער בנסיבות הללו."

מנחם מחייך, אבל החיוך יוצא מעוות.

אביחי מתקדם אל עבר חומת האבן הגדולה שער הברזל החלוד ומצלצל בפעמון. צלצול מחליא נשמע וממלא את המרחב.

נזיר בגלימה חומה פותח את השער. אביחי מדבר איתו באנגלית עילגת מעורבת בתנועות ידיים. הנזיר פנה לאחוריו וסגר את השער. לאחר כמה דקות מורטות עצבים השער נפתח ומספר נזירים יצאו ממנו. אביחי מצביע על מנחם וחנן ומגיש לנזיר את שטר של מאה דולר. "להתראות" מנופף להם לשלום ומתרחק אל עבר

נאטום.

"אה"

משתררת שתיקה.

חנן משחק במסך הפלאפון שלו. "מנחם אין פה קליטה"
"לא באמת" מנחם מביט בו המום "איך נתקשר עם כולם
ו... איך אביחי ידע להסביר איפוא אנחנו בדיוק אם אפילו
וויז נורמלי לא מסוגל להגיע לכאן?"

"אלוקים יודע, תשאל אותו"

"מה שתגיד" הקול של מנחם הופך לעוקצני.

"איך אנחנו מעדכנים את אביחי מה קורה איתנו? איך
אנחנו מתקשרים לארץ לעדכן שהכול בסדר?" נימת
היסטריה נשמעה בקולו.

"הפכת לילדה? תתנהג כמו גבר. ישלחו לך חילוץ אל
תדאג" החום בחוץ ייבש את לשונו והוא ליקק את שפתיו
הסדוקות. "אני יוצא להביא לנו משהו לאכול ולשתות"

מנחם לא ענה. הוא הסתובב אל הצד השני. הבחור
הסנוב הזה לא יודע עם מי הוא התחיל וחבל.

והקבוצה שכבר חזקה מזה.

הנזירים מרימים את מנחם הרועד מקור. חנן הולך
מאחוריהם מביט מידי פעם אל אביחי המתרחק. השער
נסגר בטריקה.

...

מנחם שוכב על המיטה רגלו חבושה היטב. חנן משתרע
על המיטה הסמוכה, משעין את ראשו מאחורי ידיו.

"אני מקווה שישלחו לנו חילוץ" מנחם מפנה את ראשו
אל חנן. "אין לי כוח להיתקע פה בחור הזה"

"כאילו שיש לי לאן לחזור" חנן אומר לעצמו. הוא נעמד
ליד החלון ומביט בנוף הבראשיתי הנשקף ממנו. נזירים
אחדים ישבו בינות לעצים נמוכים עורכים מדיטציה.

"אין לך משפחה?" מנחם מתפלל.

"יש לי"

"אז?" הבעת שאלה ענקית מצטיירת על פניו.

"אני לא יכול לומר לך, לבינתיים " מבטו של חנן הופך

איז אן סטיו

מעניין לראות את הבניין הגדול מבפנים. חדרי הפנימיה היו פשוטים למראה. ססמאות צבעו את הקירות ופוסטרים של שליטי איראן תלויים במסדרונות הרחבים. עשרות הילדים שהתרוצצו סביבו תלו בו מבטים סקרניים.

הוא השתרך באי רצון מאחורי נער השרות. גרר עימו שקית מלאה בגדים מרופטים וענף דקל יבש קצת, מזכרת מהעץ ששתל בחצר.

"פה" הנער, קמצן במילים - פתח מולו דלת קטנה. החדר היה ריק ונכחו בו שלוש מיטות צרות. "עוד מעט שאר הילדים יבואו"

הוא יצא מהחדר משאיר אותו לבד. שאקיר חלץ נעליים והשתרע על אחת המיטות. עוצם את עיניו בלאות. אבא הלך ולמרות שאמא התחננה שישאר - הוא לא הסכים לכך. הוא טען שהגיע הזמן שהילד יעשה משהו עם עצמו ויעזור למדינה במקום להתבטל בבית.

הבית היה מקום רע, הרבה מכות וכאב היו בו. והגינה היוותה סוג של נחמה לא משתלמת במיוחד. אבא שנא אותו על דברים של מה בכך וגרם לו להרגיש כמו כלבלב מאולץ וציתון ותו לא. הדימוי צרם לשאקיר. אבל הוא היה נכון.

המשוואה הייתה ערוכה ומנוסחת היטב. אבא לא אהב אותו. ומוטב שלא ינסה להתעלם מהעובדה. לא אהב אותו בגלל מליין ואחת סיבות. הסיבה האחרונה גרמה לו לשלוח אותו למקום הרחק מן הבית.

אמא אהבה אותו, אבל האהבה של אמא הייתה כל כך מעטה. עובדה שהיא לא הצליחה לשכנע את אבא להשאיר אותו בבית.

היו לו המון חברים, אבל ההורים שלהם אהבו אותם, אף אחד לא גורש מהבית לאחר סדרת התעללויות ומכות.

ייתכן

למרות שלא ידע את הסיבה לכך.

והמקום הזה אליו נשלח נראה כמו בית יתומים או לחילופין פנימייה צבאית והפנימיה המנוכרת עדיפה עשרת מונים על הבית ועל החיים בו חי עד עכשיו.

המנהל נראה בסדר, אדם נחמד. שהבטיח לו גם למצוא מקצוע מכובד בעתיד.

שאקיר נתן בו את אמונו.

הילד הראשון שפרץ אל החדר בשעטה תלה בו עיני עגל משתוממות. הילד השני רקד על המיטה, חבט בו מידי פעם לקול צחוקו של הילד השני.

שאקיר הידק את אגרופיו הוא לא ייתן להם, להפוך אותו למריונטה על חוטים, לחסר עמוד שדרה. הוא ילחם כמו גבר אמיתי, יראה להם למה הוא מסוגל.

אחר כך התרומם וחבט בפניו של הילד השני. "אתה לא תיגע בי" הכעס פעפעע בו. הכעס על אבא שגרש אותו מהבית, על אמא שלא נלחמה עבורו מספיק, על הילדות שנעקרה ממנו בחטף... ביד נוספת הוא הטיל אגרוף בפניו של הילד השני "שלא תעז להרביץ לי, ברור?"

הילד קרקר דבר מה. "אתה" שאקיר צרח בזעם. "כן, אתה!!!"

מספר ראשים הציצו אל החדר ונסוגו בבהלה. "תעזוב אותו"

"אני לא" הוא לא חיך כשאמר את המילים האלה. "צאו מכאן"

"אתה כן" ילד אחד ציץ וקרר אליו זוכה למנת אגרופים מחודשת. הם נאבקו מספר דקות על הרצפה המנומרת. משחק הכוחות לא היה שקול. הילד היה חלש ורופס,

ולא אחרונה...

"פעם אחרונה ש..."

הילד ילל בכאב עוצר בידיו חתך מכוער שהתהווה בלחיו.

"פעם אחרונה שתעז לדרוך בחדר הזה" הוא מניח את ידיו על מותניו בכעס. "בגלל שאני חדש כאן אתם מתנהגים ככה, אה?"

"לא בגלל זה" הילד בכה בכאב. "סתם התחלתי איתך, בצחוק"

"את הצחוק תשמור לחברים שלך" שאקיר אמר בנוקשות, מסגל מבלי משים את דיבורו הברוטלי של אבא. "בנת?"

"כן" הוא נאנק.

"יפה מאוד, ישך קליטה מהירה" הוא יצא מהחדר, מותיר אחריו זירה מדממת.

מגיע להם. לאלה שחשבו שהוא יישאר פריאיר ומנוצח. הוא לא.

במוסד יש תנאים קשוחים וחברה אלימים במיוחד. ואם לא ידע להילחם על החיים שלו במובן הכי פשוט של המילה- ימצא את עצמו בגהינום מסוג שונה.

הוא החליט להילחם.

...

הימלאיה, 2020

והוא שוב בין העצים מונחשם בכבודו והואם היה בלתי נסבל, חולצתו הייתה רטובה מזיעה. הרובה ניצב על הדורגל והוא חיכה לשעת כושר מתאימה. אחר כך נעה הנקודה האדומה וסימנה לו את המטרה שהייתה קרובה יותר מאי פעם. הוא חיכה לרגע הזה. והוא גם יעשה את מה שצריך בצורה הטובה ביותר, המשלחים שלו מצפים לתוצאות. הוא לא יאכזב.

ביד אחת הוא ניגב את מצחו והיד השנייה תמכה בניצב הרובה, רובה צלפים מסוג אים י' די דרגונוב.

האובייקט שלו חבש כובע אדום ובלט כתורן בינות למטילים שגדשו את ההר. הוא היה מבודד מהם ורזא לא התקשה לכוון את העדשה הטלסקופית בין עיניו של האובייקט.

מישהו לחש באזניה בקוצר רוח: "מה קורה?"

"עכשיו יורה" הוא הידק את שיניו, כיוון את העדשה הטלסקופית בפעם האחרונה וירה.

האובייקט נפל על האדמה. מישהו צעק בהיסטריה.

רזא הוציא משרוולו מיקרופון זעיר. "המטרה חוסלה" הקול שדיבר איתו באזנייה נשמע מאופק. "מצויין" השיחה נותקה.

עכשיו הוא היה צריך להתחמק. המשטרה תבוא ותבדוק מהיכן הכדור נורה ואם בדקות הקרובות לא יסתלק מהאזור הוא עתיד למצוא את עצמו שוכב באותו חדר קרור ביחד עם האדם שהרג מקודם. הוא פנה לאחור זוחל במהירות בין העלווה הצפופה.

"אמרו לך שאת לא נורמלית?"
"פעם חברה אחת אמרה לי"
"תודה על העקיצה."

"אין בעד מה" ממתי נהייתה כזו צינית?
"דיברנו על זה לפני שבוע בערך, למה את מתפלאת?"
"לא חשבתי שאת רצינית עד כדי כך. חשבתי שזו הייתה סוג של גחמה"

"לא גחמה, אני רצינית מאוד" אולי יותר מידי.
"טוב, המדריכה" יהודית צוחקת במבוכה. "אז את נעלמת לי מהנוף לפנימייה שלך?"

"משהו כזה, אבל יש טלפון, נדבר בו"
"יפה מצידך שאת דואגת להזכיר לי"

פתאום היא מפחדת מהצעד הזה שהחליטה לעשות, לעזוב את הבית וללכת לעבוד בפנימייה לבנות בקבוצות סיכון. מי אמר שהיא מתאימה לזה בכלל?

והשיחה האחרונה עם מנחם, רק שהיא נזכרת בו זה עושה לה רע, אוף. למה בכלל התקשרה אליו. רק רע יצא מהשיחה הזו. היא מנסה לחשוב על דברים משמחים יותר.

הם ממשיכות ללכת בשתיקה, הרחוב מתרוקן לאיטו ומהמאפיות הסמוכות נישאים ריחות ערבים של חלות. רכבים חולפים על הכביש הן עוצרות ברמזור אדום. חוצות פסי מעבר חציייה, מתנשפות בעליות.

"מתי עוד נוכל ללכת ככה?" יהודית שואלת אותה בשקט.
"לא הכנסת אותי בשקולים שלך כשבחרת לך עבודה"

"דווקא כן" היא מתכופפת כדי לקשור מחדש את השרוכים הפרומים. "אני באמת אתגעגע להליכות האלה, הן יחסרו לי בצורה לא נורמלית"
"לך הן לא יחסרו" יהודית נעצרת ליד חנות 'קופיקס',

והנכתי בוועדה האם להיכנס או לא בכלל לא צינית הליכות, אני לעומת זאת אסבול מעודף משקל"

"אז אל תיכנסי לחנות הזאת עכשיו, בדיוק את מזכירה לי בדיחה שמישהו הלך לרופא ושאל אותו אם יש לו שיטה מהירה איך לעזור לו להוריד את הבטן. הרופא אמר לו: בטח, תקשיב: ארוחת בוקר תאכל 4 כיכרות לחם, חבילת גבינה צהובה וקופסת שוקולד למריחה, בצאהיים תאכל 2 תרנגולים שלמים עם סיר רוטב ובערב תאכל 7 בורקסים גדולים, 8 שקיות צ'יפס ותשתה בקבוק שלם של אייס קפה."

האישי שאל את הרופא: ואחרי כל הארוחה הזו הבטן תרד?

הרופא ענה לו: בטח שהבטן תרד, היא תרד עד הרצפה..."
"זה מצחיק, אבל מה את רומזת על האייס קפה שלי?" יהודית כבר נכנסת אל החנות.

"שאם את רוצה לרדת במשקל, תוותר עליי. לפחות היום" היא לוחשת לה.

יהודית לא עונה, היא רק מצביעה על הכוס הכי גדולה ואומרת למוכר שימלא לה אותה באייס וניל עוגיות. "פיצוי כפול על העלבון והבגידה, רוצה גם?"

"לא, אני מחכה לך בחוץ"

יהודית משלמת ויוצאת אליה. למה כל הזמן היא חייבת לומר בקול את מה שהיא חושבת בשקט? כשחילקו את הטקט בשמיים אולי שכחה לקחת מהמצרך הזה. כמה חבל. בטח יהודית נעלבה, אבל כבר מאוחר מידי להתנצל.

"זה דווקא טעים, האייס עוגיות הזה" יהודית מתיישבת על אחד הספסלים.

"אולי אני אקנה לי גם אחד כזה"

"תקני, אני מחכה לך"

אחרי כמה דקות היא יוצאת עם כוס אקסטרה ממולאת

איט וניל עוגיות

"כדי לחגוג את העבודה החדשה" היא קורצת ליהודית.
"והאיים עוגיות הזה באמת טעים, כשאת באה לבקר
אותי בפנימייה תקני לי אחד גדול כזה, טוב?"

...

דודה רונית ובעלה ביקשו להגיע השבת, אבל למרות
שהשולחן מלא בצורה יחסית המקום של אבא נשאר ריק
ומכאיב, כמו תמיד. מזכיר לה דברים שרצתה לשכוח.
היא מפלחת את הבשר בצלחת לחלקיקים כמו שעושה
מנחם לפני שהוא אוכל, מנסה לנחש איפוא הוא נמצא
עכשיו ועם מי הוא מסתובב.

בעלה של דודה רונית שר 'להתענג בתענוגים' היא
מתענגת ומתגעגעת ביחד, אבא אהב לשיר את המזמור
הזה.

"יצרתם איזה קשר עם מנחם?" דודה רונית מושכת אליה
סלט נבטים.

"הוא דיבר איתי בטלפון" אין לה חשק לספר לדודה רונית
על מה בדיוק דיברו.

"ו...?" היא מעבירה נבטים אל הצלחת שלה מكرסמת
באיטיות.

"סתם דיברנו, והוא אמר שלא נראה לו שיחזור עכשיו,
אולי עוד שנה" נועה בוחנת את הצלחת.

שוב פעם אין לה תאבון.

"ואת הולכת לך לפנימייה ומשאירה את אמא לבד" דודה

דודו מעטור: דודו אורן בן מנחם

אוך, למה בכלל ספרה לדודה? "אמא שמחה בשבילי
שמצאתי עבודה תוך כדי הלימודים"

בעלה של רונית עוצר מהשירה ומקשיב, היא מסמיקה.
"אני כולה מדריכת ערב, בשאר הזמן אני בלימודים"

"אאה" דודה רונית מהמהמת משהו. "למה את עושה את
זה בכלל?"

"כי אני רוצה"

"תהני לך"

"אני שמחה שנועלה מצאה עבודה" שרה חוזרת
מהמטבח, מתחילה לפנות. "ואת לא אשמה שאבא
נפטר" היא אומרת לנועה.

נועה קורעת את המפה בעצבנות, נזכרת שאסור בשבת,
מפסיקה.

"זה בסדר מצידך, אמא?" היא שואלת אותה אחרי שדודה
רונית ובעלה יוצאים לדירה שאמא השיגה להם בקומה
למטה אצל קופר.

"הכי בסדר בעולם" אמא מעניקה לה חיבוק.

"את יודעת שבשבילך אני רוצה את הכי טוב"

"יודעת" היא נחנקת פתאום, יודע שיהיה לה קשה מחוץ
לבית. מאוד.

ולפני שמישהו יראה היא רצה לחדר האמבטיה ושוטפת
את הפנים. ממתי היא ככה מתרגשת?

הגל לראשית ספר 'ל'אסוקים'

השקט ששרר בכרזדורים החשוכים הצליח להוציא אותו משלו. הוא חיפש אקשן, ריגושים. אבל חנן היה מסוג הבחורים השקטים. הוא נהג לישון במרבית היממה או להתאמן בתרגילי כושר ובחצי השני שלה ניסה לחבר את המכשיר שלו לקליטה לוויינית. אילו רק הייתה לו אפשרות לקום מהמיטה... רגלו אותה בגלים של כאב וכל אימת שהזיז אותה הרגיש איך עצמותיו מתפצצות בתוכו. גם לאחר שנזיר צנום הידק אל רגלו אריג לבן ומחוספס ונתן לו צמחי מרפא שעל פי טענתו הם משככי כאבים- הכאב לא עבר, אלא רק החריף.

היומיים שחלפו מאז רק הגבירו בו את תחושת הפחד. חנן לא היה מוטרד ודווקא העובדה הזו הטרידה אותו. אם הבחור רוצה להצטרף לבודהיסטים שיעשה את זה לבד. הוא עצמו לא רוצה להצטרף לשום כת משום סוג. אם רק היה לו אפשרות לתקשר עם העולם שבחוץ...

הוא העיף מבט אל המיטה ממול. למרבה הפלא היא הייתה ריקה. החליט לקום.

נתמך בקיר ופסע החוצה. אור של שמש חיוורת בקע מצריחי האבן. מדי פעם נעצר למנוחה. רגלו אותה לו בגלים של כאב אבל הוא המשיך, חנן הגיע מולו, פניו מופתעות. "החלטת לקום, מה?"

"החלטתי שנמאס לי לשכב"

"רוצה לצאת קצת?"

"כן"

הם יצאו מהבניין. החצר התגלתה כמשעממת לא פחות ואולי אף יותר. האדמה החומה שכבר למד להכיר השתרעה למלוא האופק, מכוסה בצמחייה ירוקה דלילה. נפש חיה לא נראתה במקום. "איפה כולם?"

ננטו למקושי שהם לוקחים לאליהם חנן בעט בנעלו בכמה פירות בלתי מזוהים שהתגלגלו על האדמה. הצעקות שנשמעו מתוך המבנה איששו את טענתו. ריח עשן מחניק עמד באוויר. "עוד מעט הם יסיימו עם הטקסים ויצאו החוצה."

"אבל... מי דואג להם לאוכל? מי מתחזק פה את המקום?" "הם בעצמם עושים הכול. לקח לי זמן להבין את זה אבל הם לא מוכנים להשתמש בשום דבר שקשור למודרניזציה. לא חשמל, לא טלפון, אפילו את הבגדים הם טווים בעצמם. מעבדים את הצמר, חולבים עיזים" הוא השתק לפתע מביט בבן שיחו.

"אתה מבין שהם לא יסכימו שנישאר כאן לנצח. הם לא פראירים בכלל למרות שהם נראים כאלה" חנן הרצין לפתע, "אני חושש באמת ובתמים לרצינות של אביחי שהתכוון לשלוח לנו חילוץ."

"מה יש לך לעשות בידון?"

"לא אמרתי שיש. רק אמרתי שאנחנו צריכים לחשוב על האופציה הזו."

החרדה התעבתה בגרונו לגוש ענק וחונק. הדרך היחידה להגיע למקום יישוב לוקחת כמה ימים וזה אומר שהוא יצטרך להישאר לבד עם כל המשמעות שבדבר.

"מנחם, יש לך הורים?" חנן מסיט את הנושא אין לו כוח לדבר על מה יהיה ואיך. הוא עצמו דאג עד מוות ובגלל סיבות אחרות.

"כן" קולו הופך טעון.

"מעניין שלא הזכרת אותם בכלל" חנן נשכב על הדשא הדליל משעין את ראשו על זרועותיו.

"אה, לא אמרתי לך כלום? אבא שלי נרצח בפיגוע טרור לפני שנתיים וחצי."

"אני מצטער לשמוע" חנן משפשף את תלתליו השחורים במבוכה.

"זה היה מזמן" ואני זוכר כאילו זה קרה לפני שנייה. "ואני

לא ראונו לרוב על ידי עשירי השקט חזר לשרור ביניהם דקות ארוכות. הוא העיף בידו נמלה עוקצת שהתנחלה על ברכיו. "רוצה לחזור אל החדר?" "נראה לי שכן, עדיף שהנזירים יראו אותנו כמה שפחות".

"צודק" מנחם מתרומם באנחה. שתפסיק כבר לכאוב, הרגל הזאת. "אנחנו צריכים להתכונן אל היום הזה שבו יגרשו אותנו מכאן" הוא נתמך על כתפו של חנן "אני מאוד מקווה שלא נצטרך להגיע למצב הזה. אם תבוא משלחת חילוץ הם לא ידעו איפוא לחפש אותנו".

"הם ידעו" חנן אמר, על מצחו התהווה קמט דאגה קל. "יש להם את המיקום המשוער שאנחנו נמצאים בו" "אתה אופטימי, מה?"

"אמא שלי למדה אותי תמיד להסתכל על העולם במשקפיים ורודות". חנן מחייך בעייפות "ואבא שלי לימד אותי לא לקחת סיכונים".

"רואים שהחינוך השפיע עליך די טוב, אתה בוגר צבא?" "כן" הוא חייך סתומות.

"באיזו יחידה שרת?" "דובדבן" "קרבי?"

"לא מיד, פה ושם מארבים לטוריסטים, בדיקת רכבים מכלי נשק, משהו שבחור בן עשרים מסוגל לעמוד בו." "נחמד" מנחם אומר, אבל הסקרנות שניצתת בעיניו גורמת לחנן לחייך במשובה.

"אחר כך הפכתי למנקה." "מנקה?" השאלה מנקזת בתוכה מעין תערובת צמיגית של בוז משולב בחוסר אמון.

קן ממוקד. הוא איננו זורק כן בוחז בעשן ומזימה. "אתה יודע מה זה מגב וסמרטוט?" "יודע" הוא אומר בציניות, קור נושב ממילתיו. הם פסעו בדממה לעבר מבנה האבן.

ישראל.

אלמוג נכנס אל החדר כרוח.

החדר היה אפוף עשן סיגריות מחניק, טלקר הרים עיניים אפורות ממסך המחשב.

"מה קרה הפעם?"

"התנקשות".

"דבר ברור"

"לפני כמה דקות קיבלנו עדכון על מטייל ישראלי כבן 37 כצוע קשה מכדור רובה צלפים. אנחנו חוששים שהניסיון לכגוע בו הוא מקבוצות מורדים מוסלמים או אכאגנים. הראש ביקש לעלות בעוד חמש דקות להערכת מצב בחדר שמונה"

אלמוג מביט בשעון שלו. שעון כסוף דגם רויאל. "יש לך כאן כמה קבצים תעבור עליהם לפני שאתה עולה, בי" הדלת נסגרה.

מטייל ישראלי שנמצע בפעולות איבה בקשמיר. פעולות איבה בחבל ארץ זה הן שכיחות למדי. המוסלמים שבאזור חמומי מוח ומספיק שיעמדו על זהותו של המטייל על מנת לחרוץ את דינו למוות וודאי.

מי יכול לרצות להרוג אותו? אולי זה לא היה מכוון. אולי זה באמת מורדים שבסך הכל רצו לסלק אותם מהשטח. אלא אם כן קרתה טעות.

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת". שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על הדאגה שלך", הוא אומר בציוניות יבשה "אני אמצא דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך חיוור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום". והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין לנקום ברצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה. ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע שהטרור בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איוני.

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו נהרג.

הוא העיף את השמיכה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות, עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת יסע לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים לפנות בוקר לאחר שהשאיר כתובות מרוססות על מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה שמותיר אותו חסר אונים. ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת".
שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי
אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו
ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על
הדאגה שלך", הוא אומר בציניות יבשה "אני אמצא
דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו
כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב
וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל
הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר
פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך
חיור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל
בעל העיניים הבוערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח
את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום".
והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד
הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי
שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות
היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין
לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה
שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה.
ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד
משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע
שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו
נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות,
עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו
נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת ייסע
לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה
שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו
להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן
ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח
יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך
לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו
לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים
לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על
מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו
לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת
את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה
שמותיר אותו חסר אונים.
ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים
שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב
מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע
את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים
סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא
מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת". שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך חיוור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום". והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה. ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות, עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת יסע לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה שמותיר אותו חסר אונים. ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת". שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך חיוור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום". והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה. ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות, עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת יסע לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה שמותיר אותו חסר אונים. ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת".
שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי
אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו
ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על
הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא
דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו
כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב
וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל
הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר
פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך
חיוור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל
בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח
את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום".
והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד
הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי
שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות
היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין
לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה
שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה.
ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד
משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע
שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו
נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות,
עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו
נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת ייסע
לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה
שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו
להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן
ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח
יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך
לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו
לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים
לפנות בוקר לאחר שהשאיר כתובות מרוססות על
מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו
לא ניפץ את שמשת הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת
את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה
שמותיר אותו חסר אונים.
ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים
שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב
מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע
את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים
סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא
מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת".
שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי
אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו
ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על
הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא
דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו
כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב
וגם את המילים הוא לא מצליח לסנן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל
הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר
פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך
חיור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל
בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח
את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום".
והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד
הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי
שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות
היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין
לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה
שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה.
ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד
משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע
שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו
נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות,
עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו
נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת ייסע
לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה
שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו
להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן
ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח
יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך
לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו
לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים
לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על
מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו
לא ניפץ את שמשת הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת
את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה
שמותיר אותו חסר אונים.
ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים
שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב
מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע
את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים
סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא
מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת".
שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי
אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו
ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על
הדאגה שלך", הוא אומר בציניות יבשה "אני אמצא
דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו
כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב
וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל
הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר
פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך
חיור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל
בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח
את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום".
והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד
הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי
שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות
היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין
לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה
שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה.
ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד
משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע
שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו
נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות,
עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו
נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת ייסע
לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה
שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו
להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן
ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח
יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך
לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו
לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים
לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על
מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו
לא ניפץ את שמשת הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת
את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה
שמותיר אותו חסר אונים.
ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים
שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב
מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע
את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים
סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא
מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת". שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך חיוור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום". והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה. ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע שהטורו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות, עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת יסע לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים לפנות בוקר לאחר שהשאיר כתובות מרוססות על מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה שמותיר אותו חסר אונים. ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

ירושלים תשע"ח,

"גולדמן, יש עוד יומיים מבחן בגמרא על חצי מסכת".
שמעון קורץ למנחם "עכשיו תלמד כמו שצריך כי
אני לא מתכוון לעזור לך כמו בפעם קודמת".

"אף אחד לא ביקש שתעזור", מנחם מסב ראשו
ומתחפר עוד יותר בתוך המיטה שלו. "תודה על
הדאגה שלך", הוא אומר בצניות יבשה "אני אמצא
דרך להסתדר עם המשגית". אין לו כוח לשמעון אין לו
כוח לשיבה ולמבחן בגמרא הראש שלו הולם וכואב
וגם את המילים הוא לא מצליח לסגן מתוכו.

מנחם פותח את התריס מתיישב על המיטה ומביט אל
הרחוב הירושלמי. גושי בניינים ממלאים כל סנטימטר
פנוי ופיסת שמיים תכולה מלמעלה שולחת לו חיוך
חיור.

הוא נזכר במה שאמר לו אתמול הבחור המתולתל
בעל העיניים הבווערות. "עכשיו אתה נוקם במי שרצח
את אבא שלך, נוקם במי שגרם לך להיות יתום".
והוא נקם.

בעיניים טרוטות מחוסר שינה ריסס על גדר אחד
הבתים כיתובים של 'תג מחיר'. וניקב צמיגים לרכבי
שטח ערבים. בבקרים היה לומד גמרא בישיבה, בלילות
היה יוצא ומצטרף לפעילי הימין הקיצוני.

מרגיש את הקריעה בין להיות תלמיד ישיבה טוב. לבין
לנקום ברוצחיו האלמוניים של אביו. הוא יודע שמה
שיעשה נחת רוח לאבא שלו זה שהוא ילמד תורה.
ובכל זאת - לא מסוגל לשבת בחיבוק ידיים. ללמוד
משניות לעילוי נשמתו של אביו בשעה שהוא יודע
שהטרוו בארץ מרים ראש ואף אחד לא מוכן לעצור

איומי

ובגלל טיפשותם של אנשים במדינה הזאת אבא שלו
נהרג.

הוא העיף את השמיעה ופנה להתלבש, תנועותיו חדות,
עצבניות. אין אף אחד בעולם שיכול להבין אותו כמו
נועה ועכשיו היא לא כאן, היא בבית. אולי באמת יסע
לבית? רעיון, אף אחד לא אמר לדעת שיצא לכמה
שעות ואם כן, אז מה? לכל היותר יקבל נזיפה.

הרחוב סואן ומהביל כמו תמיד ואדי החום גורמים לו
להאט את פסיעותיו ולחשוב ביתר צלילות. אין לו לאן
ללכת ומוטב שיפנים זאת, נועה בלימודים ואמא בטח
יצאה לעבודה ונעלה את הבית, אם כך פשוט צריך
לחזור לישיבה כמו ילד טוב ולהיכנס ל'סדר'. כאילו
לא היה כלום אתמול, כאילו לא חזר לישיבה בשתיים
לפנות בוקר לאחר שהשאייר כתובות מרוססות על
מדרכות האבן בכניסה לכפר ערבי ליד ירושלים, כאילו
לא ניפץ את שמשות הרכב לראש הכפר.

כאילו. הוא מלקק את שפתיו היבשות. השמש צורבת
את פניו ואפילו צל של עץ בודד אין כאן לרפואה מה
שמותיר אותו חסר אונים.
ומובס.

חדר האוכל ריק ושמים ושולחנות העץ הארוכים מלאים
שאריות של קרום לחם קשה ויבש. מלבד קנקני חלב
מלאים למחצה אין שום דבר אכיל באיזור. מנחם בולע
את אכזבתו בשתיקה ויוצא.

לא נעים להיכנס באמצע הסדר ולגרום לראשים
סקרניים להתרומם ולסקור אותך עד שאתה מוצא
מקום פנוי. אבל עוד יותר לא נעים להישאר בחוץ

יוזם השלום

חיי פנימייה הם משהו שצריך להתרגל אליהם. בייחוד אם הבנות בפנימייה הן בנות מאתגרות המגיעות ממשפחות מצוקה כדוגמת הורים אלימים, לוקים בנפשם או פושעים.

רוב הבנות בפנימייה הן נערות מסכנות שמה שחסר להן זה המון חום אהבה ואמון. כאלה שעוטות על עצמן מסכה קוצנית של קשיחות וכוח. בפנים הכול רך ומשווע למעט יחס חם.

לפעמים היא שוכחת להודות להשם על הבית שקיבלה. כל כך לא מובן מאליו שיש אמא מתפקדת ובריאה בנפשה. נכון, אבא נרצח. אבל הבית שלהם נורמלי ושפוי. והמשפחה מסביב תומכת ומכילה. תודה אבא.

נועה משקיפה מחלון חדר המדריכות. סוקרת את הרחוב המרוצף שתחתיה. אישה מבוגרת פסעה על המדרכה אוחזת עגלת שוק בגודל בינוני. בידה השנייה היא שוחחה בטלפון שלה. צרחת כאב נשמעה מאחד הבתים וריח דק של סיר חרוך חדר לאפה. היא סגרה את החלון.

היום הראשון עבר בסדר, עם קבלת פנים נחמדה שכללה הכרות שטחית וחיוכים מן השפה ולחוץ. הבנות היו חשדניות ומזלזלות. אחרי הכול, עוד דמות חינוכית הגיעה למגרש שלהן בניסיון נואל לחנכן. בשבילן היא מטרד. לא יותר.

היא לא רצתה להיות מטרד.

היא רצתה לבנות איתן קשר קרוב בלי חיכוכים ועם הרבה אמון. קשר שיכפר על התקופה האימה

שעברו עליה עם מנחה. אבל בהמשך שורא זה שורא וזהו היום הראשון בפנימייה, הקושי הגיוני למדי ואף מתבקש מאליו. לבנות ייקח זמן לתת בה אמון, תהליכים כאלה לא קורים ביום אחד וגם לא ביומיים. אז אם במפגש הראשון היו מבטים מגחכים, מזלזלים, מעוררי רחמים, היא רוצה לקוות שמחר בבוקר יהיה להן נחמד. שהן ישתפו פעולה ויבינו שהיא רוצה בטובתן.

אחר כך, כשמנחם יחזור היא תוכל להסתכל לו בעיניים ולבקש 'סליחה'. הלוואי.

"כל ההתחלות קשות" אמא הייתה מנסחת זאת כך. אכן. הפתגם הזה אף פעם לא משקר, והיא מוכנה. מוכנה ומזומנה להאבק עם הקושי בידיים חשופות, להילחם ולוותר על המון דברים. העיקר לכפר.

אלוקים עדה שהיא לא התכוונה להכאיב לו, למנחם. היא פשוט רצתה שיחזור להיות אח קרוב כמו שהיה קודם.

והוא לא רצה.

הוא נשאר מאחור קר ומנותק. אדיש משהו לרגשותיה.

לא מודע לכך שהיא צריכה אותו לידה, בתור אח תומך וקשוב. תחליף לאבא.

אבל הוא לא ניסה אפילו.

עכשיו היא כאן, כדי ללמוד דבר או שניים על התמודדות. במיוחד עם נוער מאתגר.

כי על פניו זה לא הולך להראות קל.

+++

<<<

הזמנה לזמן

קשר קרוב הוא דבר שלוקח לו זמן להרקם. יש גם את האמון שאי אפשר בלעדיו ואת ההבנה שהאדם מולך מעריך ואוהד אותך באמת. ורק אז חותמים על חוזה וירטואלי של חברות.

חזרה שמגשש בהתחלה ואחר כך עובר לשלבים גבוהים יותר של הענקה אמיתית, הקשבה וקשר קרוב.

הוא לא החזיק את עצמו בתור אחד שיוצר מהר קשרים, ובמיוחד לא נותן אמון מהיר כל כך בבני אדם. אבל חנן היה שונה. ומנחם תהה לעצמו האם על קשרים מסוג 'חברותי' יש צורך להכריז קבל עם ועדה. או פשוט לחוות אותם עד העומק.

כי זה פשוט היה.

בחנן היה את כל מה שרצה לעצמו. הוא ידע להקשיב באמת ועם זאת היה שנון וציניקן במידה שגרמה לו לחבב אותו.

הוא היה גינטלמן, פשוט כך.

חנן יכל להתאמן שעות ארוכות בשכיבות סמיכה, ובזמן שרגלו של למנחם כאבה, הוא ידע איך להסיט את תשומת ליבו לדברים אחרים, שלא ישים לב לכאב. הוא ידע לספר סיפורים מימי שהותו בצבא ולזרוק בדיחות שנונות על ישראלים, הודים, ומה שביניהם.

מנחם מצידו גמל לו בסיפורים על נקמת הדם, על הקשר הקרוב שלו עם אהוד ועל ההווי החרדי בו גדל. נכון, לקשרים לוקח זמן להירקם, אבל בהתחשב בעובדה שהוא וחנן נמצאים יחד במקום מבודד,

הולקים נבדל מנחם אין אותם כוונות מסוימות רבועים, שותים מאותם המים וצריכים לבלות שעות את זמנם הפנוי, הופך אותם לחברים טובים בזמן קצר שניתן להעלות על הדעת.

הוא רק רוצה לקוות שהקרבה ביניהם הדדית.

הודו, 2021

"צר לי מאוד" האדם שדיבר אל הפומית לבש בגד איכרים בצבע חום דוחה. הוא היה עטוי בוץ וכתמי זיעה רחבים שיוו לו מראה כמו כל אותם אלפי חסרי הבית שמסתובבים בהודו. "פיספסתי את האובייקט שלך, הוא כנאה נמלט לאנשהוא ואדם אחר נהרג במקומו. זאת הייתה תקלה מצערת".

"תקלה מצערת", הקול מעבר לקו התקשח. "אתה תשלם על הטעויות הטפשיות שלך".

"תדבר אלי קצת יותר בכבוד". רזא ניתק את הטלפון, משך החוצה את כרטיס ה'סים' וירה אותו בקשת לעבר שלולית מצחינה אחת.

ה'בוס' לא ימצא אותו לעולם, ואת הכסף הוא כבר קיבל בכל מקרה. מיליון דולר שהופקד אליו לחשבון באי"ק. מן. על מיליון הדולר הנוספים הוא יאלץ לוותר. מחוסר ברירה.

האובייקט נמלט ככל הנראה, והאדם שנרצח שילם בחייו על הטעות שלו.

רזא משך בכתפיו.

הוא כבר לא מאמין במצפון.

הרי ההימלאיה, מנזר

"אז אתה לא מתגעגע במיוחד למשפחה שלך, מה?" חנן תולה בו מבט מתגרה.

"אולי".

"מה אולי?" המבט הופך למבע שאלה, "מתגעגע או לא?"

"קצת", מנחם נאלץ להודות.

"למרות מה שהן עשו לך?" התמיהה בקולו מודגשת. אם נגיד היו מציעים לך להצטרף למנזר פה היית מסכים?"

"מה הקשר מנזר?"

הקול של מנחם מתרומם באוקטבה "אם הייתי רוצה לברוח מהמשפחה שלי לא הייתי בורח לכאן, תהיה בטוח. הייתי נוסע לעשות חיים משוגעים מסביב לעולם ולא נתקע לי באיזה חור נידח, אני עדיין צעיר" הוא מגחך במרירות.

"אה", חנן סוקר אותו במבט מחודש, "דווקא יש כאן דברים מעניינים מאוד".

"כמו?"

"מרתפים אפלים ובהם מוחזקות גוויות חנוטות, מעניין מספיק, לא?" קולו הופך מסתורי.

"אל תצחק עלי. הקול של מנחם מתקשה.

"לא צחקתי", חנן מתגונן. "הכל נכון חוץ מהגוויות".

"כוונתך למרתפים אפלים?"

"בדיוק", חנן צוהל. "רואים שיש בך ניצני גאונות".

"די!" מנחם מתרומם במאמץ, אימוא המרתפים שאמרת לי עליהם?" הוא נשען על גזע עץ מסוקס.

"אז אתה גם סקרן בנוסף לשלל המעלות, בוא כבר לפני שהבודהיסטים יגלו אותנו ויחליטו לנעול אותנו לצמיתות באחד המרתפים האפלים".

"אמרו לך שאתה סדיסט חסר תקנה?" מנחם סונט בו.

"אני סוכן מוסד, תיזהר ממני".

"באמת?"

"לא, לא באמת ועכשיו תהיה בשקט".

+++

פרוזדורי האבן העתיקים ריקים בשעה זו של היום ומלבד ניזיר קרָח בעל מכנסי שרוואל רחבים שמסנן לעברם משפט שנשמע כמו קללה עתיקה בהודית אין שם אדם נוסף מלבדם. למרות החשש שמא יתפסו, צפניו של המרתף האפל מסעירים את חושיו של מנחם והוא מרחיב את פסיעותיו.

הפנים של חנן נצבעות בצללית אדומה מרקדת והעשן המחניק שמפיצה העששית גורם לראותו להתכווץ בשעה שהוא רוכן אל ארגז שטוח ושולף משם חבילת ניירות מצהיבים.

"רק ניירות ישנים", האכזבה בקולו של מנחם ברורה ותובענית, "בשביל זה סחבת אותי לכאן?"

"ניירות יכולים להתגלות כמעניינים מאוד, ויכול להיות שיש כאן דברים נוספים חוץ מניירות ואל

<<<

תסתכל עלי כאילו אתה עושה לי טובה. תזכיר לי, מי רצה לבוא לכאן?"

"כמה חבל שלא למדו אותנו הינדית בחיידר, אחרת הייתי מצליח לקרוא את הדפים האלה". מנחם נאנח. "אבל עזוב תניירות, תתמקד בארגז הזה", מנחם מחווה בידו על ארגז אטום וקטן "אולי עוד נמצא כאן יהלומים".

"בטח" חנן צוחק. הצחוק שלו יבש ונספג במהירות בין המדפים השותקים. "יש כאן משהו שמזכיר עברית, אנליא בטוח".

"תראה", מנחם מתרומם וניגש אל גוילי הקלף הוא בוחן אותם בעיניים חודרות. אותיות הדיו השחורות היטשטשו מעט. אך למרות הטשטוש אי אפשר היה להתבלבל, האותיות הזכירו לו משהו שרצה לשכוח. כתב אשורי שחור ודהה. "חנן", קולו היה מוזר ומעובה מעט "איך גוילי ספר תורה הגיעו למנזר בודהיסטי?"

"ספר תורה?" חנן נדחק בין הארגזים. "איך הגעת למסקנה הזו?" נימת לגלוג נשמעת בקולו אך לפני שהוא מספיק להתקרב הוא מפיל ערמת ארגזים שצונחת למרגלותיו בקול רעש גדול שמפריח את ליבות שניהם אל הרצפה בבהלה איומה.

דמות נזיר מגולח צצה מול הפתח, עיניו חלולות, הוא בוהה בהם כמה רגעים בדממה ואחר כך נבלע בבניין הגדול.

+++

"נראה לי שמה שהכי נכון לעשות עכשיו הוא

להסתלק מכאן".

"איך בדיוק? עם רגל שבקושי זזה?" מנחם תוהה לעצמו בקול סוקר את הרחבה שהתמלאה בנזירים ממלמלים.

"קודם להסתלק מזירת הפשע". חנן מעקם את פיו למעין חצי חיוך, "הנזירים לא יסלחו לנו כל כך מהר. הם לא יתנו לנו להישאר כאן, אני מכיר את הטיפוסים הללו, יש להם סבלנות אבל בגבול מאוד מסויים. אולי אני אתקדם למקום עם קליטה ונראה מה נסגר עם החילוץ, אתה תחכה לי פה". חנן מגרד פצע שומני שצמח על מצחו. "תשתדל להישאר בחדר ולא לצאת בכלל".

"אתה הולך?"

"אפשר לומר שכן", הוא נבוך פתאום. להשאיר את מנחם לבד ועוד בכזה מצב. אבל הוא יהיה חייב לעשות את זה במוקדם או במאוחר. מיום ליום המצב של הרגל נראה רע אולי בכלל התפתח זיהום. ואת הדאגה לאביחי הוא מעדיף לדחוק אי שם לירכתי מוחו. "מנחם, יש לי בקשה, אפשר?"

"כן", מנחם נעשה קצר רוח ולחוץ.

"אני יכול לקחת את הפלאפון שלך?"

"בכיף, גם ככה אין פה קליטה ולי אין בטרייה". הוא מפשפש בקיטבג העמוס, "קח".

"תודה מנחם" חנן מיישיר לתוך עיניו מבט עמוק "אני אשתדל לחזור כמה שיותר מהר, שמור על עצמך". הוא יוצא מהחדר מותיר את מנחם בודד מאי פעם.

חבל לדאק, רכס הרי ההימלאיה.

הדרך הייתה ארוכה ומעייפת. הירידות התלולות והאבנים ששרטו שוב ושוב את ברכיו גרמו לו להצטער על הרגע בו החליט לצאת מהמנזר המגונן. מה היה קורה אילו היה מחליט להישאר שם לנצח ולהשקייע את חייו בעריכת מדיטציות ויוגה?

חנן נעצר ושפשף את ברכיו. בקתות הבוץ נראו למרחוק סביבם מתרוצצים קופים קטנים, ילדים השתובבו סביב יחפי רגליים ומוזנחים. אילו זה היה תלוי בו היה נשאר. אבל מנחם חייב לטפל ברגל השבורה ובכל האזור הענק לא נמצא ולו רופא אחד שיוכל לטפל בו. והנזירים שכבר מקעה סבלנותם נושפים בעורפם... הוא מישש בכיסו את הפלאפון וניסה לחבר אותו לקליטה לוויינית המסך נדלק.

הוא חייג לאביחי שומע את הקול המונוטוני המטריד משהו. 'המנוי אליו חייגתם אינו זמין כעת, אנא נסו מאוחר יותר תודה'

החרדה התעבתה בגרונו. נעשית ממשית וצורבת. יכול להיות שמשהו קרה.

ויכול להיות שלא, דאגות הן עניין לנשים מבוגרות וחששניות. אם קרה לו משהו הוא לא יסלח לעצמו, בחיים. הוא בעט באבן קטנה מעיף אותה למדרון.

"צריך עזרה? הגבר בעל השיער הארוך שהתקרב אליו דיבר אנגלית במבטא זר.

"אני צריך להשיג חילוץ, יש בחור שתקוע למעלה". הוא החווה בידו אל מעלה ההר "יש לכם תחנת משטרה קרובה?" שברי המילים באנגלית יצאו מקוטעות. הגבר שיחק בטבעת גדולה שהייתה מונחת על זרתו. "בוא".

החדר שקירותיו צבועים לבן היה ריק ונטול חלונות. חנן התיישב באנחה על ספסל חסר משענת. השוטר בעל אף ענק וכחוס שילח אותו אל החדר לאחר שוודא את פרטי המעשה. מה יותר פשוט מלשלוח מסוק חילוץ אל הצעיר התקוע בראש ההר?

הדקות נקפו מביאות עימן תחושת פחד. מבחוץ נשמעו צרחות נרגשות של ילדים ונביחה של כלב אומלל.

הזמן העמד לרשותו הוא מוגבל, לאחר שיוודא כי משלחת החילוץ תצא הוא ינסה להימלט, מנחם יחזור אל משפחתו. "ואתה?" הקול הקטן שבתוכו היה עוקצני ובלתי מתחשב "אני, אצטרך להעלם. לא חסרים מקומות מסתור". הוא קם החלטי ולחץ על הידית.

היא הייתה נעולה.

ירושלים תש"פ

היא נוגסת באיטיות חטיף שוקולד נוגט ועיניה רצות על דפי העיתון המונח על ברכיה בזווית עקומה. צדה את עיניה כותרת אחת גדולה ואדומה: 'מטייל ישראלי נרצח בצפון הודו, חבל

<<<

קשמיר.

זה לא האזור שמנחם נמצא בו?

היא מאוד רוצה לקוות שלא. הודו היא ארץ ענקית, ובחבל קשמיר חיים מעל ל-12,548,925 בני אדם. ובכל זאת, הגם שבני אדם יגידו שהיגיון קודם לרגש ואלפי ישראלים מטיילים בחבל קשמיר. הסיכוי שבדיוק הוא, מנחם, נמצא באותם אזורים בהם מתרחשות פעולות איבה שואף לאפס. אבל בכל זאת היא דואגת. ומותר לה לדאוג. ולו בגלל הסיבה שהיא אחותו.

"ראית את הכתבה בעיתון, אמא?"

אמא שקועה בפתירת סודוקו ברמת קושי בינונית, מאז שאבא נרצח היא מרבה לפתור סודוקו, תשבצים תחשצים. כל מה שהיא, נועה. לא סובלת. "ראיתי".

"ו...?"

"אני מאוד רוצה לקוות שמנחם לא נמצא שם".

"גם אני", היא פולטת בסרקזם. "הוא לא עונה בפלאפון".

"אין שם קליטה". אמא מוסיפה את המספר 2 ללוח הסודוקו. מקשקשת מבלי משים על הדף.

"בסדר, אבל שימצא דרך ליצור איתנו קשר", נועה טופחת על העיתון. "המטה ללוחמה בטרור פרסמו את ההזרה הזו כבר לפני כמה שנים ועכשיו הם מפרסמים אותה שוב. מאוד עצוב שאנשים לא חושבים אפילו להתייחס לאזהרות האלה. הם מחפשים מקומות הכי אטרקטיביים, רוצים

להתחכך במוות. להרגיש את הסכנה. לא פלא שאדם אחד כבר מת.

שוב היא קוראת את האזהרה הרשמית:

"מזה זמן רב מתקיימות בחבל קשמיר נוכחות של ארגונים העונים את ישראל. אירגוני טרור אלה מודעים עתה לנוכחותם של ישראלים רבים בחבל ארץ זה ולאחרונה ניכרת מגמתם לפגוע בישראלים אלה. בשל ההחרפה המוחשית של איום טרור זה, מחמיר המטה ללוחמה בטרור את אזהרת המסע על חבל קשמיר וממליץ בתוקף לאזרחי ישראל להימנע מכל ביקור או המשך שהיה בחבל ארץ זה".

פחח... לוחמה בטרור. אם הייתה לוחמה היו רואים תוצאות בשטח. אבל התוצאות הן של צד אחד, פרימיטיבי ועלוב. והן לא משמחות כלל.

עוד פעם דם, עוד פעם כאב. עוד פעם משפחות שכולות.

היא זורקת את העיתון מעל ריבוע הסודוקו של אמא. "מספיק אבדנו את אבא, את לא חושבת שצריך לומר למנחם לחזור?".

"והוא ישמע?" אמא שואלת באירוניה. "מה תגידי לו בדיוק?"

"שאני רוצה אותו בחיים", היא אומרת לאחר דקת דומייה. "ו... שיחזור הביתה".

"קדימה, נסי לשכנע אותו." היא מחייכת חיוך חיוור, מסדרת את מטפחת הראש שלה. רק עכשיו נועה שמה לב שנוספו לאמא קמטטים ליד העין.

“המצב נכון לעכשיו שאין לנו קשר איתו
כבר יומיים. ובהתחשב בזה שהוא מטייל
עצמאי ובוגר מעל גיל שמונה עשרה
הרשויות לא יעשו עסק מכמה שעות שהוא
נעדר. כבר היו בהיסטוריה כמה מטיילים
שנעלמו לשלוש חודשים ואפילו יותר.”
“מאוד מעודד”. העיתון נשמט על הרצפה,
חושף לראשונה את שם ההרוג בארוע
בקשמיר: ‘אביחי ארגמן’.

הרי ההימלאיה, מנזר

מסדרונות המנזר היו אפלים בשעה זאת
של היום מעט עששיות דלקו בהם והאירו
קלות את האזור. הנזיר שהלך לפניו היה
שתקן. זהו, נגמרה להם הסבלנות. בהלתו
הייתה דקה ומרוסנת. עכשיו הוא הילד
הגדול שצריך להסתדר לבד. ואפילו חנן
לא יכול לעזור לו.

הנזיר הניח את הקיטבג על האדמה
הקשה והחוזה בידו כלפי השער.
זהו?

“כן” הוא ענה לעצמו בשקט, “בוא נראה
אותך גבר”. אבל במקום זה הוא חייך
חיך עקום ועיניו דמעו לנוכח השמש
המסנוורת. השער נטרק אחריו ולראשונה
הוא מצא את עצמו מתפלל ללא קול.

איראן, 1985

ביקוריה של אימו היוו עבור שאקיר גאוות יחיד. בכל שבוע בשעה קבועה הם נפגשו ליד הגדר הסובבת את המחנה. אותה גדר אליה הצמיד את אפו בסקרנות אך לפני חודשיים. עכשיו הוא עמד מעברה השני. במרחק נגיעה מהרחוב האיראני.

שאר הילדים לא זכו לביקורים, כמעט ולא. רוב ההורים היו מתנגדי משטר שנרצחו בעוון ריגול או הפרת אמונים. הילדים שם היו יתומים, או סתם ילדים עניים וחסרי מזל. אבל לו היו הורים, בשונה מהשאר.

ואמא כן אהבה אותו.

הוא בוש להודות בעובדה שהוא זקוק לאהבה שלה הרבה יותר מכל ילד. למרות שכלפי חוץ שיחק אותה את הקשוח והאכזרי. בפנים הוא היה רך כחמאה. עכשיו אימו חיכתה לו ליד גדר התיל, אוחזת סל פלסטיק ירקרק.

"איך בפנימיה, שאקיר?"

"בסדר".

"איך המורים? מרביצים לך?"

"כרגיל" הוא שמר על פני פוקר. "קצת מכות יבשות, לא יותר".

"אאה" היא כיווצה את עיניה בהבעת רחמים. סוקרת אותו מחדש. "בבית היית מקבל יותר מכות".

"אמת" הוא לא בוש להודות בעובדה. מחווה בידו על צלקת אדומה ומכוערת שירדה במורד לחיו. תזכורת מכאיבה למעלליו של אבא.

"איך בלימודים?"

"תשאלי את אלקעלי" היא גיחך לעומתה. "הוא טוען שאני שד משחת".

אחר כך היא העבירה לו שקית של מעמולים תוצרת בית, חולצה אחת בעלת שרוולים קצרים וחופן תמרים אדמדמים.

הם שוחחו עוד קצת. עד לרגע שנגמר הזמן ושוער גברתן בעל שרירים משתרגים נכנף לעברה באיום ברובה הקלציניקוב. שוב, עטתה על עצמה הבעה מתנצלת ונסוגה אחורנית. שאקיר נופף לעברה בשעה שהחזיק את הצרור הקטן שהעבירה לו. רק לאחר שדמותה של אמא התרחקה במורד הרחוב הוא פתח בלהיטות את שקית המעמולים. בתוך השקית, ליד עוגיית מעמול גדולה ופריכה במיוחד מונח היה פתק.

+++

חבל לדאק, רכס הרי ההימלאיה.

עדר השוורים שפסע מעדנות בשולי ההר גרם למנחם להירתע אחורנית בפחד מעורב בסקרנות. כדור השמש הענק החל לשקוע מטה והוא החל להשתכנע בכוונתם של הנזירים. הם לא מתכוונים לרחם עליו. ממש לא. ומוטב

<<<

שינסה לעזור לעצמו.

חנן יחזור לפחות עוד יומיים ומה הוא יעשה עד אז? צינה אחזה בו וגבו התקשה.

עד אז? הוא יתקדם בכוחות עצמו. הוא זוכר בערך את מיקומו של המסלול בו הלכו. ויש באזור מקומות ישוב. ואולי בכלל עדיף לחכות כאן לחנן שיואיל בטובו להגיע.

טיפת גשם נפלה עליו מהשמיים והוא מחה אותה בגב ידו, הגשם שהחל לרדת שכנע אותו לשנות אי אילו תוכניות. הוא פסע קדימה רגלו הפצועה נשרכת אחריו בזווית מעוותת.

אילו לא היה מתקש להישאר באמצע המסלול הטיפשי. אילו היה מוכן לסבול מעט ולא היה נכנע לחולשתו. המחשבות היו קרות ומייאשות והוא ניסה לעצור אותן.

הגשם התחזק והפך לדוקרני. ברק סימא את השמיים ורוחות זעף עמדו להפיל אותו אל התהום הפעורה מתחתיו. מפלי המים התחזקו גוררים עימם שכבות לכלוך ובוץ.

אילו היה נשאר בישראל ולא טס לטיול המקולל ההוא. "אז?" שאלה מפתיעה וחדשה צצה במוחו. "הייתי עכשיו רב עם נועה". הוא נזכר בקול שלה שאמרה לו אז: 'אני לא מבינה איך לא אכפת לך מאמא, ממני. מהבושות שיש לנו ממך לפחות תוריד את מכנסי הג'ינס'.

אבל הוא לא הוריד, מה פתאום? במקום זה הוא

ירד למטה בשתיים לפנות בוקר. סתם כדי לעצבן אותה. שעתיים שוטט ברחובות, ללא מטרה. כשחזר בארבע בבוקר לבית הוא נכנס אל החדר. האור היה דלוק והעיניים הממצצות של נועה גילו לו שהיא נשארה ערה, בגללו. אבל הוא היה אכזרי בכדי לרחם עליה. הרוח שרקה באוזניו. מכסה אותן בשכבת אדי קור.

לא בטוח בכלל שהוא רוצה לחזור הבייתה. נועה ואימו מעדיפות בתוך תוכן שיעלם מחייהן, ואולי לתמיד. האם כל כך נורא למות צעיר? השאלה הדהדה במוחו, מנקרת בו כיתוש טרדן.

"נועה ואמא כן אוהבות אותך". הקול שניסה לדבר בתוכו היה נואש "נסה להיזכר בדברים שהן עשו בשבילך".

אבל הוא לא זכר. הוא זכר את הצעקות של נועה ואת השקט של אימו זכר את החברים שאימו גרשה מהבית, זכר את קולו של הר"מ שאמר לו: 'לא יצא ממך כלום, בטלן' הזיכרונות הלמו בו כקורנס גורמים לנשימתו להפוך שורקנית. כאב ממשי חתך בצלעותיו.

הוא נכנע לרוח ולגשם שסחפו אותו הרחק.

הדלת הנעולה אותה לחנן באלפי סימני הזהרה אדומים. אם עלו עליו אז הוא חייב להימלט, אבל איך? כל פתרון ממשי לא נראה לעין, הסכנה הכתה באפן, יכול להיות שרודפיו הגיעו עד להודו

<<<

הרחוקה? ומה יקרה אם יבחר אחד
המפקדים כאן לערוך לו משפט שדה
מזורז שבסופו ימצא את עצמו סוקר את
הפרחים מצדם הפוך?

המחשבה על כך לא עודדה אותו וגרמה
לנשימתו להתכווץ.

הוא סקר במבט מחודש את הדלת, לא
יקשה עליו לפרוץ אותה אך הוא לא
ירוויח מכך דבר אולי מרווח נשימה של
שעה ובהתחשב באפילה השוררת בחוץ
אין סיכוי לברוח, גם לא אחד.

מה עושים? חנן התיישב על הרצפה
הקרה. האופציה היחידה היא פשוט
לחכות. כן לחכות כמו ילד טוב, ואז
כשתגיע ההזדמנות להימלט הוא יעשה
את זה.

הוא עצם את עיניו וניסה להירדם. אך
מחשבותיו על מנחם המחכה לו עד בוש
צפו במוחו כעגיגולי שומן בתוך סיר מרק.

בחיים יש הרבה מצבים שאין ברירה
וצריך להתמודד איתם, פשוט כך וחבל
שילאה את מוחו במחשבות שלא
מועילות דבר.

המחשבות היו הגיוניות להפליא ולמרות
זאת הוא מצא את עצמו מהרהר שנית
במנחם.

ישראל תשע"ח

הלילה עוד ארוך והחברה שיושבים על האדמה לא נראים עייפים בכלל, להיפך.

הם דנים בלהט על הפעילות האחרונה ביהודה ושומרון והשלכותיה, מציתים סיגריות בזו אחר זו וממלאים את האוויר בעשן מתאבך ושחור.

הוא מתיישב על קצותיו של ברוש כרות. רמשים רחשו על האדמה החרוכה, ונעליו רמסו שיח בר קוצני. מי היה צריך בכלל את כל הפעילות הזו אם נועה אומרת שהוא מכעים את אבא?

"אבא רוצה שתלמד, שתעשה משהו לעילוי נשמתו". היא אמרה לו אז, בעיניים נפוחות מבכי שעה שהודיע לה שסולק לצמיתות.

נכון הוא רוצה. אבל יש דברים שלא תלויים בו. כמו לדוגמא הצטרפות ל'נקמת' מאוחר מידי לסגת אחורה. "אז באת", אהוד מודד אותו במבטו "חיכינו לך מאוד". הוא נותן לו טפיחה על השכם.

"תודה", מנחם משחק במחזיק מפתחות. מלאכי קורץ לו מעם שלט ענק מימדים. מחרתיים אמורה להתקיים הפגנת ענק בהשתתפות משפחות נפגעי טרור והכל צריך להיות מוכן על הצד הטוב ביותר.

אבל עכשיו, כל הפעילות נראית דלוחה למד, ואין לו חשק להכין פליירים בשביל איזו הפגנה, הגם שאהוד הבטיח שכתבים מידיעות אחרונות יסקרו את הארוע.

"הפעולה שלך בג'נין הייתה מוצלחת", אהוד קורץ אליו. אתה כשרון גדול".

משום מה המחמאות של אהוד לא מצליחות לרגש אותו הפעם, אבל אהוד לא מתרגש מהפגנות כלשהן הוא מניח יד חמה על הכתף של מנחם. "אל תיתן לעצב לנצח אותך. אתה חזק".

"אני לא" הוא אמר בשקט. מביט אל שחור הלילה. "אני לא". "עובדה שסילקו אותי מהשיבה",

"זאת לא הוכחה", אהוד ממצמץ בעיניו. "אתה בחור טוב, תנסה למצוא את הכוחות בתוכך, אני בטוח שתמצא אותם".

הוא שתק. משפשף את מצחו בתנועה איטית.

אחר כך הוא נתן לו סיגריה אחת. וטפח על שכמו פעם נוספת. "תהיה גבר".

מאז הוא השתדל.

ירושלים תש"פ

יש אנשים שמכורים להרגלים, כמו בהייה רציפה בחלון מול נוף ירושלמי מרהיב ורוח קרירה של בין הערביים. שעה לפני שהיא צריכה לצאת לעבודה בפנימייה יש לה את הזמן לנקות את הראש לדברים חשובים באמת. כשהשמיים נצבעים באדום היא מבינה שזמן שקיעה הגיע. בתנועה מגושמת משהו היא לוקחת את הסידור, זה שאבא קנה לה ליום ההולדת של גיל 15, נעמדת להתפלל מנחה.

קשה להתרכז במילות התפילה, המחשבות מעורפלות משהו, נטוות סביב המוח כקורים של עכביש טרדן. מה מנחם עושה בצפון הודו, אילו <<<

טרפות הוא אוכל שם, האם הוא חושב על הבית או שבכלל לא.

מה קורה עם הבנות בפנימיה ולמה נראה שהכל טעות אחת גדולה. היא לא הייתה צריכה לקחת את זה על עצמה. דודה נורית צדקה ועוד איך.

דפיקות.

שים שלום טובה וברכה, חיים חן וחסד.

שוב דפיקות.

אמא במטבח, כנראה שומעת איזו הרצאה בנגן.

שיחכו רגע.

עושה שלום. היא פוסעת שלוש פסיעות אחורנית. נושקת לסידור.

פותחת דקה לפני שהדופק התייאש. יותר נכון הדופקים.

"משפחת גולדמן?"

היא מאשרת את העובדה בתנועת ראש זעירה.

שני האנשים שעמדו בפתח לא היו מהזן הקלאסי אותו היא פוגשת בשכונה, הם עמדו שם בלבוש אזרחי ותיק למחשב נישא. אחד גבוה בעל פנים מנומשות, עיניים כחולות עזות מבע, לבוש חולצת פולו ורודה ומכנס ג'ינס כהה. השני בחור צעיר, נמוך קצת פניו נראות בפוסט אקנה, בעלות חורים ונקבוביות. עיניו שחורות וערניות. לובש חולצה מחוייטת משובצת כחול לבן. רגליו תחובות בנעלי אלגנט ושעון 'טיים' בעל לוחית ענק.

היה להם אקדה.

"אפשר להיכנס?"

אמא יוצאת מהמטבח, מוציאה את האוזניות. בעיניה סימן שאלה.

"גברת גולדמן?" הגבוה מבינהם, בהיר ומנומש פוסע צעד קדימה. "יש לנו על מה לשוחח".

"מי אתם?" אמא לא נראית היסטורית. רק מתפלאת.

"אני מאור, מטה הביטחון הכללי" הוא מציג תעודה מזהה. מחווה על עמיתו. "סער" אנחנו רוצים לברר כמה פרטים".

"אפשר לשוחח בתוך הבית?" הגבוה, בעל ביטחון פוסע פנימה. מתיישב על הספה הפינתית החומה. בדיוק מול התמונה של אבא.

"בעלך הוא עשאל גולדמן שנרצח בפיגוע לפני שנה וחצי?"

"כן" היא מחוורה.

"יש לך ילד בשם מנחם?"

"כן".

"קרה משהו?" החיוורון על פניה מעמיק.

"רק רצינו לוודא", הנמוך מוציא מכיסו טאבלט גדול ושטוח. "הבן שלך מנחם טס להימלאיה עם חברים?"

"לפני שבוע". היא מאשרת. נשענת בחולשה על הספה החומה.

"הוא יצר איתך קשר?"

"פעם אחת ויחידה, הוא לא עונה לנו לטלפון, הבת שלי הבינה ממנו שבזמן הקרוב לא תהיה לו קליטה".

<<<

"הבנתי" מאור אומר באטיות.
"הוא דיבר לאחרונה דברים מוזרים?"
"הוא לא סיפר כלום, גם הטיסה לצפון הודו
הייתה בהחלטה רגעית, לא משהו שידענו
עליו לפני כן" היא מוסיפה במהירות.
"אני מבין" מאור וסער מחליפים מבטים
חפזים.
"אני חושבת שהוא רצה להתאוורר קצת,
לא יותר מזה".
שוב הם מחליפים מבטים. "וסתם הוא
החליט לנסוע? היה לנסיעה הזו סיבה
כלשהי?"
"התאווררות ותו לא". אמא אומרת בפנים
חתומות.
"בחורי ישיבה לא נוהגים לטוס להימלאיה
כדי להתאוורר סתם". מאור מציין בהיגיון.
הוא לא בחור ישיבה. כבר לא. נועה רוצה
לצעוק. הוא לא.
נועה שותקת. הדבר לא יוסיף למנחם
נקודות זכות אם ידעו במשטרת הגבולות
שהוא רשום בישיבה ולא באמת לומד
שם.
מאור מתרומם מהספה הטובענית. מעווה
את פניו בארשת של חוסר נעימות.
"אני מאוד מצטער לומר לך את זה עכשיו
גברת גולדמן, אבל הבן שלך חשוד ברצח"

ירושלים תש"פ

כשהשמיים נופלים עליה בפעם השנייה - אף אחד לא שומע את רעש ההתפוצצות. העיניים יבשות מדמעות אבל בגופה פועם לב קרח בנוקשות מטרידה. הממצאים שמעלה המטה לביטחון כללי - הם לא הוכחות בנויות היטב. רק השערות. ניחושים פרושים. מנחם נעלם ובדיוק אחר כך נרצח אביחי. אין להם הוכחות לרצח. אין להם הוכחות לכלום.

לא מתקבל על הדעת שאחיה התאום אשם ברצח. היא לא מאמינה שמנחם העדין יכול להרוג מישהו. בעצם גם לא האמינה עליו שיחלל שבת - ובכל זאת הראה לה שהוא מסוגל להכל.

בתנועה מרושלת היא גורפת ערמת ירקות קלופים שנצבה על השיש. הסיר ביעבע על האש. היא הסירה את המכסה מעווה את אפה במורת רוח. עוד פעם בשרי.

מי בכלל מסוגל לאכול עכשיו?

נועה. אחיך חשוד ברצח.

ואת מאמינה?

הוא לא הרים אצבע על זבוב, הוא כל כך עדין. אני מכירה אותו מאז שנולד. גדלנו ביחד כל החיים. הוא לא יעשה את זה. גם לחלל שבת לא האמנת שהוא מסוגל. אז מה.

ברורה של הלם וחוסר אמון. "נועה, הם אומרים שהוא רצח את אביחי ארגמן, אביחי הוא שמאלני ואוהד ערבים, ויש חשד שמנחם השתתף לאחרונה בפעילויות של תג מחיר ביהודה ושומרון."

"ההטיסה להודו הייתה בסך הכל מסווה לרצח? הרבה יותר קל לרצוח את אביחי בארץ" היא אומרת. מודעת לעובדה שזה הגיוני. הודו היא ארץ ענקית. אף אחד לא יערוך אחריו מצוד אם הרצח הוא בסך הכול חיסול חשבונות ישראלים. "ואיזיק?"

"איזיק נחקר גם הוא. הוא טוען שמנחם נפל על הרגל, הרגל התנפחה ואחר כך הוא החליט שהוא לא מתקדם במהלך המסלול. אחר כך אביחי ליווה אותו לאיזה מנזר כדי לנוח שם עד שישלחו לו חילוץ. הקבוצה חיכו לו עד בוש, אולם לאחר שהוא לא הגיע הם פשוט התקדמו ליעד הבא. אחר כך מצאו את הגופה של אביחי ירוייה ומושלכת באיזה ואדי בקשמיר.

"והם רוצים שנאמין" נועה אומרת בלעג מושחז. "בחור ששבר את הרגל לא מסוגל לרצוח. מנחם מעולם לא למד להחזיק רובה." "תרוץ טוב כזה כל פושע יכול לטעון."

<<<

"מנחם לא פושע" היא אומרת בחדות.
"למרבה הצער הם טוענים שכן" אמא נאנחת.
מוזגת לצלחתה חלקי חזה עוף מפוייחים.
משחקת עם המזלג.
"אולי אפשר ללכת למנזר ההוא ולבדוק אם
הוא נמצא שם?"

"זה מה שעשו" אמא אומרת לאחר כמה
דקות של שתיקה. "המנזר הזה הוא לא משהו
שקיים בכלל על המפה. המטיילים האחרים
נקבו בשם שלו אבל כשהגיעה משלחת חיפוש
לאזור המנזר ההוא פשוט לא נמצא. החוקרים
טוענים שהוא ממש בעומק ההימלאיה. ואם
מנחם אכן אשם ברצח הוא ודאי נמלט משם"
"ואת מאמינה שהוא אשם?" נועה שואלת
בשקט. מודעת לעובדה שברגע זה ממש היא
פוערת פצע בנשמתה של אמא.

"אני כבר לא יודעת למה להאמין" היא
נאנחת. מכניסה לפה חתיכת עוף. "החוקרים
מרשיעים בחור נוסף שהיה עם מנחם ולגרסתו
של איציק התנדב להישאר עם מנחם במנזר
ההוא."

"את אומרת שאולי הוא לקח את מנחם בתור
'שעיר לעזאזל'?"

"אני מניחה שכן." אמא אומרת בשקט. "ואין
דרך לעזור לו? מי זה הבחור הזה?"

"קוראים לו חנן ויצמן, בחור בן 23 בדיוק סיים
לשרת בשירות צבאי. הוא נסע לטיול בהודו
כמו רוב הישראלים."

"ומה פתאום שהוא יתנדב להישאר עם חנן?"
היא מרימה את הצלחת של אמא אל הכיור.
שוטפת אותה תחת זרם של מים וסבון.
מנגבת, מניחה במייבש כלים.

"זה מה שחשוד פה בכל הסיפור. ההורים של
חנן הם אריסטוקרטים מלונדון, פעם הם גרו
בישראל. זה נשמע להם מופקע שהבן שלהם
יתעסק בטרור."

"הרבה דברים כאן נשמעים לא הגיוניים. קל
להם להפיל על מנחם את האשמה. הוא טרף
קל גם בגלל התקשורת החילונית. דמייני אלו
כתרות יהיו בעיתונים לאחר שהסיפור ידלוף
לתקשורת - 'צעיר חרדי רצח פעיל שמאלני
בפעולת איבה בחבל קשמיר'."

"זה נשמע רע." נועה מסבנת את ידיה.
מייבשת אותם במתקן הייבוש.

"עוד יותר נשמע רע כאשר ידלוף לתקשורת
שהרוצח הוא בנו של עשהאל גולדמן הי"ד,
אבא שלך."

"במקום לחפש נעדר בחבל קשמיר הם
מפילים עליו האשמות שווא. וטופלים עליו
רצח," במדינה זו לאף אחד לא אכפת באמת.
כמו שעד עכשיו לא מצאו את המחבל שרצח

<<

את אבא".
אמא מעווה את פניה בארשת כאב.
"בבקשה אל תזכירי את הנושא הזה."

"המחדלים שלהם לא אמורים להיות קשורים אלנו, שיתביישו" היא מסננת בזעם נוראי. "אסור להאמין להם. אסור."

"ומי כן יאמין לגרסה שאת משמיעה כעת?"

"אף אחד" היא מנידה בראשה בצער. "חבל שבמקום לחפש את הרוצח של אביחי הם מתעסקים בשוטרים וגנבים."

"הנס הוא שכל הפרשה עדיין לא התפוצצה מבחינת התקשורת. אבל ההורים של חנן לא יוותרו. הם מאמינים שהבן שלהם לא קשור לעסק המלוכלך הזה."

"גם אני מאמינה שמנחם לא קשור לזה" היא אומרת בקול ענות חלושה. רוצה להאמין שהוא לא קשור לזה. שהוא סתם נקלע שלא באשמתו לארוע.

הוא לא יעשה את זה.
אבל בליבה מנקרים עשרות יתושים שצורחים- זאולי כן?

לקבלת הפרקים הקודמים:

קשמיר 2020

קולות של נעירת חמור וצלילים של מוכרנים המסתננים מבעד לקירות הכלא המאולתר, הזכירו לחנן שהבוקר הגיע. ואם זה לא הספיק, אזי קרקורי הרעב של בטנו ההומה מצטרפים לכאב ראש טורדני במיוחד. אולם עד עכשיו אף אחד לא נכנס ולו כדי להביא לו אוכל משמע ש...

"עלו עליך, חנן". מחשבה חדה חולפת במוחו. "ותברח מהר אם אתה לא רוצה לחזות במו עיניך בטקס הוצאתך להורג".

"ברור שלא".

"אז לברוח?"

"פשוט כן, ומהר"

"ומנחם? הבטחת לו שתחזור, הוא נתן בך אמן".

"אבל אני רוצה לחיות, ואפילו הרצון הבסיסי הזה לא יכול להתמלא. כי הבטחתי".

"ומה ההבטחה שלך שווה?"

"המון". הוא עונה לעצמו וקם בהחלטיות.

על החלטות נכונות משלמים לא פעם מחירים כבדים. אבל הדרך פתוחה ומוריקה ופריצת דלת העץ הייתה פשוטה יותר ממשחק ילדים. ההליכה לראש ההר התגלתה כקצרה להפליא ובכל זאת כשעמד שוב מול שער

הברזל הירוק תהה לעצמו אם לא טעה כשהחליט לחזור ללוע הארי.

הדקות שחולפות באיטיות מורטות עצבים. הנזיר העומד בשער נראה מטומטם למחצה. נזיר נוסף מדבר באנגלית רצוצה ובתנועות ידיים מודגשות. מתוך בליל המילים ושברי האותיות הוא מבין שמנחם סולק מהמנזר.

אבל למה?

יכול להיות שלנזירים נגמרה הסבלנות. הוא מעווה את פיו בתנועה לא רצונית. הם שלחו בחור פצוע באמצע סופת שלג אל מותו הוודאי. הטמפרטורה צונחת אל תחת לאפס. במיוחד בעונה זו של השנה שהחזאים הזהירו מפני קור קיצוני.

והוא אשם. אם לא היה עוזב אותו לבד במנזר.

אם.

לא היה מתעקש להיכנס למרתף המסתורי ההוא.

ולמרות שהוא מבין שתחושות אשם והלקאה עצמית לא יעזרו לו הרבה הוא שוחה בהן עד למעלה מראשו.

מנחם בוודאי לא הספיק להתרחק הרבה עם רגל פצועה ובגשם החזק שירד אתמול הדבר הופך לבלתי אפשרי לחלוטין. הוא צריך להיות כאן באיזור, אבל היכן?

««

שוטר בעל כרס קטנה ירה בדלת הכניסה, פיסות של טיח נשרו ממנה. מספר ראשים מבוהלים צצו בחדר המדרגות. שאקיר נגרר במדרגות הבטון נחבט בראשו. טיפת דם נטפה מראשו משחירה את שדה הראייה. הכרתו התערפלה, שאקיר עוד הספיק לשמוע את צמיגי הרכב חורצים את כביש האספלט השחור. הוא לא ראה יותר כלום.

"עבודה יפה", המפקד שלוב הזרועות היה שבע רצון. "תשאירו אותו כאן". הוא שכב על הרצפה פצוע, שיניו השבורות מנעו ממנו לדבר. השוטרים עזבו את החדר.

"שאקיר?" הוא התכופף אליו, "אתה בגבול איראן פקיסטן. עוד שעה יגיע ג'יפ כדי להעביר אותך את הגבול".

מוחו היה מעורפל. "אז זה מה שהמשטר האיראני עושה כדי להביע את הוקרתם אלי?" ניצני כעס נשזרו בקולו.

"לא היו לנו הרבה ברירות", קולו של המפקד ניסה להישמע מתנצל. "היינו חייבים להביא אותך לכאן בצורה הכי אותנטית שיש, השכנים שלך צריכים לדעת שאתה בכלא". הוא שתק, זועף. "מה עכשיו?"

"עכשיו? אתה מגיע לישראל, אבל לפני כן יש לך שיחה חשובה". הוא הושיט אליו את

«

טהרן, 2000

רחובות טהרן היו עמוסים בהמון אדם שיצאו לרחובות. חודש הרמדאן היה בעיצומו והחגיגות הספונטניות שנערכו מידי לילה החלו לעצבן את הבחור שחור השיער שעתה ישב בחלון וקיווה לשקט. עיניו, קטנות וערניות סקרו את הרחוב. השעון הכסוף הורה על השעה 10:00. הוא התנתק מהחלון וניסה להתרכז שוב בנוסחאות שעמדו מולו על השולחן. דפיקות בדלת הקימו אותו מהכיסא חתוך המשענת בו ישב. ילד איראני עמד שם. "שאקיר?" הבחור שחור השיער הנהן בראשו. הילד הושיט אליו מכתב ונעלם בחדר המדרגות החשך. הוא סגר את הדלת וקרע את שוליה של המעטפה בלהיטות. פיסת הנייר שנשרה ממנה הכילה שורה אחת בלבד: "יש לך שעה להתארגן". הוא הביט ממושכות בנייר הלבן. אחר הוציא מכיסו מצית והדליק את הנייר. האש שאחזה בו הייתה אדומה ויפה אך לא נותר לו זמן להנות ממנה. מפוצי הנייר נפלו אל הרצפה, האש כבתה.

השעון תקתק והדקות נקפו. רכב של משמרות המהפכה עצר בקדמת הבניין.

שפורפרת הטלפון.
"שאקיר?" הקול שדיבר בטלפון היה מוכר, מוכר ומפחיד. זה היה חמינאי, נשיא הדת של איראן.
שאקיר ניסה לענות אך קולו יצא קטוע.

"אתה יוצא עכשיו למשימה שהיא הרת גורל בשבילך ובשביל מדינת איראן, עברת תדרכים מהמפקדים הכי טובים, אבל כשתגיע לשעת מעשה - הכול יהיה תלוי בידיים שלך. אני סומך עליך שתצליח בתפקידך. אללה הוא אכבר".
הקו התנתק לפתע. ושאקיר הרגיש שידיו רועדות.

הג'יפ צפר בחוץ והמפקד לחץ את ידו בחום. "בהצלחה". הוא עלה על הג'יפ, מוחו כבד. שנים של אימונים מאסיביים הוא השאיר אחריו, עכשיו הגיע הזמן להוכיח את מומחיותם של מפקדיו ורצינותו שלו.

הג'יפ התרחק נושא עימו עננת אבק, גווני זריחה צבעו את האופק השרוע למלוא העין בצבעים מסמאים ומרהיבים, הוא עצם את עיניו מהרהר בשליחות שהוטלה על כתפיו. מילותיו של עלי חמינאי מהדהדות בראשו.

לקבלת הפרקים הקודמים:

חבל לדאק, רכס הרי ההימלאיה

האופק היה תכול וחלק ורק השלג הנמס, זכר לסופה שהתחוללה אמש ציפה את הקרקע במעטה מבריק לבן וקפוא. להי התכרבלה ברדיד הצמר שלה מצטמררת. הנהר, קפוא למחצה זורם באיטיות וסוחף איתו עלים רקובים ואצות כחלחלות ומנוקדות. אולי תנסה לעבור אותו וזהו?

בשבת הנהר לא משתולל. האבנים שלו נחות. ככה הסביר לה אבא. פעם גאד אמר לה שכתוב בתנ"ך שאסור לחצות נהרות בשבת.

אולי כי זה מסוכן?

היא לא מתווכחת עם מה שכתוב בתנ"ך. אבל ילדה כמוה יכולה להיות זהירה מאוד, אף אחד לא מפקפק בעובדה הזו. וההוכחה לכך שאמא נותנת לה להשגיח על הכבשים.

הנהר מסוכן. הלם בה קולו של גאד. אסור לחצות אותו.

אבל היא בוגרת. עובדה. הנהר לא עמוק בכלל. ואם גאד יגלה? שוב פעם החשש הזה.

אם גאד יגלה הוא יכעס מאוד ואפילו יספר לאבא. ואבא עוד פעם יגיד שהוא מאוכזב נורא שילדה גדולה כמוה מתנהגת בחוסר אחריות ומסכנת את עצמה. ומי יודע אולי אפילו ייקח לה את הטבעת החדשה שקיבלה לכבוד החג. אבל הסודות המסתתרים מאחורי גדת הנהר מסקרנים. וכל עוד אין מבוגר שיכול להלשין

היא יכולה לנסות להעז, נגיד רק לחצות את הנהר שלא עמוק בכלל. ולכל הגרוע השמלה תתלכך בבוץ.

אנחה קלושה מקפיצה אותה בבהלה, וסימני דם טרי על השלג הלח מוליכים אותה אל בחור פצוע וגונח.

אסור לדבר עם זרים, כך חינכה אותה אמא שלה תמיד ולכן היא נותנת בו מבט חפוז. היא תלך לקרוא לגאד או אפילו לאבא שירימו את הזר ויחבשו את פצעיו המדממים. היא אוספת את שולי שמלתה ורצה אל תוך השדות.

חבל לדאק, מנזר.

קבוצת החיפוש מורכבת מכמה צעירים משועממים, חובש אחד הודי ומאבטח שחום ושרירי. הנזיר שפותח מולם את השער לא מתרשם במיוחד מצו החיפוש המוצג לפניו.

לרגע הוא נראה חסר אונים בתוך הסארי שלו, בן אדם אחד מול קבוצה. כל כך לא הוגן. "אין כניסה". הוא אומר נושא באנגלית רצוצה.

המאבטח הודף אותו בגסות והם נכנסים אחריו. "מכיר?" הוא מושיט אליו תמונות מוגדלות של מנחם וחנן.

"הם הלכו כבר מזמן", השוער מדבר בשלווה באותה אנגלית קלוקלת ממולל בידי גבעול חמצמץ. "אולי לפני שבוע, לא זוכר."

<<

"בטוח?", המאבטח מתקרב אליו בהבעת איום. "הבחורים האלה נעדרים כבר שבועיים".

"מעולם לא שיקרתי", השוער מוכיח אותו "תסמכו על מה שאמרתי לכם. ואתם יכולים לשאול בכפר למטה", הוא מחווה בידו אל תחתית ההר "בטח הם ראו אותם".

למרות שהוא מניח את ידו על ליבו וכמעט נשבע המאבטח דורש לערוך חיפוש יסודי במנזר. השוער נהדף אחורה והם דוהרים קדימה אל הבניין.

חיפוש כזה עשוי לערוך זמן מה, אבל החברה שנשלחו רציניים וערוכים לקרב, הם עורכים תשאול מקיף לכל אחד ואחד מהשוהים במקום וסורקים את הקומה העליונה, בה לטענם שהו מנחם וחנן.

החדרים נראים מאוכלסים, חלקם בניזירים ותיקים וחלקם בתיירים מארצות שונות.

"איפוא הם ישנו?"

נזיר קרח בשרוואל פותח להם דלת עץ ישנה. "כאן".

החדר עדיין לא אוכלס בתושבים חדשים, חרק בודד טס על המרצפות בבהלה. הם נסוגו אחורה בפנים חמורות.

"אני חושב שיש לנו כיוון חקירה ראשוני". גבר נמוך נדחק הצידה מרים מסרק שחור קטן מהרצפה.

"זאת מזכרת מהחשודים".

"נחמד מצדך", הצעיר לא נראה מתרשם יותר על המידה. "טוב לדעת שהחשוד שלך שומר על אסתטיקה ברמה גבוהה".

"זה מה שהעלנו מהפרופיל שלו", הדבר מותח על פניו חיוך דביק. "הבחור אוהב להסתכל על עצמו במראה, אגואיסט בלשונו, סובל מהערכה עצמית מופרזת, מפונק, להוסיף עוד?"

"זה החשוד שלך?"

"אהה". הגבר השחום מרים את המסרק לא לפני שאסף טביעות אצבע מרחבי החדר.

"יש לנו קוד אימות גם לבחור השני?"

"אהה". הסוכן מערסל בחיבה את המסרק השחור. "הבחור שלך, כך מספרות לי טביעות האצבע כבר נעלם הרבה לפני מנחם. כנראה הבטיח לו שהוא כבר חוזר ונמלט לאחת מהמדינות שאין להן הסכם הסגרה עם ישראל. לא יפה, אה?"

"בכלל לא". השחום עוטה על פניו הבעה פגועה ואומר בטון יללני. "לא משקרים אף פעם על חברים, סבתא לא למדה אתכם?"

"היא לא למדה אותם". הבחור הנמוך הופך קצר רוח. "חבל שלא הלכת לתאטרון, חסרים שם כמה שחקים טובים. זזנו?"

"אללה". הם אורזים ציוד ומתקפלים אחורנית. <<<

המאבטח השחום מחליף כמה מילים עם הנזירים. שטר אחד מחליף ידיים. קצה חוט אחד כבר נמצא. עכשיו צריך לאחד את הקצוות הפרומים ולמצוא את האשמים ברצח. כמה קל.

לא נעים להתעורר מעילפון עמוק כשעל ראשך גוחנים ראשים בלתי מוכרים, בכלל לא. אבל מנחם בוחן בשתיקה את החדר הקטן ומניח לאדם צנום לחבוש את רגלו המרוסקת שכתמיים כחלחלים עיטרו אותה בנדיבות כגיבית עובש.

"מה קרה לי?" הקול שלו מקרקר וחלוש. הצנום מחייך וממשיך להתעסק עם רגלו בשתיקה.

ילדה קטנה נכנסה אל החדר מביטה בו בעיניים סקרניות להפליא. ונמלטה משם לאחר מבט חד וקצר ששלח אליה הצנום, כנראה אביה.

הנזיר סגר אחריו את השער, אחרי זה הוא התחיל ללכת. את זה הוא זוכר מצויין. ומה קרה אח"כ? הוא לא מצליח להיזכר כי מוחו מתמלא באדים ערפיליים וסמיכים. הוא עוצם עיניו ושוקע לתוך שינה טרופה וחסרת חלומות.

לקבלת הפרקים הקודמים:

צללי ערב פושטים בבקתה הקטנה ומשרים על מנחם שלוהו מדומה. הרגל כואבת פחות, הרבה פחות, הודות לצמחי המרפא הירקרים המטשטשים את תחושת הכאב. המוגלה גם פסקה וגם הרגל מסוגלת לנוע מפעם לפעם.

איפוא חנן? רק המחשבה עליו גרמה לו לעוות את פניו בחמיצות. בהתחלה עוד חשב לתת בו אמון. הוא דווקא בחר טוב. אבל עכשיו? אחרי שחיכה לו עד בוש הוא פשוט לא הגיע, ואין כל סיכוי נראה לעין לצאת מהמקום הנידח לבד.

אפילו להתיישב לבד על המיטה הוא לא מצליח, איזו חולשה מעצבנת!

"מנחם?" הקול של חנן רודף אותו אפילו בחלומות.

"מנחם?" השאלה נשאלת שוב הפעם בקול רם יותר וטפיחה קלה על השכם נראית מידי מציאותית בשביל חלום. חנן, הכי אמיתי שיש. אולי קצת שרוט ופצוע. אבל חנן.

"אתה יודע איך חיפשתי אותך?" הוא מעביר יד על רגלו החבושה של מנחם. "אין לי מושג", מנחם עונה בציניות "רק חבל שהגעת מאוחר מידי כי הנזירים התעצבנו והחליטו לא לאפשר לי להישאר שם אפילו שנייה". הוא מנסה להתיישב שוב פעם. לא אוהב את

הרגשת חוסר האונים הברורה שיש לו מול חנן.

"אל תנסה לקום". חנן מזהיר אותו.

מנחם נכנע. "אתה מחליט". הוא מחייך חיך אירוני.

"ברור". חנן מתקרב אליו באיום.

"אפילו בזמן כזה רציני יש לך זמן לבדיחות?" "לא בדיחות, מנחם. המצב שלנו חמור יותר ממה שאתה מדמיין", חנן מסיט כיסא קטן ומתיישב לידו. "אין לי זמן לספר איך מצאתי אותך אבל אספר לך בקצרה, הגעתי לכפר קטן שהכי קרוב לאזור כאן והזדהיתי בשם שלך, אמרתי להם שיש בחר פצוע במנזר למעלה וששלח בקשה לשגרירות הישראלית שישלחו לך חילוץ. השוטר אמר לי לחכות לו בחדר. בקיצור - אני מגלה שהוא נעל עלי את הדלת".

"נו...?" מנחם קצר רוח. "יכולת לברוח".

"לא בא בחשבון, תחשוב בראש גדול", הוא נעצר לרגע וחוכך בדעתו האם להמשיך. "למה נראה לך שאביחי לא שלח חילוץ?"

"מה הקשר?" מנחם מתחיל להתעצבן.

"הקשר הוא שפשוט הוא לא הספיק לדווח שאתה צריך חילוץ לפני שהוא נרצח".

"אתה עובד עלי או מה?" חנן השתגע עם

<<<

הבדיחות שלו.

"רציני מאוד". בחושך אי אפשר כמעט לראות את הפנים של חנן אבל הטון שלו רציני להחריד. "אמרתי לך שתחשוב בראש גדול", חנן מורט זיפי זקן שצמחו לו על הלחי. "אביחי נרצח ואף אחד לא יודע איפוא אנחנו נמצאים חוץ מאביחי שנמצא בשמיים וכמובן לא יכול לספר את זה", הוא מתנשף לרגע ואז אומר: "ואם היית בצוות החקירה של הרצח מה היית מסיק מההעלמות של שנינו?" אצבעו נעצרת על פצע מוגלתי במיוחד.

"הייתי מסיק שהבחורים שנעלמו קשורים לרצח. ואין לי מושג מה אני אמור לעשות כדי להוכיח את זה שלא רצחתי שום אדם בחיים שלי". מנחם אומר בשקט. "מה עושים עכשיו???"

"לא יודע. אבל מנחם, נראה לי שאני יודע למה אביחי נרצח". הקול של חנן נשבר.

"למה?" הבחור מסתיר איזה סוד אפל וכבר מהיום הראשון זה ברור לו. "אל תגיד לי שאתה רצחת אותו".

"לא אומר לך שזה לא אני". חנן מתחמק.

"אתה רצחת את אביחי???" הקול של מנחם עולה אוקטבה. חנן - רוצח הכי לא מתאים לו בעולם, הכי לא חנן. אבל אי אפשר לדעת כלום. רוצחים יודעים להציג. "למה???" אם

הוא באמת רצח אותו שילך מכאן. הוא לא מוכן להיות חבר של רוצח. אפילו שהוא אמפתי מאוד, לפעמים.

"לא אני רצחתי אותו".

"אתה יכול להפסיק לחזור על המנטרה המטופשת הזו ולהסביר את עצמך?" מנחם מתרומם ונשען על מסעד המיטה.

"אני לא יכול לומר לך, מצטער". חנן עוטה על עצמו מסכה קשוחה, אותה מסכה שעטה על עצמו ביום הראשון במנזר.

"אז אתה יכול ללכת מכאן עכשיו ולעזוב אותי". הוא מדבר בקול יציב, הכי יציב שהוא מצליח להוציא מגרונו. אם חנן יחליט לתקוף אותו עכשיו - אין לו סיכויים נגדו.

"אני לא הולך מכאן, כי אין לי לאן". חנן אומר בשקט. "רק תחשוב איך זה הגיוני שרצחתי את אביחי אם הייתי איתך כל הזמן במנזר. אני נותן לך כמה דקות לחשוב על זה". הוא יוצא אל אוויר הלילה הקריר.

ירושלים תש"פ

החניכות דורשות את מלוא תשומת הלב, חפצי מעוניינת שיסבירו לה את התרגילים במתמטיקה, טובה רוצה להראות את הכרטייקט החדש באדריכלות ושירה רוצה

<<<

להשמיע לה שיר חדש שיצא ממש
לאחרונה, זמר ויוצר בשם 'עקיבא'.
המוח שלה בכלל לא כאן, מעופף אי
שם במחשבות על מנחם, משלחת
החילוץ לא מצאה דבר. מלבד המסרק
הקטן והשחור, שנשלח לבדיקת מז"פ.
"מנחם מתוחכם יותר ממה שחשבנו,
הוא נעלם מהמנזר יום לפני שהגענו".
"נחמד", אמא אמרה לסוכן שדיבר
איתה. "תתחילו לחפש יותר טוב".
"אנחנו מנסים, תאמיני לי שאנחנו
רוצים יותר מכם".
"אתם מחפשים רוצח בדם קר, מישהו
שרצח גבר נשוי ואב לילדה, אני
מחפשת את הבן שלי". אמא לאטה
בכאב איום אל תוך השפורפרת.
"אני מאוד מבין את הכאב שלך גברת
גולדמן". הגבר מעבר לקו ניסה לשדר
אמפתיה.
"אתה לא מבין". היא טרקה את
הטלפון, מודעת לעובדה שהבן שלה
נמצא אי שם באחת ממדינות העולם
השלישי. כוחות הביטחון מתייחסים
להעלמות בכיוון של רצח. במקום
להתייחס לעובדה שאולי הוא שוכב
פצוע. אבל היא מאמינה בחפותו,
למרות הכול.

לקבלת הפרקים הקודמים:

קשמיר, רכס הרי ההימאליה
"מבקש סליחה על מה שהיה אתמול", האור
חודר מבחוץ וגורם לו למצמץ.
"הייתי מאוד נסער ולא ידעתי איך לאכול
את מה שסיפרת לי". מנחם שורט בציפורנו
את דופן הבקתה.
"טעות שלי", חנן מניח יד על ליבו
בתאטרליות. "הייתי צריך לשתף אותך
מהתחלה למה התכוונתי בזה שאמרתי
לך שאני קשור לרצח".
האיש הצנום שמופיע בפתח גורם לחנן
להשתתק. חנן מחליף איתו כמה מילים
בהינדית. ורק לאחר שהאיש בודק לו את
התחבושות בשתיקה ויוצא מהבקתה חנן
מרשה לעצמו להמשיך לדבר.
"רצית לספר לי איך אתה קשור לרצח".
מנחם מזכיר לו בסרקזם.
"יש לך כוח לשמוע? כי זה ארוך".
הוא פולט בקושי "יש לי קצר רוח.
"אוקי, נעים להכיר חנן, סוכן מוסד ישראלי
בן עשרים ושלוש. תל אביבי במקור. יש
שאלות?"
"לא". חד. "אתה יכול לספר בלי פוזות
וכאלה".

"טוב".

— ז —

"חנן יש לך משימה חדשה, חכה לי בחדר
המבצעים בעוד שעה יחד עם רון". המפקד,
אדם מבוגר וקשוח, פולט לתוך מכשיר
הטלפון שלו. צדעיו המקריחים שיוו לו
מראה של סבאליה בלתי מזיק, מה שהטעה
את אלה שלא הכירו אותו באמת.
חנן בהה לרגע באי הבנה במסך הפלאפון,
תוהה לעצמו מה טלקר חשב לעצמו. הוא
משרה את החולצה במי כביסה ריחניים.
שינה טובה לא תזיק לו עכשיו. בכלל לא.
ובהתחשב בזה שהרגע חזר ממבצע בחו"ל,
הבקשה של טלקר תמוהה למדי. "אפשרי
לדחות את זה קצת? אני גמור". הוא
מותח את זרועותיו הכואבות. מה שבטוח
הוא שאת המשכורת הנוכחית הוא יקדיש
לקניית מכונת כביסה נורמלית.
"אין מצב, זאת פקודה", טלקר אומר
בקשיחות. "זה הולך להיות קצר, אל תדאג".
"לא דואג". חנן סוחט את החולצה לתוך
גיגית ירוקה. ומכשיר הקשר שמתנתק
לפתע מבהיר לו חד משמעית שהפעם לא
יהיו ויתורים משום סוג. למרות העייפות

<<<

הוא מוציא מכיסו את מפתחות האופנוע ויורד בשעטה במדרגות הבניין החלקלקות. "מה הסיפור של טלקר?" רון נינוח. לא פלא, הוא לא יצא לשום מבצע בחודש האחרון.

"תשאל אותו". חנן עיף. אין לו כוח לרון. אבל לטלקר לא אומרים לא. הקירות מלאים בתמונות של בן גוריון, אריאל שרון ועוד ראשי ממשלה קודמים. הוא סוקר אותם בעיון. כאילו זה הדבר הכי מעניין בעולם.

"טלקר רמז לך משהו?" רון צעיר ונלהב וחנון מכיר אותו רק מריגול הסייבר.

"לא", הוא פותח מנה חמה שופך לתוכה מים רותחים ובוחש באדים. "אתה מכיר אותו מספיק טוב כדי לדעת שהוא לא ירמוז כלום. אח, זה חם".

"אחי, תיזהר". רון צוחק.

"נזהר".

טלקר נכנס בקול דממה דקה ומתיישב ליד השולחן האליפסי.

"צל"ש על הביצועים, חנן".

"תודה".

רון שולח אליו מבטים סקרניים. טלקר מחליף נושא. "עזוב, לענייננו". הוא פותח קובץ דפים מהודקים היטב. ומגיש לכל

אחד מהם ערמה.

"תעברו על החומר הזה יחד ותגבשו רעיונות. יש לכם שלושה ימים כדי להגיש לי תוכנית עבודה".

הוא מתרומם בכבודות, נתמך בכיסא בעל משענת מרופדת. "יאללה, ביי".

"מה הסיפור של הברנש הזה?" רון תוקע מול עיניו של חנן את הדפים. "מה יש לו מהימין הקיצוני?"

"אין לי מושג". חנן מעיין בהם לרגע. "אבל אני לא מרוכז עכשיו בכלל, אני לוקח את החומר אלי הבייתה ונדבר בערב".

"מעולה". הבעת הפליאה ניכרת על פניו של רון. חנן בדרך כלל בחור ממושמע, ככה לפחות מספרים עליו.

"באיזו שעה לדבר איתך?" הוא נותן לרגע מבט בשעונו - דגם רולקס ששיני הזמן נגסו בו באכזריות.

"שבע בערך".

"אוקי", הוא מתרומם ומגיש את ידו ללחיצה. "טוב לעבוד איתך חבר, ותהיה בריא".

"הלואי". חנן משחרר צחקוק אחרון.

הדירה מקבלת אותו ריקנית להפליא. נס

<<<

שלפחות החולצה הספיקה להתייבש.
הוא מאפיל את החדר ומשתרע על
המיטה הרחבה. המחשבות הופכות
לאוויריות והמוח שלו מתמלא ערפל
סמיך. העייפות מכריעה אותו, והוא
שוקע בתנומה חסרת חלומות.

הצלצול שמנסר את החלל מעיר
את חנן בבהלה והוא מישש בעיניים
עיוורות בתוך החושך הסמיך.
"הערתי אותך?" רון מתנצל.

"אנחנו צריכים להיפגש היכנסהוא"
חנן שולח פיהוק ארוך אל האוויר.
"אה, זה היה טוב".

"מה?"

"היה טוב, לישון. הייתי גמור".

"אה, אוקי. איפוא אתה רוצה להיפגש?"
"לא אכפת לי באיזו מסעדה, אבל
אני מפחד מהאזנה כך שאולי נצא
לטיילת או איזה פארק".

"סגור".

"אוקי, אז חכה לי עוד חצי שעה
בטיילת ליד הים".

"מצויין, אז נדבר". רון מנתק.

לקבלת הפרקים הקודמים:

הטיילת מקבלת אותם ריקה מאנשים. והרוחות החזקות היוו הגנה מסוימת מפני מאזינים נסתרים, אם יהיו כאלה. גור חתולים ילל על החוף נובר בשאריות חטיפים אכולים וניילונים קרועים.

"אוקי, אז עברתי על התיקים שטלקר הביא. מה שהוא רוצה זה שנעקוב אחרי המיילים שנשלחים למחשב ניח מסוג אייזי פי. התפקיד שלך זה ללכת לשם ולהעתיק את תכולת הדיסק קשיח והתפקיד שלי יהיה לפרוץ את סיסמת המייל ולהתכתב יחד עם מי ששולח את ההודעות". רון מדבר מהר וחנון מנסה לעקוב אחרי הקצב שלו. "שלפתי היום הסרטות ממצלמות אבטחה שנמצאות באזור, זה יעזור לך לגבש תוכנית פריצה". רון מגיש לו החסן נייד שטוח. "ותעבור על ההסרטות".

"למה הוא בכלל צריך את המחשב? הרוח חזקה ושורקת בפניו והוא רוכס את שולי מעילו. "כנראה זה מחשב של אחד הבכירים בימין הקיצוני", רון אמר מהורהר. "אבל המידע הזה חסוי בשבילנו כרגע".

"אוקי, אז למה אתה לא יכול לפרוץ מרחוק אל המחשב?" חנן מתעניין. סוקר אל הגלים הקוצפים שנראו עצבניים מאי פעם.

"ניסו כבר, תבין, יש שם הגנת סייבר מעולה. קראתי בדפים שטלקר הביא לי שכבר כמה בחורים מוכשרים בסייבר ניסו לפרוץ לשם ולא

הצליחו. לכן אני חושב שהפתרון הוא פשוט להביא את המחשב או את הדיסק קשיח שלי". "אוקי, נשמע הגיוני". חנן משפשף את כפות ידיו הקפואות ומכניס אותם בחזרה לתוך מעילו. "שלח לי מיקום של הבית בצופן מאובטח ואני אנסה לשבת היום על תוכנית".

"בהצלחה". הם לוחצים ידיים ונפרדים. רון מנופף לו לשלום מהאופנוע ומשאיר אותו בודד על החוף. חנן מתיישב על החול הרטוב ריאותיו משוועות לניקוטין. הוא מחפש נואשות בכיסו אחר חבילת סיגריות.

רשרוש קל מאחוריו מקפיץ אותו בבעתה. הוא מתגלגל על החול שולף אקדה גלוק כסוף וטעון. עיניים חרוזיות וירוקות הביטו בו בסקרנות אווילית. החתול.

הבניינים האפורים לא משכו את תשומת ליבו של אף יצור חדגוני ככל שיהיה. קשישים השתזפו בשמש להנאתם וחתולים לקקו שאריות של חלב עבש. לא היה שם דבר מלבד צפרדע ירוקה שהכילה את הזבל השכונתי. וזהו. מבחינתו זה היה המקום המושלם להיות בו. אף אחד לא ינסה לרחרח מה יש בדירה. וטוב שכך. המפתחות הכסופים נצנצו בכף ידו השעירה. הוא עלה במדרגות הבניין במהירות, המחשב מחכה לו. יותר נכון מישוה באירן מחכה למחשב,

<<<

הוא לא יאכזב. בטוח.
המפתח נחשב בחריץ הדלת. אבל המנעול לא הצליח להסתובב.
מישהו נכנס אל הבית.
התוקף שהגיע מולו היה קטלני, הוא לא היה מוכן לקרב משום סוג וגם את האקדח השאיר ברכב. לאילו אסונות העצלות גורמת.
ברגע הבא הוא מצא את עצמו קשור עם הפנים הפוכות על הקרקע.
חנן, לבוש סרבל אדום של טכנאי מחשבים ישב ליד המחשב ועבד במהירות אדירה בעתק קבצים, מעיף מבט קצר על האדם הכפות על הרצפה המצחינה. כמה דקות מטורפות של לחץ עוברות במהירות והנה הוא כבר בחוץ. מתניע את אופנוע השטח שלו. הדיבורית מתעוררת לחיים. "מה קורה?"
"הקבצים אצלי והשארתי להם את תוכנת הריגול."
"מעולה, ראו אותך?"
"משהו נכנס לי ברגע שהתחלתי לעבוד, עכשיו הוא נמצא שם, קשור". הוא מתמרן בין מכונית מדגם ניסאן לבין משאית לנשיאת צאן. "איכס, איזה ריח."
"מה אמרת?"
"אה, לא קשור."
"מה עושים עכשיו? צריך לעצור אותו."
"אני עכשיו מעדכן את טלקר שישלח לשם את החברה, מקווה שזה לא יהיה מאוחר מידי".

הוא מנתק, עוצר בשוליים ומתקשר לטלקר. "יש לנו ביצוע משימה ושבו אחד."
"יפה", טלקר קמצן במחמאות. "מקווה שלא נגעת בשבוי שלך, אני כבר אשלח אדם שיטפל בו."
"עד היום בערב תשבו על הקבצים ואחרי זה יש לנו פגישה בחדר תקשורת."
"היום בערב קבעתי להיפגש עם ההורים שלי, הם חזרו לארץ לשבוע ואני חייב לראות אותם."
"ההורים שלך גרים בלונדון, נכון?"
"ו...?" חנן מתפלא.
"יש לך עוד שבועיים משימה חדשה בלונדון."
"נו?" טיפות גשם קטנות החלו לרדת ומסכו את שדה הראייה שלו בנוזל רטוב.
"אז ההורים שלך יאלצו לחכות בסבלנות כדי לפגוש את הבן שלהם."
"אבל הם באו במיוחד בשבילי". חנן מוחה. מימין עוקף אותו גיפ שטח אפור שמשמיע מוזיקת היפ הופ צורמת.
"תמצאו זמן מתאים אחרי שניפגש" טלקר מתנתק בפתאומיות.
חנן מאיץ את האופנוע עוקף את הגיפ משמאל. איזה מפקד קשוח, אוף.

מטה המוסד

"עשית עבודה מושלמת". רון מתקרב אליו ונותן לו טפיחה על השכם. "עכשיו אתה יושב איתי על הקבצים, כן?"

<<<

"בטח", חנן מוציא מכיסו אונקי שטוח ותוחב לחריץ המחשב. "לך להכין לשתינו קפה, אני ארפרף על הקבצים".

"בכיף, להזמין אוכל?"
"רעיון טוב".

"מעולה, אז הלכתי".

המסך נדלק באור כחלחל. חנן מקיש את הסיסמא. הוא ממתין בחוסר סבלנות למייל שיפתח. תיבת המייל מלאה בהתכתבויות של אדם מסויים בשם פרוסטר. הוא מרפרף על התכתובות. הפגנה בהר הבית, 60 משתתפים, סיסמאות ימין קיצוני, תג מחיר.

תכתובת נוספת: התנחלות של כ-30 משפחות חדשות ליד מעבר כרם שלום.

המסר היה ברור. מישוהו נותן הוראות לביצוע פעולות מצד הימין הקיצוני, אבל למה האדם שכפת היום בבוקר נראה בעל תווים איראנים, למה שאיראן ירצו פעילויות טרור ימניות? רון חוזר עם מגש פיצה מבעבע וכוסות ענק של אייס וניל "מה גילית?"

"מה שחשבנו לגלות, פעילויות של הימין הקיצוני כדי להתסיס את האזור, אבל מה שמוזר לי הוא שהאדם שקשרתי היום בבוקר לא נראה ישראלי רגיל, הוא היה בעל מבטא איראני".

"יש הרבה ישראלים איראנים". רון לא משתכנע.
"אבל גם את החשד הזה צריך לומר לטלרק".
"אוקי, את זה נוודא בחקירה של השבוי שלך".

הוא נוגס במשולש פיצה נוטף ומתופך על מכנסיו. "אתה תעבור על מיון הקבצים ואני אנסה לפרוץ אל המייל של פרוסטר הזה".
"מעולה".

החיטוט בכרעי המחשב לא הוליד ממצאים נוספים וגם הניסיונות לפריצת תיבת המייל של אותו פרוסטר עלו בתוהו. וההודעה המרגיזה על המסך 'תיבת מייל זו הועברה לכתובת חדשה לצמיתות' הבהבה על המסך פעם אחר פעם.

"בדקת גם בסל מחזור?" רון לא רוצה להתייאש כל כך מהר.

"כנראה הם היו חכמים ומחקו גם חומר מסל המיחזור" חנן נשען אחורנית. "אוקי, אני שולח הודעה לטלרק על הממצאים".

"בהנאה, כי כמו שאני מכיר אותו הוא ישתולל מרוב עצבים".

"שישתולל, מצדי עשינו מה שאפשר, נכון?"
"אתה מדבר איתו".

"אני".

אבל טלרק נינוח למרבה הפלא. והבקשה היחידה שלו היא לסכם את הממצאים היחידים שנמצאו במחשב, ולשלוח אותם בהודעה.

"אז אני משוחרר?" רון מותח את רגליו הארוכות לצדדים.

"כן, וגם אני".

"כיף לעבוד איתך, חבר".

"תודה".

לקבלת הפרקים הקודמים:

ישראל

"עשית עבודה טובה". טלקר סוקר אותו בעיניים אפורות.

"מקווה". יפה שטלקר עוד מחמיא. הוא תוחב בעצבנות את ידו לשולי מכנסיו. "לאיראנים יש שכל, והרבה. הם רצו שיהיה בלגן בהר הבית והימנים הקיצוניים עושים עבודה טובה".

"זאתה רוצה לומר לי שהימין הקיצוני לא ידעו שזה האיראנים?" טלקר סקפטי. "לא נראה לי בכלל, אבל עזוב זה כבר לא קשור אליך. זה קשור לדרגים אחרים. בסוף נגלה שפרוסטר הזה הוא בכלל שם מומצא".

"זה מוזר מאוד, מי גילה להם שאנחנו עומדים לפרוץ למחשבים? הרי לא הגיוני שהיה במחשב כל כך קצת חומר".

"אם תגיד לא הגיוני הרבה מדי פעמים מהר מאוד תמצא את עצמך יוצא משורות המוסד", טלקר סונט בו. "אתה על כל פנים משוחרר".

+++

בבית הוא מרפרף שוב על ההסרנות שרון הביא לו, ועוד קצת בדיסק אונקי שלקח מהמעבדה.

רחוב רגיל, אולי שקט מדי. ג'יפ אפור שחנה בצד בצורה אלכסונית חזר על עצמו בכמה וכמה הסרטות.

הוא נשען עיף על מרפקיו. ואז הכתה בו הבנה, הג'יפ האפור. טלקר.

לטלקר יש ג'יפ אפור. ואין עוד ג'יפים אפורים?

נכון, יש. אבל מהדגם הזה אין הרבה ג'יפים. ובמיוחד לא בדרום תל אביב. ובהתחשב בתגובה התמוהה של טלקר לממצאים, החשד הופך לממשי.

מה טלקר רצה להשיג??? השאלה כבדת משקל ומתמיהה, מנקרת במוחו ולא נותנת לו מנוח. את רון אין סיכוי לשתף. הוא לא יאמין, ולמען האמת גם החשד שלו עצמו לא מבוסס דיו.

הוא פותח תיקיות ריקות וסוגר שוב. תיקייה קטנה צדה את עיניו. הוא לוחץ על העכבר ופותח אותה. מן הסתם זה עוד סרטון.

ההסרטה נדלקה. התאורה בסרטון הייתה מהסוג הגרוע ביותר שניתן היה לראות רק צללית מטושטשת של אדם כלשהו.

"אתה יודע שהחודש הזה אתה צריך להעביר סכום מוגדל".

"על מה?"

"על הסיכון, כבר התחילו לחשוד בי".

"לא דיברנו על זה מראש, פרוסטר. ואין לזה תקציב". הוא משתעל, כמעט נחנק.

"אתה לא תגיד לי למה יש תקציב". הקול מתלהם. מוכר עד אימה. פחד קר ומשתק זוחל בגבו של חנן. "ועד סוף החודש אתה מכניס אלי 5 מיליון נוספים".

"השתגעת?"

ההסרטה הסתיימה בפתאומיות.

<<<

טלקר, בוגד.

החשד חזק עתה כיציקת בטון. טלקר הוא מרוסטר.
טלקר בוגד במדינת ישראל, מתסיס את האווירה
במזרח ירושלים ובשטחים.

אבל למה? האם הוא מקבל כסף מהאיראנים? ולמה
שבכיר במוסד יבגוד בצורה כה מכוערת בעמו,
במדינתו?

חנן משפשף את מצחו הדואב. לכל השאלות
הנוראות הללו אין לו אף תשובה אחת הגיונית
לענות. הוא שולף את הדיסק און קי מהמחשב
ותוחב אותו לתוך אחת מגרבייו.

טלקר מן הסתם לא יודע על ההסרטה הזו. חנן
מהרהר לעצמו בחוסר האחריות של טלקר. הקלטה
כזו יכולה להפיל אותו ולשים אותו כמה שנים
טובות במאסר.

גם אם יחקרו את השבוי הוא לא יוכל להפיל את
טלקר משום שככל הנראה לא ראה אותו מעולם.
חנן ניגש אל הדלת ונועל אותה פעם שנייה, ליתר
ביטחון. מבחוץ נשמעים קולות של תגרת שיכורים
וריח עשן דק מסתנן מהחלון הפתוח.

כנראה שלהצליח להירדם בשלווה זה גם סוג של
מותרות.

+++

"ובגלל זה אתה פה?" מנחם תולה בו מבט סקרן
"אתה לא נראה סוכן או משהו".

"למה אמורה לצמוח לי איזו קרן?" חנן מגחך.
"בקיזור, הסוף של כל הסיפור הזה, שארזתי את

עצמי והתעופפתי להודו".

"עם הקבוצה שלנו?"

"גאון".

"אתה טוב במחמאות", מנחם חייב לענות.

"ו..." מנחם מהסס לרגע "למה אמרת שאתה קשור
לרצח של אביחי?"

"תבין", חנן נאנח "אני חושש שטלקר הצמיד לי
מעקב ואני כמו טיפש נתתי את הכובע שלי לאביחי".

"למה נראה לך שהוא ירה בו בגלל הכובע? לא
הייתה להם תמונה או משהו?"

"אני לא יכול לדעת, אולי היה שם איזה חיישן ריגול".

חנן מתרומם מהכיסא. "אבל אתה יכול לחשוב על
מה שאמרתי לך ולהחליט אם להאמין לי או לא. ואם

תבחר באפשרות הראשונה, תצטרך לתת בי אמון
מלא כי אין לך דרך לוודא אם אני משקר עליך או

לא". הוא יוצא אל תוך החושך שבחוץ.

+++

טורקיה 2000

המטוסים שעל מסלול ההמראה נצבו בשורה ישרה.
אנשים התרוצצו סביבו. השעות שחלפו הותירו אותו
סחוט והדבר שרצה יותר מכל היה פשוט לישון,
לישון ולשכוח ממה שהיה, לחשוב שאולי הוא עדיין
באיראן בבית המגונן. רצונות הם דבר נפלא אך
המציאות לא תמיד מאפשרת אותם. הוא נאנח
ומנגב אגלי זיעה בשרוול חולצתו.

ריחות ערבים של אוכל מתבשל עלו מאחת החנויות
הפזורות לממכר מזון. שאקיר התקדם אל החנות

<<<

סוקר את השטח.
"מגידרה עם כבש". הוא נובח אל המוכר.
המוכר, בחור בעל שיער מתולתל וכרס
גדולה תופף על הדלפק. "יש לי משהו
למסור לך". הוא גוחן אליו במהירות.
"לא מכיר אותך". שאקיר פולט בזעף.
למרות הרעב ולמרות שהטיסה רק עוד
חמש שעות הזהירות קודמת להכול.
הוא יוצא בזעף מהחנות.
ריחות האוכל גורמים לראשו להסתחרר,
הוא נעצר ונשען על ספסל מזדמן.
"אמרתי לך שיש לי משהו למסור לך,
אז למה אתה בורח?" המוכר לא עצבני,
רק מתפלל. הוא מושיט לו אריזת מזון
סגורה. "תאכל הכול עד הסוף, בתאבון".
הוא נותן בו מבט קצר ואחר כך נשטף
בזרם האנשים הגודשים את הטרמינל.
אריזות מזון תמימות יכולות להחביא
בתוכן רעל קטלני אבל הסחרור לא
נותן אפשרות אחרת ושאקיר טורף את
מנת המזון עד שהכף נתקעת לו במשהו
קשיח. דרכון.
הוא פותח אותו. הפנים שמציצות אליו
מהתמונה מוכרות מאוד השם 'אהוד
אלקניאן' כתוב שם באותיות מסולסלות
ושחורות. הוא מגחך לעצמו במרירות
ומכניס את הדרכון לכיס.
ברוך הבא לישראל, אהוד.

לקבלת הפרקים הקודמים:

חבל קשמיר, צפון הרי ההימלאיה

ראשי הרים מושלגים וציוץ ציפורים מרנין הם אידיליה מושלמת. אבל מנחם עצבני וקצר רוח הרבה יותר מאתמול ולא מוצא כל נחמה בארוחה המושקעת שהאיש הצנום הניח למרגלות המיטה.

הוא מישש את רגלו. פחות כואב ואולי בהמשך היום יצליח לעמוד. חנן לא משקר, זה ברור. אבל איך הסתבך בכזה דבר? ומה הוא מתכנן לעשות עכשיו?

הוא מנסה לעמוד ולמרבה הפלא גם מצליח. ופסיעה אחת שהוא פוסע מעודדת אותו להמשיך ללכת עד לפתח הבקתה בלי לעצור למנוחה אפילו פעם אחת.

עז חומה משרבבת ראש סקרן ומנחם מביט בה בסלידת מה. תרנגולים הידסו על אבני החצץ. ונער, ספק ילד, חמור סבר סקר אותו בעיניים מצומצמות.

"צריך עזרה?" מנחם שואל אותו בקרירות.

הילד נותן בו מבט נוסף ארוך ונדהם ואז נושא את רגליו ונעלם בינות לבקתות העץ.

חנן והאיש הצנום יוצאים מהפתח של אחת הבקתות. "למדת ללכת אה?" חנן סונט בו מזועזע. "אתה חייב לנוח, אסור לך לקום מהמיטה".

"אני כבר חוזר למיטה, ותפסיק לדאוג, אני מספיק גדול כדי לדאוג לעצמי".

"לא דואג לך". חנן צוחק "אני דואג לעצמי, לחבר בריא".

"לפחות אתה לא כמו כולם שמשקרים". הוא מריר. מנחם משתתק לרגע ובוחן את פניו הקמוטות של האיש מולו. הן היו עצובות, נוגות מעט ואת ידיו לכלכו כתמי דיו שחורים. ציפור צבעונית חגה מעל ראשו בציוצים נרגשים. "מי זה האיש הזה?" הוא מעיז לשאול, אחרי הכול - הבן אדם לא מבין עברית ואין סיכוי שיבין אותם.

"אלדד". אלדד מעקם את פיו לחיוך מנומס ובעיניו השחורות נדלק ניצוץ מבודח. "אני לאמור שפת קודש". הוא מדבר עברית, אמנם גרועה ומשובשת אבל עברית.

"מה המתיחה הזו, חנן? לימדת אותו עברית?" מנחם מתיישב במאמץ על מחצלת קלועה.

"לא לימדתי אותו עברית, ממש לא". חנן מתגונן. "אתה יכול לשאול אותו מאיפוא הוא למד לדבר ככה". הוא מחווה בידו אל אלדד. הלה תולה בו מבט משועשע.

"כולם פה לדבר שפת קודש, אני חושב", אלדד פולט במאמץ "ואנחנו גם לְדָבוֹר הינדית". הוא לועס באיטיות עלים ירוקים בשרניים.

"אהה". ההמהום שיוצא למנחם מהגרן

<<<

צרוך, ממאמץ. החולשה הגיע אליו, עוטפת אותו כמו נמייה הסוגרת על טרפה, שולחת אליו ציפורניים חדות ומלוכלכות. הוא נשען ברפיון. עוצם את עיניו.

"אתה לנום כעת", אלדד נעשה לפתע פסקני "גוף שלך לעבור משהו לא טוב". הוא מצקצק ברחמנות. הוא מסמן לחנן והם מרימים אותו את המיטה המאולתרת בה בילה כבר קרוב ליומיים וחצי.

"אני יכול ללכת בעצמי". הוא מנסה למחות אבל חנן שותק ואילו אלדד דוחף ליד אפו צרור עלים המטשטשים את חושיו וגורמים לו לשקוע בתנומה שנואה ואוורירית.

ההחלמה הייתה איטית ומייסרת. הזיות וחלומות זוועה פקדו את מנחם. הרגל אמנם השתפרה אבל הזיהום החליש את גופו וגרם לו להיות רופס כמו שלא היה מעולם.

אבל גם מהמשרב הכי קשה יוצאים לבסוף ומנחם מוצא את עצמו יוצא לשדות המוריקים שבחוץ ואפילו עוזר לגאד לעדור את ערוגות הצמחים. מנחם מוחה את מצחו מטיפות של זיעת מאמץ. הכול עדיין מבלבל נורא.

גאד ואביו טוענים שהם יהודים. אבל סממנים מובהקים כמו כיפה שלא הייתה על ראשם גרמו לחנן ומנחם לפקפק באמיתות הדברים.

נשמע מאוד מסעיר שיהודים גרים בכזה חבל ארץ נידח. אבל מנחם לא חושב על כלום. המוח שלו ריק וחלול והמחשבות בתוכו אווריריות כקצפת רוטטת.

הוא ממשש את פדחתו הריקה. ונזכר בימים ההם בהם היה בחור ישיבה טוב כזה, תמים. דווקא הזיכרונות שעלו היו זכרונות נעימים והוא התעקש לדחוק אותם ליירכתי מוחו. חבל לחשוב על דבר שממילא לא קיים אצלך. חבל להלאות את המוח במשהו שלא יחזור. נועה ואמא הם משהו רחוק וישן ועדיף לחשוב על דברים שיביאו תועלת. כי להיזכר בחיים הישנים לא תורם דבר מלבד נקיפות מצפון וכאב לב.

גאד עובד לידו ומזיע ומנחם מביט בגבו הרטוב ממאמץ. חנן נעלם לכמה ימים ואלדד לא מוכן לספר לאן.

הוא בודד. כמו שהיה תמיד, ולמרות שתחושות של רחמים עצמיים לא תורמות דבר, מנחם שוקע בתוכן עד למעלה מצווארו.

כי האמת היא שהוא בחור מסכן שתקוע בסוף העולם ולאף אחד לא אכפת ממנו, פשוט כך. וחבל שישלה את עצמו בכך שמישהו בעולם דואג לו. הוא חובט בתסכול באדמה הקשה. רסיסי אדמה עפים לצדדים מכתמים את פניו בגשם בוצי המכסה דמעות חצופות ושקופות.

לקבלת הפרקים הקודמים:

חבל קשמיר

מזג האוויר בחבל קשמיר הוא לא מהנוחים במיוחד, רוב חודשי החורף יורד שלג כבד מה שמונע מתיירים להגיע לאזור כולו. אלדד ומשפחתו כבר עסקו באמצעה של ארוחת ערבית, כמו שכינו אותה. ארוחה שהכילה דוסה הודית וחלב עיזים פושר.

לא נעים לסרב להצעה הנדיבה של אלדד להסב עינים והוא מתיישב בזהירות בקצה השולחן ושותה בגבורה את חלב העיזים, רחב והילדה הקטנה ישבו בקצה השולחן אוכלות בדממה. "תודה על האוכל, אלוקים". אמרה הילדה הקטנה ברצינות תהומית. הוא תהה לעצמו אם זו הלצה או מנטרה קבועה. אלדד וגאד מלמלו משהו מסגנון דומה. הוא כבש את תמיהתו, מואס בשתיקה.

"כמה זמן אתם גרים כאן בהר?"

"מאה ושלושים שנה, אנוכי והורי וסבי זקני", אלדד חיכך את ידיו זו בזו. "כאן נולדו אחי, אחר הם נפוצו לשאר קצוות הארץ, אני וביתי נשארנו פה. וגם חלק גולים". הוא אמר. פיקת גרונו עלתה וירדה בשעה שדיבר. באוויר עמד ריח של עשן דק ומסתלסל.

"אאה", הוא אמר. "אז יש כאן עוד יהודים?"

"כן. לפחות עוד עשרה משפחות. יש לנו גם בית תפילה".

"אאה".

שוב חזרה השתיקה.

השלהבות הקטנות השתוללו מהרוח ודלת הבית נטרקה פעם אחר פעם. רק כשהבקתה נעטפה בעלטה סמיכה ופתיתי שלג הסתחררו סביב במחול עוועים הגיע חנן אל ההר, אוחז בידו קיטבג ספוג בבוץ ומי גשמים. "הקיטבג שלך, מנחם. מזהה?"

למרות החשכה הוא יכול לזהות את התרמיל שלו, זה שקנה בארץ.

"איפוא הוא היה?"

"מצאתי אותו בדרך לכאן, כנראה הוא נשאר על האדמה כשנפצת". הוא הפטיר. מנחית את הקיטבג למרגלותיו. "יש מצב להוריד את המעיל? הוא ספוג שלג".

"יש כמה מצבים", הוא מחייך. "לאן נעלמת?"

"רציתי לבדוק כמה דברים", מבטו נעשה טרוד. "אבל תן כמה דקות להתאושש, קפוא בחוץ אימה".

"אוקי" מנחם. העביר על פניו חצי חייך. אלדד עסק בסידור מחדש של השולחן, מניח לפני חנן שאריות מהדושה. "אני חושב שאלדד באמצע לספר לנו על איך יהודים הגיעו למקום נידח כזה". "תחזור בשבילי?"

אלדד מחייך חצי חייך. "לפני שלושים ומאה הגענו לכאן, לחבל קשמיר. סבי זקני היה מניח רצועות עור על הראש. גם אבי הניח רצועות כאלה והניח את היד על העיניים".

<<<

“שמע ישראל” מנחם אומר.
“כן, שמע ישראל”. אלדד חוזר בצורה עילגת על הפסוק.
ואיפוא סב סביך היה גר?” מנחם לא מתאפק.
“לא יודע, אולי אוזבקיסטן, אבל סבא תמיד סיפר על ארץ ישראל, ועל מלך אשור שהגלה את שבט מנשה אל מעבר לנהר.”
“אהה”, חנן אומר באיטיות. “מלך אשור.”
“אתם מארץ ישראל”, אלדד מציין. “היכן שבית המקדש?”
“הכותל.”
“ארץ ישראל זה היכן שבית המקדש. סבי זקני סיפר לנו על בית המקדש.”
“אהה”, מנחם אומר שוב. במבט משועמם. חנן דווקא מגלה התעניינות.
“בית המקדש נחרב לפני אלפיים שנה”. חנן אומר בזהירות. “לא סיפרו לך?”
“סבי זקני סבר שבית המקדש זה בירושלים, היכן שהכוהנים, מקריבים קרבן תודה, קורבן עולה.” הוא אומר במצוקה. “אף פעם הוא לא סיפר לנו שבית המקדש נחרב. יכול להיות שמלך אשור החריב אותו?”
“יכול להיות”. חנן בעל ידע מועט בהיסטוריה. הוא מפסיק את השיחה באיבה. פונה לסיים את האוכל שהשאיר לו אלדד על השולחן.
“אתה לא מברך?”
“מברך?” חנן תמה לפשר השאלה. “למה צריך

לברך?”
“אתה יהודי, נכון?”
“נכון”. חנן מעפפף במהירות.
“אז למה אתה לא אומר תודה אלוקים על האוכל?”
“עכשיו אני אומר”, חנן תלה על פניו חיוך משועשע. “אצלנו לא אמרו אף פעם.”
“בגלל זה גם אין לך כיפה? יכול להיות שאתה משבט אחר?”
“אולי”. בלתי מחייב.
אלדד מתארגן לשנת לילה. מנגב את רצפת העץ בסמרטוט מלא בוץ. “יש לכם בחצר בית קטן, אתם יכולים לנום שם.”
“תודה, אלדד. לילה טוב.”
“בטוב תליון וברחמים תקיץ”, אלדד משיב לו. “יפתח לך הא-ל את אוזרו”. ויוצא משם.

השלג נחלש בהדרגה והקרקע צופתה במעטה מבריק וחלק. לאור הירח הוא נראה קסום מאי פעם. חנן פסע לצידו כשהוא שקוע בהרהורים. הקור היה חודר ומנחם קיווה שתנור הלבנים שהשאיר לו אלדד יהווה מקור טוב לחום. בקתות הקש רבצו סביב כמו ראמים שבעות. ורק הרוח המשיכה לילל כמו נמייה פצועה. חנן פתח את דלת העץ, מעלה אור בעששית.
“מה הספקת לגלות?” מנחם מנחית את הקיטבג הספוג על המיטה. משתרע עליה ומתכה עד למעלה מצווארו באדרת הצמר.
««

"המצב לא הכי טוב". חנן חולץ את נעליו ומונה להדליק את האש בתנור החימום.
"שזה אומר?"
"הבנתי שמדינת ישראל הוציאה אחרינו צו מאסר באשמת חשד לרצח".
"נשמע גרוע".
"זה לא הכי גרוע מנחם", חנן ליטף את מעיל העור שלו בהסיח הדעת. "יש יותר גרוע".
"מה?"
"המחפשים שלנו נמצאים כאן באזור. עשיתי ברור משלי, הם נמצאים כבר במרחק קצר מכאן. אין לנו הרבה מה לעשות חוץ מלהסתתר כאן כמו שפני סלע עד יעבור זעם".
"חבי כמעט רגע עד יעבור זעם". מנחם ציטט.
"מה אמרת?"
"לא משנה. סתם משהו שאבא שלי היה אומר. משהו על זה שצריך להתחבא מהאויבים".
"ציטוט תנכ"י", חנן אומר בטון רב משמעות. "מעניין אם אלדד מכיר אותו".
"בכל אופן, תודה על העדכון, חבר".
"אין בעד מה". הוא שלח לו עקיצה חזרה.
"אז החלופה הוא כלא קשמירי בבית של אלדד?"

"תקרא לזה כך, אני הייתי קורא לזה נופס בבקתה קשמירית אל מול נוף משגע מושלג".
"תמיד ידעתי שאתה אופטימי, לא חשבתי שתכבוש שיאים כאלה. אולי נשקול להכניס אותך לספר השיאים".
"נחמד מצדך".
אז התוכנית היא להרקב כאן במשך השנים הבאות?
"בחירה שלך".
"ועוד איך".
"נשמע מעניין", הוא עוצם את עיניו בלאות. "למרות שישנתי הרבה במהלך השבוע התוכנית שלי היא שינה רצופה לשתיים עשר השעות הבאות. לילה טוב".
"בטוב תלוי וברחמים תקיץ". פיזם חנן במשובה. אבל מבט קצר בתוך אישניו גרמה לו להבין שהוא מודאג. ואפילו מאוד. אף פעם לא ראה אותו ככה מודאג. ורק העובדה הזו גרמה לו לשכב מחצית הלילה כשהוא ער וגבו אל הקיר. בסופו של דבר העייפות הכריעה אותו. הוא נרדם.
הרוח הוסיפה ליילל בחוץ. האש ריקדה בעליזות בתוך תנור האבן. הלילה המושלג גרם לחולית החיפוש להשתהות ביום אחד.

הימלאיה, חבל קשמיר.

רק לקראת ערב כשהתנים יצאו אל השדות חנן מגיע כשהוא רכוב על סוס גבוה ואצילי. אלפי סימני השאלה המרצדים במוחו של מנחם אינם זוכים למענה כי חנן משתרע על המיטה עוצם את עיניו ונרדם.

אין הרבה מה לעשות, והחושך שסביב לא נותן אופציות לעשייה כלשהיא מנחם חולץ את נעליו ומשליך אותם בצליפה לאחת הפינות ומתיישב על המיטה. המיטה קרה למגע אבל שמירת הצמר מחממת אותו היטב. הוא מכניס את ראשו ומנסה להרדם אך ללא הצלחה.

לפנות בוקר, אחרי לילה נטול שינה הוא מוצא את עצמו ערני להפתיע והסוס שעומד על יד הגדר בשתיקה מביט בו בעיניים חומות מתעניינות.

"מה אתה עושה פה בכזו שעה?" מנחם מעביר ליטוף מהיר על גב הבהמה האצילית. "סובל מנדודי שינה או משהו?" הוא מתיישב על הארץ רוכן אל שרוכי נעליו.

מה חנן מתכנן? בינתיים הוא ישן בפנים כמו תינוק חסר דאגות.

הסוס מכרסם צמחי בר בהנאה רבה. הלוואי שהיה סוס. נהנה מהחיים, דוהר בלי דאגות. אף אחד לא אומר לו מה לעשות ואין לו ייסורי מצפון על זה שהפך לנושר.

"רוצה סיבוב?" חנן עטוף קורי שינה טופח על כתפו במחווה חברית. "מה שלומך?"

"ברוך השם, בסדר". מצחיק שעדיין הוא עונה ככה. בסך הכל עניין של הרגל. הוא מסמיק לרגע כאחד שנתפס בטעות ואז אומר: "כן, אני רוצה סיבוב".

"חכה רגע, אני מתארגן ומגיע".

כמה דקות של התארגנות מהירה והם שועטים על הסוס במורד השדות. "איפוא היית אתמול?" הרוח טופחת על פניו.

"יצאתי לבדוק את השטח, אתה לא יכול להישאר פה לתמיד". הוא נאנח לרגע. הסוס מדלג מעל קן של נמלים רוחשות.

"מה זאת אומרת אתה? אני מקווה שאתה מדבר על שתינו, כן?"

הגב של חנן יציב מאוד כשהוא אומר: "אני נשאר פה, מידי מסוכן לי לחזור לארץ".

"ואתה תכננת לשלוח אותי לארץ ולהישאר פה, לנצח???" מנחם צועק ולא מאמין שהצעקה הזו יצאה מהגרון שלו. "השתגעתי?"

חנן עוצר את הסוס. "זה לטובתך מנחם, אין לך מה לחפש כאן, יש לך משפחה בארץ, יש לך חברים. מחכים לך". הקול שלו חם ואכפתי.

"ואתה תישאר ותרקב במקום הזה עד שתזדקן?" מנחם ציני וכאוב.

"למה אתה אומר את האמת בכזו ברוטליות? חנן כועס. הוא דואג למנחם וזה מה שהוא מקבל

<<<

בתמורה.
"כי זה נכון".

הסוס מגלה סימנים של קוצר רוח. חנן מדהיר אותו שוב.

"אתה לא נשאר פה, אין מצב". מנחם כועס. "מה אתה חושב לעצמך? עם מי תתחתן? אולי עם הבת של אלדד?"

"אתה מדבר בלי טיפת הגיון, וסליחה שאני אומר לך את זה. אין לך הורים? אין לך משפחה? מה אתה מתכנן לבלות את שארית חייך בחברת אנשים פרימיטיביים?" מנחם פוקק את אצבעותיו.

"אלדד וגאד לא פרימיטיביים". הכעס גורם לדופקו להלום במהירות. בתוך תוכו הוא יודע שמנחם צודק לגמרי. להישאר כאן זה אומר לחיות בסוף העולם לנצח. אבל אם יראה את קצה אפו ברחוב הישראלי הוא יבלה את שארית חייו מתחת מצבת שיש קרה. והמחשבה על כך העבירה צמרמורת בגבו.

"אני לא חוזר הבייתה בלעדיך". הרוח צולפת עוד יותר חזק אבל הכאב שמשתולל בתוכו חזק הרבה יותר.

"תבין מנחם, אני לא יכול חזור לארץ. רודפים אחרי".
"אל תשכח שחושדים בשנינו, היינו האחרונים שנפגשנו עם אביחי".

"אז יחקרו אותך קצת וישחררו אותך, אותי יהרגו".
"אני חושב שאם נתאמץ למצוא פתרון נמצא אחד כזה". והמילים הקצרות שהוא משמיע לחנן

פסקניות להחריד. "אתה הסתכנת... בשבילי". הקול שלו רוטט.

"בוא נגיד שכדאי לך לחשוב על זה עוד קצת". חנן יורד בקפיצה מהסוס ומושיט יד קרה למנחם "הגענו".

החדרון מואר באור עששית והאור המועט שהעששית מפזרת סביב מאיר על גווילי קלף. קסת, דיו ונוצה עמדו על השולחן. מנחם מתקרב, "מה זה? חדר עבודה של סופר סת"ם?"

"בול. חנן נהנה. "אני לא הבנתי מה זה סופר סת"ם עד שאלדד הסביר לי".

"מעניין בשביל מי הוא כותב את התפילין האלה". מנחם בוחן בעיון את האותיות השחורות המוכרות עד כאב.

"בשבילי". חנן נהנה להפגין ידיעות. "ביקשתי ממנו להניח תפילין".

"אואה, אתה חוזר בתשובה או מה?" חנן עם ההתלהבות שלו. דווקא מתאים לו להיות חסיד ברסלב או משהו בסגנון.

"לא חוזר בתשובה ולא נעליים", חנן משלב את ידיו. "בסך הכול מתעניין בהסטוריה".

"תהנה", כי אני בכל אופן לא מתכנן להניח שום דבר על הראש. "זה מה שרצית להראות לי?" "כן".

"אז בוא נלך מכאן". כי כואב לי נורא לראות את מה שאני מנסה לשכוח כבר שנים.

"מה שתגיד", חנן סוגר באיטיות את הדלת. "יש לך <<<

תוכניות להיום?"
"אולי לעזור לגאד בשדות, לא יותר מזה".
הוא אומר בטון משועמם, אבל הדופק שלו
משתולל.

"אתה מוכן להישאר כאן לתמיד? השאלה
מפתיעה את מנחם והוא מסובב את ראשו
אל חנן.

"לתמיד?" להישאר כאן לתמיד, המילים
הולמות בראשו. מה זה אומר בשבילך?
לשכוח מאמא ונועה, לשכוח מהחברים
הישנים, מחנות הפיצה בפאתי השכונה.
להישאר כאן בחברת אנשים שיהדותם
מוטלת בספק, ואיך יתחתן? ועם מי?
פתאום אותם משפטים שאמר לחנן מקודם
מקבלים משמעות מפחידה.

ומה יעשה חנן?

כשמתכוונים לנאמנות בין חברים מתכוונים
בדיוק לזה.

אז מה? להקריב את החיים שלי בשביל
בחור שעד לפני חודשיים לא הכרתי כמעט?
אבל הוא הסתכן למענך, מנחם. העדיף
ליותר על חרותו בכדי לא להשאיר אותך
בודד.

ואין דרך אחרת מלבד להישאר לתמיד
במקום הזה? השאלה חדה ונוקבת והוא
מפנה אותה אל חנן.

אבל חנן רק צוחק ומבטיח שיחשוב.
ולבינתיים הוא נותן את הסכמתו בלב כבד.

לקבלת הפרקים הקודמים:

חבל לדאק, הרי ההימלאיה.

לכל דבר מתרגלים בסוף, עובדה. עד לפני יומיים לא יכל לחשוב על הרעיון להישאר כאן. פתאום הוא מתחיל לאהוב את החיים בהר. אוהב את החיים הפשוטים של שאיבת מים ורעיית צאן, אוהב את השלווה שהשקט כאן נוסך בו בלי כל המרוץ המטורף של החיים. בלי רעש מכוניות ועשן מזוהם.

הוא דואג לעצמו ולחנן, אפילו אפשר לומר - דואג מאוד. אבל את הדאגות הוא מעדיף להדחיק לאחד המחסנים המאובקים במוחו.

ולשכוח, לחשוב שהם פה לסתם נופש. ותו לא. אוח, הסלע הזה דוקר!

מישיבה על הסלע הוא עובר לשכב על האדמה ומשתרע על העשב הלח. פיסות שמיים נעות מולו במקצב תואם ועוף דורס דואה בין ענני הנוצה שלהם.

אישון שחור, עפעפיים מצומצמות ופרצוף ישנוני הזדקרו מעליו.

"גאד? מתי לאחרונה ישנת בצהריים?"

"ממתי שאין לי כוח לעבוד". גאד מתיישב לידו. משחרר פיהוק.

לבחורים פה בהר אין אפשרות להתפנק. אם לא חולבים את העיזים - אין חלב. אם לא שואבים מים - אין מים. וגאד לא קרוץ מחומר של עצלנים. אז מה קרה?

"אבא שלי מאוכזב ממני", גאד ממולל ענף ירוק וצעיר על אצבעו. "אתה יודע שהוא סופר סת"ם ומאוד חשוב לו שאני אמשך את המסורת של המשפחה שלנו. הכתיבה עוברת אצלנו עוד מימי בית ראשון".

"ו...?" מנחם סקרן. יש מצב שהארגזים שמצאו במנזר קשורים לאבא של גאד?

לא הצלחתי להחזיק ישר את הנוצה. והאותיות יצאו עקומות, מעוותות כאלה. החלטתי לוותר. הידיים שלי לא מספיק טובות בשביל מלאכה עדינה כזו. זהו."

מנחם פוקק את אצבעותיו. "אני יכול לנחש מה עצבן אותך?"

"נראה אותך". הוא מעקם את פיו לחיוך לא רצוני. "חנן".

"איך ידעת?"

"למדתי נבואה" הוא מגחך. "אבא שלך החליט ללמד אותו לכתוב?"

"תגיד אתה"

"לא באמת"

"באמת". גאד מיישר אליו עיניים חודרות. "הוא נמצא שם עם אבא שלי כבר מהבוקר". ואבא שלי זורח כמו ירח באמצע החודש, את זה אני לא אגיד לך.

"לא הבנתי מה אכפת לך, אמרת שגם ככה אתה לא רוצה ללמוד את זה".

<<<

"אני מדבר על ההרגשה. כאילו משהו לקח לי את התפקיד. אבא שלי התייאש ממני כמעט לגמרי." וחנן השתגע כמעט לגמרי. הוא רוצה לומר אבל שותק. מניח למחשבות להציף את מוחו. מה חנן חשב לעצמו?

הוא ברח לכאן בדיוק כדי לשכוח את מה שרצה לשכוח, למה חנן מתקש להחזיר אותו לחיים של פעם? לנקיפות המצפון?

גאד הולך לחליבה, הוא נשאר לבד. ככל הנראה חנן לא מתכנן ללכת לאף מקום ואולי לקח ברצינות את הבדיחה שלו על הבת של אלדד איך קוראים לה? ליהי?

מה איתך, מנחם? חנן מרים אליו עיניים עייפות. "רוצה לדבר?"

"רוצה לשאול". מנחם אומר באיטיות מפריח את המילים כמו בועות סבון אזוריות. "מה חסר לך? מה אתה מחפש אצל אלדד? אתה יודע איך גאד כועס עכשיו? הוא רותח כמו שאתה לא יכול לדמיין."

"שיערתי לעצמי", חנן אומר בשלווה. "ובכל זאת, חשוב לאלדד שמישהו ימשיך את המסורת, ואני נהנה מזה מאוד". הוא משייף את ציפורנו במשקוף המחליד.

"ולך לא אכפת מגאד", הוא מתריס. "רק ממה שכיף לך."

"אכפת לי, אבל..."

"אבל?" מנחם משסע אותו.

"זה מאוד חשוב לאלדד, וצריך להתחשב גם בו לא רק בגאד, נכון?"

"עזוב, בכלל רציתי לשאול אותך אם יש לך איזו תוכנית". הוא מתחרט פתאום. אין לו כוח לריב עם חנן, שיעצבן את גאד, שיעשה מה שבא לו. למה התחיל להתווכח איתו עכשיו?

"אני עובד על זה."

"ברצינות?"

"כן", הוא משלב את ידיו ובעיניו מרצד זיק שובב.

"אנחנו הופכים לשליחים של הרבי".

"איזה?"

"הרבי מלויבאוויטש כמובן", חנן מחייך "אתה יודע איזו זכות עצומה זו לקרב יהודים רחוקים לאביהם שבשמיים?"

"ואיך בדיוק אנחנו אמורים לקרב את אותם יהודים?" מנחם שואל בציניות. "אני מאוד מקווה שבבילך שאתה מתבדח".

"הפעם לא". חנן מותח את שפתיו לפס צר וחיוור, "אין לנו הרבה ברירות, חייבים".

"כן חייבים". מנחם חוזר אחריו, "רק חסר לי לתלות לך שלט על הגב משהו בסגנון, יחי מלך המשיח".

"בכיף, אחי". חנן מתרומם מהכיסא. "איך הולכת הסיסמא?"

"יחי אדונינו מורנו ורבנו מלך המשיח..."

וגאד שנכנס אל החדר לא מבין למה שניהם צוחקים עד דמעות על רצפת העץ.

לקבלת הפרקים הקודמים: |

הודו, דלהי

הרעש, הבלגאן וכל מה שהעיר מביאה איתה המם אותו לרגע. הוא עוצם עיניים מנסה להיזכר בשקט שהיה במנזר, בהרים. לא מצליח.
חנן לבוש כמו חבדני"ק ממוצע, והזקן שהספיק לגדל מכסה מחצית מפניו השזופות.
"דווקא מתאים לך" מנחם סונט בחנן.
"תודה" חנן אומר, הוא מרוכז בכביש מתמרן בין הרכבים הנוסעים על הכביש בפראות.
ומנחם תוהה לעצמו איך זה שחנן נראה אותנטי למדי, חבדני"ק מלידה. אולי בגלל שהוא סוכן מוסד. ואם הוא לא היה סוכן מוסד מה היה עושה? במחשבה שנייה, אם חנן לא היה סוכן מוסד אז כל הבריחה הטיפשית הייתה מתבטלת לגמרי.
הוא נשען על דופן העץ של העגלה, מעלה בזכרונו את פניו החמורות של אלדד. נוגס בעוגת פירות שרחב אפתה בשבילו. העוגה מתפוררת על מכנסיו, הוא מנער אותם.
"על מה אתה חושב?" חנן מסתובב אליו.
"על כלום". העוגה חונקת אותו פתאום, אמא מכינה עוגות הרבה יותר טעימות.
פרה הודית חוסמת את הכביש. יוצרת פקק תנועה אדיר. הנהגים ממתינים בסבלנות.
"אתה עסוק מאוד כנראה, ואפילו לא שם לב שהגענו".
"מה?"
"הגענו, רד".
בתנועה מסורבלת הוא מכתף את הקיטבג הממורט

על כתפו וקופץ מהעגלה.

תנועת אנשים בלתי פוסקת, דיוקנים של רבני שושלת חב"ד, ססמאות שונות.
לאן חנן לקח אותו?
במלחמת ההישרדות שלו איש לא שואל לדעתו וחנן מעדיף להתעלם מהשאלה שהוא מפנה למולו ברוגז.

אין עוד מקומות מסתור בהודו?
אולי באמת לא.

ואולי כן.

חנן מתקדם, אפילו לא מעיף לעברו מבט קל.
חייב לצאת לנשום, וחנן לא ישים לב, הוא עסוק מידי.
אז למה לא בעצם?

ראש קטן, מתולתל צץ מאחד הדוכנים ומנחם משפשף עיניים בתדהמה. "גאדד!! מה אתה עושה כאן?"

"לא משהו מיוחד", גאד מוצץ גבעול ירקרק. "באתי למכור כאן דוחן".

"כל הכבוד". מנחם מעריך אותו באמת, אין נערים בגילו שעוזרים ככה בפרנסת המשפחה, בטח לא בישראל.

"רעב?"

"קצת" מנחם חייב להודות.

"בוא" גאד מושך אותו לייכרת' השוק.

הם מתחככים בגופו של חמור אפרפר אחד שלעס <<<

עלים. "מה קרה?"
"אחרי שהלכתם הגיעו אנשים", גאד מדווה ביובש.
"הם חיפשו אתכם ושאלו אם ראינו בסביבה שני
בחורים בסביבות גיל עשרים."
"...?" מנחם תוחב את ידיו לכיס המכנסיים. למה הוא
מדבר בחידות?
"אבא אמר להם שלא."
"מה לא?"
"לא ראינו אתכם". גאד שולף בתרועה חופן אוכמניות
סגלגלות ומושיט למנחם.
"ובאת כדי לספר לי?" מנחם מנמיך את הטון.
משהו כזה, וגם כדי להזהיר אותך ואת חנן תעלמו
מהשטח, אבל לגמרי."
"הבנת", הוא אומר בפנים חתומות. "תודה על העדכון
ו... יש עוד משהו שנראה לי שקצת יעניין אותך. אני
וחנן מצאנו כתבי יד ישנים במרתף של המנזר"
"היכן שהייתם?" גאד רוצה להיות בטוח.
"כן, נראה לי שהם שווים הרבה. אני מציע לך לבדוק
מה זה."
"אבא שלי ישמח לשמוע", גאד אומר מהר. "אולי הם
שייכים לנו."
אישה אחת מפילה סל דובדבנים על הרצפה, המיץ
ניתז על רגליה.
מוכר מקלל.
"לא דיברנו מעולם". גאד נותן במבט אחרון, חפוז
ורב משמעות ונעלם בין דוכני העץ.
בקף ידו הפשוטה מונח חופן של אוכמניות סגלגלות,
ההוכחה לכך שהוא לא הוזה. והסיטואציה אמיתית.

הרודפים האלמוניים של חנן כבר כאן, ומשחקי
הבריוה שעד כה נראו למנחם טיפשיים מאוד
מקבלים מציאות מוחשית ומפחידה.
הם לא מתכוונים לוותר לחנן, ממש לא.
וצריך ליידע את חנן, ומהר.
במחשבה שנייה, מי שנמצא בסכנה זה הוא בעצמו,
ולא חנן.
חנן לא דומה לעצמו משום צורה, אבל הוא?
לא הסכים אפילו ללבוש את הכיפה היבשה
והחב"דניקית שחנן הביא לו. וכל רוצח פוטניצאלי
יכול לזהות אותו, ולהרוג אותו באמצע הרחוב.
לא סתם אמרו שהודו היא עיר של פשע, במיוחד
אחרי שהמוסלמים השתלטו עליה.
הוא משתדל להיבלע בין האנשים. שלא יראו אותו.
מה שבטוח אם יהרג כללי המשחק לא יהיו הוגנים
בעליל, אין עליו נשק. ושיטת הלוחמה היחידה שהכיר
היה משהו בסגנון האבקות חופשית. אולם הנשק
בו משתמשים רוצחיו הוא אוטומטי, מהיר וקטלני
שמסוגל להפיל אותו עוד לפני שיסיפק להגיע לבית
חב"ד.
כמה חבל.

חנן כועס מאוד, בטח שיכעס.
מדובר פה בחיים שלהם, והוא מתעסק בשטויות.
הוא מוחה אגלי זיעה מפניו.
"מה אני יכול לעשות בשבילך עכשיו?" מנחם אומר
בקול הכי רגוע שלו.
"כלום".

לקבלת הפרקים הקודמים:

"אם לא הייתי יוצא לשוק, לא הייתי פוגש את גאד".

"אם לא הייתי יוצא לשוק לא היו עוקבים אחריך" חנן מתיז את המילים אחת לאחת. "עכשיו כבר מאוחר מידי להתחרט". הוא מוריד את הראש, אין טעם לעצבן את חנן שמתוח הרבה יותר ממנו. "נכון, ובדיוק בגלל זה עכשיו אתה הולך להחליף בגדים ולחבוש כיפה גדולה וחבדניקי"ת ובלי שום תרוצים".

בעיניים מושפלות הוא לוקח את השקית. אולי יתווכח איתו בפעם אחרת. מה שעשה היום בצוהריים מסוכן מאוד, בלי שום ספק, ואם חנן והוא יהרגו אף אחד לא ידע מכך.

גם לא אמא.

הוא לובש בתנועות מסורבלות את החולצה השחורה שהייתה בשקית. החולצה מדיפה ניחוח קלוש של מרכז כביסה והוא נרתע לרגע לחשוב שמישהו אחר לבש אותה לפניו.

אין ברירה.

במאמץ עילאי הוא חובש את הכיפה שחנן הביא לו.

אם נועה הייתה רואה אותו היא הייתה מתעלפת. משמחה.

אבל הוא בכלל לא שמח. יודע שהכול תחפושת אחת גדולה. וכשייפרד מחנן שוב לא יצטרך ללבוש את הכיפה ההיא. גם לא בפורים ודווקא חנן מתלהב מאוד מהמראה שלו. יותר מידי. ואולי בגלל זה אין לו שום חשק לדבר איתו. גם לא בערב.

לקבלת הפרקים הקודמים:

בית חב"ד, דלהי

הוא שנא לחשוב שיצטרך לחזור אל המקום ממנו ברח, והאנשים בעלי הכימות הלבנות שישבו ושרו שירי שבת גרמו לו עוד יותר לכעוס. על עצמו, על חנן.

חנן מחזיק את כתפו האחת ושר מזמור מוכר להכאיב והריח של הדגים מסחרר אותו פתאום. מחזיר אותו לבית בישראל, לאבא שנפטר. הוא נושך את שפתיו עד זוב דם, קופץ אגרופים. הוא לא מסוגל להישאר פה, הוא חייב להישאר. חנן עובר למזמור אחר, מכאיב פחות.

מאיפוא למען ד' הוא למד לשיר שירי שבת? במוסד?

הוא מערבב את הדג בצלחת, חותך אותו לפיסות זעירות.

"אפשר לשאול אותך שאלה, אחי?" הישראלי שנוחת על הכיסא מולו מפתיע אותו מה אמורים לעשות עכשיו?

"למה אתם החרדים לא מתגייסים לצבא?" הוא יורה את שאלת המחץ, השאלה שכל ישראלי ממוצע שואל כשהוא פוגש מישהו בעל כיפה שחורה.

מה לענות לו? בעין אחת הוא פוזל לחנן שעסוק בשיחה עם ישראלי אחר. בעין נוספת הוא מחפש את השליח האמיתי של הרבי מחב"ד איפוא הוא בכלל?

הישראלי מחכה לתשובה. הוא באמת רוצה לשמוע, אבל מה יגיד אם מנחם יספר לו שהוא בכלל לא חרדי כמו שהוא נראה עכשיו. ממש לא. "זה ארוך, ארוך מאוד" הוא אומר בנחת תוך כדי בחישה הצלחת בתנועות סיבוביות. יש לך כוח לשמוע?"

"המון כוח" הישראלי משלב ידיים. לא מתכוון לוותר.

"הצבא לא מתאים לנו בכלל", הוא אומר ומרגיש שקרן עד מאוד. "כל אמא רוצה שהבן שלה יצא צדיק, ובצבא לא נהיים צדיקים".

"למה?"

"אתה יודע יותר טוב ממני, היית שם".

"דווקא לא", הישראלי שהתגלה בשם 'עוז' צוחק. "רוב הזמן הייתי בכלל צבאי על הפרות משמעת וכאלה".

"די מרשים" מנחם עוקץ אותו קלות. חנן לבינתיים סיים את השיחה. הוא שם לב שהוא פוזל אליו בקצה העין.

"טוב עזוב, למה החרדים זורקים אבנים בשבת?"

"אסור לזרוק אבנים בשבת. שמעת על מוקצה?" "לא".

ובזמן שנותר הוא מגרד שאריות מאובקות מזכרונו ומסביר לעוזי במילים פשוטות מה נקרא מוקצה מחמת גופו וכלי שמלאכתו לאיסור.

"ובעצם מי שזרק אבנים בשבת עובר על מוקצה מחמת גופו שזה איסור חמור".

<<<

וכשהוא מרים את העיניים בחזרה חנן מוחא לו כפיים. וככה גם חמישה ישראלים שתולים בו עיניים מעריצות.
אבל התחושה שנתרה בו עכשיו היא תחושת קבס אחת גדולה.

הסיגריה בערה לו בכיס. מזכירה את קיומה. הוא שנא חולשות. ויותר שנא להודות בהן קבל עם ועדה. חנן שנכנס אל החדר התעלם במופגן מריח העשן.
"רשע" הקולות צרחו בתוכו. "רשע" אלפי סיגריות ננעצו בראותיו כשיפודים לוהטים, מחוררים אותן בסימני פיח שחור וצורב.
הוא תחב את ראשו אל הכרית, מנסה להתנתק מהם, אבל הם היו חזקים ממנו.
מהחלון עוד הסתננו זמירות והדהודי שיחה. והוא היה חייב לבחור.

הוא שונא את עצמו, על הצביעות שגילה אתמול כשענה לשאלות של הישראלים.
תחושות האשם מסתובבות אצלו כעכברים נואשים במלכות, וחנן שמתנדנד בקצה בית הכנסת ולומד משניות בקול גדול גורם לו להרגיש חסר ישע מאי פעם.
כמה פעמים העסיקה אותו המחשבה האם הוא לומד באמת, או שלא. והאם כל ההצגה בבית חב"ד

הפכה לאמיתית. אולי יותר מידי. הוא כועס על חנן.

והפצע המודלק שבליבו נפער מרגע לרגע. הוא התגעגע ללימוד, אבל זה לא סותר את תחושת הכאב שמפעפעת בו עכשיו.

חנן קם מהמקום והולך לפינת הקפה, להכין קפה טורקי שחור וחזק. ממתי הבחור שותה קפה? מעניין.

"אה, אתה פה? אתה יכול להצטרף". חנן מערבל את הקפה בתנועות עדינות, מכרסם חצי ביסקוויט. "תודה על ההצעה", הוא אומר לאט "פחות מתאים לי עכשיו".

"מה שאתה רוצה" חנן אומר. "כשתחליט להצטרף- פשוט תבוא".

והוא לא יודע למה דווקא עכשיו מאוד מתחשק לו לשבת ללימוד עם חנן. והוא לא יכול.

ירושלים תש"פ

החיים מורכבים, כמו אבני לגו קטנות צבעוניות וחמקמקות. אינסוף רגשות, מחשבות, אנשים שהכרנו, תכונות מולדות או כאלה שיצרנו לעצמנו, ממשאלות ואכזבות.

וככה היא מרגישה עכשיו, כמו חלקי לגו מפורק, מפורקת.

<<<

אין לה כוח.
החניכות מתישות אותה. אין לה סבלנות
אליהן.
בכלל לא.
וכשהפלאפון מצלצל היא יודעת שהיא
תספר לה. היא לא מסוגלת שלא.
יהודית מרגישה שעובר עליה משהו, והיא
לא תוכל להסתיר את העובדות לאורך
זמן.
עדיף שהיא תשמע ממנה.
"קרה משהו, נועה?"
"כמה משהואים" הטלפון רועד לה בין
הידיים. "אני הולכת לעזוב את הפנימייה".
ובואי לא נדבר על הבושות, ועל אי
הנעימות מאם הבית.
יש דברים שאני רוצה להשאיר לעצמי.
"מה קרה?"
"כלום, פשוט הבנתי שאם אני לא רוצה
להרוס עוד נשמות אני צריכה לעזוב".
"ככה??"
"כן" עכשיו גם יהודית תגיד לה שמהתחלה
כל הרעיון היה טיפשי לחלוטין, ואם היא
הצליחה להבריח את מנחם מהבית,
אין לה סיכוי לעזור לבנות בסיכון. אבל
יהודית לא אומרת כלום במקום זה היא
רק מציעה בפשטות לבוא היום להליכה
ולקנות בדרך 'אייס קפה' וניל עוגיות. כמו
זה שקנו ב'גאולה'.

לקבלת הפרקים הקודמים:

ירושלים, תש"פ

הגינה חשוכה ושקטה. והאורות שמפיצה מנורת הרחוב מטילים צל חיוור על הפנים של יהודית. נועה לוגמת בשתיקה שאריות אחרונות של אייס קפה ומכרסמת חצי קוביית שוקולד. "את בטח שואלת למה אני עוזבת שם?"

"דווקא לא", יהודית מתרכזת בכוס המשקה שלה. "אולי הייתי משכנעת אותך כן לנסות עוד קצת. יש משפט שאומר שאחת ההחלטות הקשות ביותר היא לבחור בין לעזוב או לנסות פעם אחת."

"את חזקה במשפטים" נועה מחייכת באירוניה. "את יודעת עם מה אני מתמודדת שם?"

"עם מה?"

"כל המריבות שלי ושל מנחם חוזרות אלי בעוצמה כפולה, אני מוצאת את עצמי חוזרת למקומות מהם ברחתי כל החיים שלי. מתווכחת על דברים ברורים מאליהם. כמו עם אחת החניכות שלי שקמה מאוחר ושאלתי אותה מתי היא מתכננת להתפלל שחריית. היא ענתה לי שהיא... לא מתכוונת להתפלל" נועה משתתקת.

בחור צעיר רץ על השביל, כנראה ריצת אימון. אחריו נשרך כלב מגודל בעל רעמה שחורה, לבוש סוודר קטיפתי.

יהודית מעלה קצה של חיוך. "מה ענית לה?"

"באמת בלעתי את הלשון" נועה עוקבת אחרי הכלב השחור, האיש והסוודר. "אמרתי לה שהיא, ורק היא אחראית למה שהיא עושה. והתפילה שלה חשובה ויקרה לבואר עולם. הרבה יותר ממה שהיא חושבת לעצמה."

"ו...?" יהודית במתח.

"כלום. היא רק הסתובבה לצד השני והמשיכה לישון, כאילו לא אמרתי לה כלום, כאילו אני אוויר, שתקום, שתתפלל כמו בן אדם. ואת יודעת מה הכי כאב לי?"

"מה?"

"שאחרי כל השיחות שלנו ככה היא מתנהגת, במין זלזול כזה. יהודית, את יודעת איזה קשר טוב יש לנו?"

"אבל את לא יכולה לקחת אחריות על המצוות שלה נועה". יהודית מודדת את המילים לאט.

"?" נועה מסיטה מעיניה קבוצת שערות סוררת.

"את לא יכולה להתפלל במקומה, את לא יכולה להתלהב משיעור מוסר במקומה. גם אם תכריחי אותה להתפלל, היא לא תתפלל באמת. היא אולי תמלמל את המילים. ובפעם הבאה שהיא תהיה לבד היא לא תתפלל בכלל."

"אז לא לומר לה להתפלל?" נועה מרגישה שהיא מתפוצצת. "ד' מחזיר לה את הנשמה כל בוקר ו..."

<<<

”ד’ גם נותן בה אמון”, יהודית מחייכת. ”ד’ נותן בה אמון ומחזיר לה כל בוקר את הנשמה מחדש כי הוא סומך עליה, סומך עליה שתעשה דברים טובים ביום הזה. וגם אם היום קשה לה להתפלל כי הנשמה שלה מכוסה - יבוא יום והיא תשתנה, תהיה יותר טובה ופחות מחוספסת. אולי לא כמו החלומות והציפיות שלנו, אבל היא תשתנה בדרך אחרת משלה.

השינוי הזה לוקח זמן, והוא איטי מאוד. ולבינתיים צריך לתת מאגרים של חום, אהבה וסבלנות, שלא בטוח שיש לנו אותם בכלל. וצריך לגייס אותם, יש מאין”.

”מאיפה את יודעת את כל זה?” היא באמת מדברת כמו אשת מקצוע, כמו אחת מהשטח. ”קראתי”. יהודית אומרת בפשטות. ”יש היום מודעות הרבה יותר רחבה לנושא הזה של הנשירה”.

”אז לא להעיר בכלל?” נועה מנערת שאריות עלים יבשים מהחצאית.

”אני באמת לא יודעת מה לומר לך, בשביל זה יש אנשי מקצוע שמונחים בתחום הזה שנים. אבל תתני לה צ’אנס, נועה. תאמיני שהיא רוצה להיות טובה, אולי הרבה יותר ממני”.

”את אומרת תתני לעצמך צ’אנס”. נועה מחייכת לתוך החושך. ”קצת הדרכה פשוטה מאשת מקצוע ואת כבר יכולה להיות מדריכה מושלמת,

שהחניכות אהבות אותה”. הן מתחילות ללכת על השביל, הבחור עם הכלב מבצע עכשיו מתיחות על הדשא. זוג צעיר מטייל מולם על השביל ועוד כמה ילדים נשרכים עם אופנים מפונצרות הבייתה.

”לא אמרתי. אל תצפי שהחניכות יתנו בך אמון על ההתחלה, אמון זה דבר שלוקח הרבה זמן לבנות אותו”

”את צודקת”, נועה אומרת מהורהרת. ”אז לא להרים ידיים כל כך מהר?”

”נראה לי שאת מסוגלת להרים את החניכות שלך למקום מיוחד מאוד”.

”אני כבר לא בטוחה”, נועה מחייכת חצי חיוך קצת מעוות ”יש לי עוד דרך ארוכה לעבור”.

וכמו שהקב”ה נותן לך את הנשמה כל בוקר מחדש - תמיד יש הזדמנות שנייה.

לתקן.

הודו, דלהי

כשהוא יחף ומותש הוא מדשדש על רצפת הפרקט ותוהה לעצמו מה יעשה בשעות הקרובות.

אין לו אפילו שבב כוח להשתרע על מיטת הברזל ולישון, כמו שעשה ביממה הקרובה. גם אין לו כוח לצאת לפרוזדור ולקבל מטר שאלות

<<<

לקבלת הפרקים הקודמים: |

מישראלים ששוהים כאן בבית חב"ד.
מי כמוהו יודע שהוא נמצא בדיוק
במקום שלהם, אולי קצת יותר רחוק.
"כמה שעות ישנת?" חנן נכנס אל
החדר באותו חיוך קונדסי מוכר, סוּחב
איתו תיק בגודל בינוני.
"לא ספרתי", הוא מעיף את השמיכה
הדוקרנית. "בוא נגיד שזה היה יותר
משתיים עשרה שעות."
"הישג מרשים" חנן צונח על המיטה
הסמוכה, מנער ידיים כואבות. "לפחות
חלמת חלומות פז?"
"חלמתי חלומות זוועה" מנחם
משחרר פיהוק אחד. "רדפנו אחרי כמה
איראנים ואבא שלי צעק לי להיזהר."
"באמת?"
"לא". מנחם מפהק עוד פעם. "מה
שבטוח, אני רואה שאתה נהנה כאן
מכול רגע."
"ואתה לא נהנה?"
"לא הייתי אומר שהמקום הזה הוא
המקום האידיאלי שהייתי בוחר להיות
בו."
"אבל אתה יודע שאין לנו הרבה
ברירות, מנחם."
שניהם יודעים.

לקבלת הפרקים הקודמים:

נ.ר.י.ה.
8

K

+ 103/122

Q ...

משם, בכלל. אבל חנן שעומד מולו ותובע תשובות בקול מקבל במקום זה קול דממה דקה.

"איך זה יכול להיות?" הוא ישאל. איך זה יכול להיות שאתה מאמין שהוא קיים, ואח"כ יוצא ומעשן?" לך תסביר לו שאתה מעשן ובוכה את נשמתך, לך תסביר לו שאתה כועס עליו על זה שלקח את אבא. לך תסביר לו, שאף אחד בסביבה לא הבין, ולא ניסה להבין את הכאב שבער בו מבפנים כמו סיגריה מכאיבה וצורבת.

איפוא הלילות האלה, נטולי הירח. שהיה עומד בחלון ושואל למה?

איפוא החיוך של אבא שכבר נעלם ולא יחזור לעולם. אבל חנן שותק. והוא חייב לענות.

"תבחר לאיזה צד אתה שייך". הוא פשוט בחר לדבר במקום לראות את עיניו בזהירות בחושך. "עד לא מזמן, לפני שהכרתי את אלדד חשבת שהכל סתם, שיש תורת האבולוציה, שיש מדע ששולט על העולם. היום אני יודע שיש אלוקים. מנחם, וגם אם תתכחש לעובדה הזו אתה יודע שזה נכון" הוא דיבר לאט ובחושך. "גם אני למדתי להכיר אותך, תמיד ידעתי שהוא קיים".

"אני לא מתכחש" עכשיו הוא מתרומם

<<<

הודו, בית חב"ד

הסיגריה בערה לו בכיס. מזכירה את קיומה. הוא שנא חולשות. ויותר שנא להודות בהן קבל עם ועדה. חנן שנכנס אל החדר התעלם במופגן מריח העשן.

"רשע" הקולות צרחו בתוכו. "רשע" אלפי סיגריות ננעצו בראותיו כשיפודים לוהטים, מחוררים אותן בסימני פיח שחור וצורב.

הוא תחב את ראשו אל הכרית, מנסה להתנתק מהם, אבל הם היו חזקים ממנו. מהחלון עוד הסתננו זמירות והדהודי שיחה. והוא היה חייב לבחור.

בחירות, כך נראה. מורכבות מהמון חיבוטי נפש, דמעות לתוך הלילה אל כרית מצהיבה. קורעות ממך חלקים ממשיים, גם מהאישיות. הן גם מורכבות מאינספור חלקיקים ואטומים של בחירות קטנטנות.

בחירות גם משפיעות על העתיד, על מה שיהיה איתך עוד עשרים, שלושים, שנים הבאות. אם בכלל יהיו. הן משפיעות גם על השנייה הבאה, על הרגע הבא שלך, על מי שאתה ועל מי שתהיה.

הוא רוצה לברוח מהבחירה המעצבנת הזו, לבעוט אותה אל מתחת למיטה ולא לצאת

לישיבה זקופה, "אני פשוט כועס עליו חנן, הוא לקח לי את אבא שלי".
"אמונה" מצטט חנן, "זה פשוט להאמין שכל מה שהוא עושה זה טוב בשבילך, גם אם אתה לא מבין" מצטט חנן.
הוא יודע, אבל...

עוד הרצאה, ועוד הרצאה, ועוד אחת. והוא בפנים. אין לו ברירה, כמו שאמר אז חנן. ההצגה חייבת להיות אמיתית.
החדר מלא תרמילים ישראלים מכל גווי הקשת, אריסטוקרטים וסתם אנשי עסקים שקפצו לבית חב"ד להניח תפילין.
הוא נצמד לשליחו האמיתי של הרבי, מגיש עוגות מאפה בית וקפה שחור למאזינים. מיטיב את הכיפה השחורה על ראשו, הפעם, כך הוא מרגיש - היא נמצאת שם בטבעיות. אבל גם ההרצאה הטובה ביותר מסתיימת בסוף, ושאריות קפה חום ובוצי מנקדות את הרצפה.
כמה כיסאות הפוכים ומגשי עוגות ריקים היו תפאורה הולמת לשיחה שלהם.
"נהנית בהרצאה" מנחם שואל - קובע.
"עשיתי פשע כלשהוא?" חנן מברר, גורף

ערמת כוסות קרטון אל הפח הסמוך. לא פשע, צינתי עובדה".
"נהנית ואז?"
"וכלום". הוא שונא להתווכח עם חנן, הוויכוחים שלהם תמיד מובילים אותו למבוי סתום ומעצבן.
"אז מה התוכניות שלך, חבר?"
"כל מיני".
תוך כדי כרסום עוגייה אוורירית ונדנדוד רגליים אקטיבי במיוחד הוא שומע את התוכניות של חנן לזמן הקרוב.
התוכניות כוללות ריצת ג'וגינג מסיבי למתחם, לימוד פרקי אבות בן שעה והכנת רעל קטלני להריגת פרעושים.
שום תוכנית מילוט מהכלא הזמני שלהם.
"מתי אתה מתכנן לצאת מפה?"
"לג'וגינג?" חנן קורץ לו. "האמת היא שחשבתי על משהו".
"אבל לבינתיים, כך אני חושב, הקלפים נשארים אצלי".
"ככה?" מנחם מכרסם חצי עוגייה. "אין לך אמון בי?"
"יש" חנן מקמץ במילים. "אבל כשאני יודע שמדובר כאן בחיים שלך ושלי אני לא לוקח סיכון".

לקבלת הפרקים הקודמים:

הודו, דלהי

פקיד ארוך שיער וממושקף מעיף מבט בדרכון. "ארתור רביץ?" מנחם מהנהן בראשו. הקול של הפקיד נשמע גרוע, כאילו גרונו שויף בצמר פלדה. חנן קורץ למנחם. התנועה בשדה התעופה דלילה יחסית וגם הבידוק רופף. "לא מאמין שהצלחנו להגיע לפה בחיים".

"גם אני לא". הוא באמת לא מאמין, האיראנים כבר היו בחוץ, מחוררים בקליעים רושפים את חלון החדר הפנימי. הם לא מתכוונים לוותר, ממש לא. ומוטב שיפינימו שהם בבריחה. חנן שמר את התוכנית הזו לזמן חרום, לא האמין שישתמש בה כ"כ מהר, אסור להם להיכשל, לא עכשיו.

וכישלון פרושו מוות. כבר נתקלו בו פעם אחר פעם. הם לא יוותרו.

הקיטבג מכביד על גבו, מנחם משנה תנוחה ונשען על רגלו השנייה. "אז מה התוכניות שלך, חבר?" הוא שואל.

"בוא אחר" חנן מסמן לו בשתיקה. הם חוצים מסדרונות ארוכים המלאים בתרמילים וסתרם נוסעים.

המטוס - גוף פלדה מפלצתי וישן עומד על המסלול כציפור ענק כרותת עיניים. אבל חנן לא עולה אל המסוע שמוביל אל המטוס. במקום זה הוא כננס אל חדר הטואלט ומורה

למנחם להמתין כמה שניות.

כמה דקות של מתח והבחור שיוצא מהתא לא דומה לחנן, אפילו לא טיפה.

זקן קטן ומגולח, מכנסי שרוואל בצבע תכלת עם ציורי פילים, משקפי שמש ענקיות וחולצה שלקוחה היישר מאחד המנזרים הבודהיסטים.

"השתנת, אה?"

"רוצה גם?" שמץ חיוך מתוח מרפרף על פניו. "מאוד" מנחם קורץ לו שוב. "דווקא מתאים לך. אבל מה הדבר הזה? אפשר הסברים?" "הסברים יבואו עוד מעט", חנן מהדק את שרוכי נעלי הספורט שלו וקשר אותם בדיוקנות. "יש לנו חמש דקות להתארגן".

"ארבע דקות בשבילך". מנחם תופס ביד אחת את החבילה שחנן מושיט לו. וטורק את תא הטואלט.

אוגנדה 2019

מגדל הפיקוח בשדה התעופה ניירובי קיבל איתות מצוקה ממתוס נוסעים דגם בואינג. "מה קורה אתכם?" מכשיר הקשר התעורר לחיים.

"כנף ימין שלנו בוערת" הטייס מעדכן, מנסה לשלוט בהיסטריה שבקולו. "יש לך שדה תעופה קרוב לנחיתת חרום?"

”אני בודק, סעו אלינו לשדה תעופה ואני אנסה לכוון אותך למקום שמם יחסית”. אחד המסכים מולו מראה לו את מטוס הבואינג שכנפו השנייה החלה לבעור באש אדומה וקטלנית. מה הסיכוי להנחית אותו בשלום? אפסי.

מקווה לא לטעת תקוות שווא בטייס האומלל. מכשיר הקשר נותר פתוח וניתן היה לשמוע את צרחות הנוסעים בחלל. היסטריה מיותרת לא תעזור עכשיו לאף אחד.

הפיצוץ שקרע את השקט היה קרוב מידי והמסך שהשחיר גרם לו לנשון את שפתיו ולחייג למוקדי החרום בשדה התעופה.

הזקן שסחב עגלה מלאה בביצי אווזות למכירה הלך באיטיות רבה על המדרכה. על הכביש נסעו מכוניות אבל בעיקר אופניים. וילדים מלוכלכים ישבו בשולי הרחוב פושטים את ידם למתת יד. הוא פשפש בכיסו ונתן לאחד הילדים מטבע קטנה. השוק עוד רחוק והוא חייב לנוח מעט בדרך למרות שלולי מחכה לו לפנות ערב שישוב הביתה. מנוחה זה דבר חשוב ולולי אם כן תוכל להמתין לו רק מעט. הנה, תכף יקום וימשיך בדרך. כיסו מלא במטבעות - תמורה הולמת לביצים. לולי

תשמח.

הוא התיישב על המדרכה עוצר בעזרת מעצור את רגלית העגלה. קשה לפרנס את עצמך כשאתה זקן והגוף כבר לא מתפקד כל כך. הוא עצם את עיניו ונהנה מהשקט. לכחות שקט לא עולה מאמץ.

את השקט הפשוט הזה קרע קול התפוצצות שצבע את השמיים בגוונים עכורים של שחור ואדום והאש שהשתוללה הייתה רעה ואכזרית. חלקי מתכת בוערת עפו מהשמיים ונפלו אל האספלט השחור מותירות אחריהן חריצים עמוקים. ריח עשן צורב עמד באוויר. השוטרים שהגיעו למקום לא עשו דבר מלבד לגדר את השטח בסרטים אדומים ומתוחים ופינוי זקן שנפצע קשה מרסיסי המתכת.

בכביש נשארו קליפות ביצי אווז ונוזל צהבהב ועכור.

הנתונים היבשים דווחו על מטוס בואינג שהתפוצץ כתוצאה מתקלה טכנית, הנספים הם 179 כולל טייס ואנשי צוות.

מישהו הרים טלפון ואמר: ”בוצע” מהעבר השני נשמע המהום שבע רצון. השיחה נותקה.

לקבלת הפרקים הקודמים:

קפריסין

דייגים יושבים על החוף וזורקים פתיונות אל המים, בחור צעיר מתאמן בשכיבות סמיכה כושלות על החוף ואישה מבוגרת ששערה אסוף לפקעת מטיילת על קו המים עם כלב פודל קטן ולבן.

כיף לראות איך העולם מתעורר מוקדם כשהאוויר עדיין צלול ושום עשן מזהם לא נפלט אליו ומעכיר אותו. המסעדות הפזרות לאורך החוף עדיין סגורות ומעט החנויות שכן פתוחות אלו חנויות מכולת.

מנחם מתכופף אל האדמה ומפורר בידי גוש בוץ רטוב. חנן פוסע לצידו בשתיקה. "רוצה לקפוץ לטיול בישראל?"

"בשביל לפגוש את המשפחה שלי?" החיך יוצא אירוני.

"אהה, אני יודע. ולא הייתי מבקש ממך דבר שיעצבן אותך". חנן בולע חיך. "רוצה לקפוץ לביקור ב'נקמת הדם'?"

"בשביל?"

"לשאול את מלאכי מה שלומי".

"באמת הרבה זמן לא ביקרתי אצלו". מנחם ממשש את פדחתו.

"לא יפה, ככה לא מתנהג בן דוד אוהב".

"נכון"

"אז יאללה, סע אליו"

הרחובות מתחילים להתמלא, אישה עומדת בחצר ותולה כביסה על חבל, ילד קטן מהדס בשמחה, יונים מתעופפות.

הוא לא מוכן לזה, "מה פתאום?"

"שמעת חדשות?" חנן שואל אותו בנימה מתגרה.

"כן, למה?"

"סוג מסויים מאוד של חדשות" חנן מודד את המילים מגרד את לחיו הזיפית. "שמעת על מטוס מחברת 'בואינג' שהתפוצץ באוויר?"

"בערך" מנחם לא מבין מה חנן רוצה ממנו.

"המטוס שהיינו אמורים לעלות עליו-התפוצץ". חנן אומר בשקט.

"איך אתה יודע?" מנחם חוזר להיות כמו פעם, מתריס.

חנן רק מושיט לו עיתון חדשות. "תקרא" קמט קל מופיע בין גבותיו כשהוא מצביע על שורה בעיתון.

מטוס נוסעים התפוצץ מעל שמי אוגנדה. 179 הנוסעים נהרגו בתאונה.

"לא באמת". מנחם מתיישב על ספסל מזדמן.

"המטוס שהיינו אמורים לעלות עליו התפוצץ".

חנן אומר לאט. "אתה מבין את המשמעות?"

"בערך" הוא תולה בו מבט חסר אמון. "היינו

<<<

אמורים למות".
"לא היינו אמורים למות", חנן מטעים את
המילים. "אנחנו מתים".
???

"האיראנים עקבו אחרינו בבית חב"ד, בדרך
למטוס. הם היו בטוחים שעלינו עליו ועכשיו
הגופות שלנו מפוזרות לחלקיקים על פני כדור
הארץ."

"זזה אומר שסיימת לברוח? אני יכול להתקשר
הבייתה?"

"תן להם להשתכנע באופן סופי שהם הצליחו
להעלים אותנו מהשטח. אבל עכשיו לא נראה
לי שאעז להתקרב לארץ."

"למה אתה מדבר ככה?" מנחם כועס. "בשביל
מה עשינו את כל הדרך מהודו?"

"כי ראית שניסו להרוג אותי, רוצה לראות
עכשיו איך זה קורה במציאות?" חנן מתרומם
ומתחיל ללכת, תנועותיו חדות, עצבניות.

הוא ניגש לאחת ממסעדות הדגים הפזרות על
החוף מזמין שתי מנות סושי, משלם במזומן.
אין סיכוי להשתמש בכרטיס אשראי.

מנחם נשאר לשבת בחוץ, מנדנד רגליים מולו.
מה חנן ירוויח מזה שהוא יחזור לנקמת הדם?
איך יכנס לארץ בזהות בדוייה? מה ייתן
לחנן שהוא ייתפס מייד בביקורת הגבולות?
הבדיקות בישראל קפדניות ואולי יעלו על כך

שהדרכון מזויף.
הוא נכנס אל המסעדה ומתיישב מול חנן
שכבר סיים את מנת הסושי שלו. חנן דוחף
אליו את הצלחת.

"חשבת על מה שאמרתי לך?" הוא מנגב
את אצבעותיו במפית מרוקמת. מוזג לעצמו
משקה סאקה (יין אורז).

"החלטתי שאני נוסע" מנחם משפיל מבט אל
צלחתו. הדג הבלתי מבושל לא עורר בו כל
תאבון. "רק בגלל שאני חייב לך טובה".

"מוסרי מאוד מצדך". חנן מסמן למלצר. המלצר
מוריד מהשולחן את הכלים המלוכלכים ואת
הדג האכול למחצה. המוזיקה שמתנגנת ברקע
פתאום מעצבנת אותו. הוא מתרומם. הכיסא
נופל אחורה מושך אליו עיניים סקרניות.

"תודה" מנחם פולט בסרקזם "בוא נצא מכאן".
הוא מוציא מכיסו פאקט כדי לגלגל סגריה.
"חשבתי שנגמלת מהעישון" חנן לוקח אחד,
מגלגל סגריה אחת לעצמו.

"גם אני חשבת" מנחם מחייך באירוניה. "אבל
ככה זה כשאתה נתקל בניסיון אתה שוכח
מכול ההבטחות שהבטחת לעצמך ופשוט
מעשן".

"כמה נכון" חנן שולח אליו חיוך קונדסי.
"בוא נסביר לך עכשיו מה צריך לעשות"
"כן המפקד" מנחם מצדיע, שניהם מחייכים.

ישראל תש"פ

האוטובוס המקרטע שלוקח אותו אל השכונה, המוכר עד אימה, מלא אנשים מוכרים. הוא מסתתר מאחורי משקפי שמש המכסות מחצית מפניו. את המחצית השנייה הוא מקווה שאיש לא יזהה. השכונה שקטה. חנן הדרך אותו עד כמה שיכל, בכל אופן אין להם מידע הרבה זמן ביד ורודפיו האלמונים של חנן נושפים בעורפם.

הוא ניסה להעלות בדמיונו את פניו המופתעות של מלאכי, מלאכי לא נפגש איתו המון זמן, באמת מעניין מה איתו.

עכשיו הוא צריך לפגוש אותו, פנים מול פנים. להוציא ממנו מידע שחנן חושד שהוא קיים. איך עושים את זה?

הוא מסתובב מתחת לרחבת הבניין, מכיר כל אבן עד כאב, משתוקק לעלות למעלה ולומר לאמא ונועה שהוא כאן, והכול בסדר. ולא יכול. הוא סב על עקביו, חוצה את חניית הבניין, מעיף מבט בעץ השסק שהוא ונועה פעם שתלו בחצר, קוטף. מברך.

כמה זמן לא בירך? אולי שנה, אולי שנתיים. הפרי הכתמתם והחמוץ טעים ונוסטלגי והוא קוטף עוד אחד ותוחב לכיסו. מנגב את ידו

בשולי מכנסיו, יורד בקפיצה מהגדר ופונה לחשב את צעדיו שמן הסתם יהיו מורכבים יותר מאי פעם.

טעות קטנה ואתה מוצא את עצמך מאחורי סורג ובריה, מבלה את זמנך בחברת עבריינים ופושעים.

האם זה משתלם? הלב של מנחם פועם במהירות. הוא יכול לפנות לתחנת המשטרה הקרובה ולדווח על זהותו האמיתית. אבל מה יהיה על חנן? ומי יבטיח לו שאף אחד מאותם הרוצחים לא יגיעו לכלא?

חנן נתן בו את אמונו, הוא צריך להיות ראוי לאמון הזה. הוא לא יבגוד. יעשה מה שהוא יכול כדי להכיר טובה לחנן שהסתכן כדי להציל אותו.

מונית עוצרת בחריקה קלה לידו, ונועה ואימו ושיוצאות משם גורמות לליבו לנתר בבהלה. נועה משלחת אליו מבט קצר ואחר כך יורדת מהמונית, ביחד עם אמא שלו, שלא ראה כבר כמעט שנה.

היא אומרת משהו לאמא שלו מצביעה עליו בידה האחת. הוא קופץ מעל גדר האבנים נמלט משם ברגליו, בדיוק כמו אז, שברח בלילה מהבית.

הסיטואציה הייתה מגוחכת, והוא הרשה לעצמו לחייך.

לקבלת הפרקים הקודמים:

ירושלים

היא צובטת את עצמה, מוודאת שהיא ערה ולא חולמת.
"מה קורה נועה? את עולה?"
"אני עולה" נשימתה קטועה.
מדרגות הבניין נקיות בדרך כלל. הפעם הן היו מלוכלכות, מלאות עיתונים קרועים ושאריות מחומרי יצירה. נועה נתמכת במעקה הברזל הקר, מתפללת חרישית לא ליפול.
היא מעלה שוב בדמיונה את הבחור שעמד והסתכל בלוח המודעות. משקפי השמש כיסו מחצית מפניו, אבל לא הסתירו את הנמשים הרבים שצמחו לו על הלחי.
וצורת הריצה, ומבנה הגוף.
והמבט המבוהל ששלח לעברה.
מנחם.

הרכב החבוט שלקח מחברת ההשכרה מחליק על הכביש בלי הרבה בעיות ומד הדלק מראה שהמיכל מלא. כמעט לגמרי.
הוא פותח חלונות ומדליק מוזיקה סוערת. בידו הפנויה הוא מתופף על ההגה. מוצץ סוכריית מנטה שקנה בסופר של התימני הזקן. מה מלאכי יגיד? השאלה הזו מסקרנת, אולי אפילו מאוד. הוא מעלה במוחו השערות פרועות. קודם כל הוא בטח יכעס, על זה

שעזב את אמה. וברח לו לטויל מדהים בהודו בלי להתקשר, חוץ מהפעם הבודדת היא בה דיבר עם נועה. ובכלל לא בטוח שיסכים שוב לצרף אותו לקבוצה של 'נקמת הדם' ממש לא. וכל הבלאגן שקרה בקשמיר ובהימלאיה, אם רק היה יכול לדלג מעל התקרית הזו. הוא מבוקש. נכנס לארץ בזהות שאולה. רוצים להרוג אותו. בגלל המידע שנחשף אליו. סתם, בגלל שהוא יהודי.

אבל יש דברים שלא בידיים שלנו, ואבא נהג לדקלם את המשפט שהוא פעם אחר פעם. במיוחד כשקרו דברים מכעיסים. וגם עכשיו הוא נזכר במשפט הזה, ודמעות בעיניו. יש דברים שלא בידיים שלנו.

הוא מנמיך את המוזיקה וסוגר את חלונות הרכב ובתי היישוב הקטנים צצים מולו מתוך ההרים קטומי ראש ובני אלמוות מסמנים לו שהגיע ליעד.

אש קודש. כמה הירואי השם הזה, וכמה מלחמות עקובות מדם הוא מקפל בתוכו. כמה בחורים שיכלו להיות עכשיו אבות לילדים רכים נהרגו בעודם צעירים. ואייל, גלעד, ונפתלי, שנחטפו בדיוק בצומת גוש עציון. איפוא שנהרג אבא. יכלו גם לגור כאן.
הוא מסב את פניו וממשיך בנסיעה איטית במעלה שביל העפר. עכשיו עכשיו צריך להתרכז בפגישה עם מלאכי, ורק בה. הוא

<<<

חובש שוב את משקפי השמש. המסכה מכסה מחצית מפניו.

"מלאכי בבית?" אשתו של מלאכי פותחת את הדלת גבוהה יחסית והמטפחת שלה מזכירה את המטפחות שדודה צופנת לובשת.

"מי אתה?" היא בוחנת אותו בחשדנות. ממתים האנשים כאן הפכו לחשדניים עד כדי כך? "חבר"

"אני כבר קוראת לך" היא סוגרת את הדלת. ודקה ארוכה הוא עומד מחוץ לדלת. מקווה שמשקפי השמש מגינים עליו.

הוא מעביר את שיווי משקלו מרגל לרגל, נשען על הפתח. כמה זמן לוקח לה לקרוא למלאכי? אבל הדלת שנפתחת ומלאכי שעומד בפתח מופתע גורמים לו לאבד את יכולת הדיבור ולגמגם משפט מופתע בסגנון - "אז היא לא זיהתה".

"מנחם?"

הוא מזהה אותו. בן הדוד שלו. ולמרות שניסה לטשטש את מראהו ולהידמות לאותם עשרות הצעירים שגרים בגוש יהודה ושומרון.

"בוא נדבר בחוץ" מלאכי מושך אותו אל המרפסת הפתוחה, מול העמק. "מתי הספקת לחזור? ולכן נעלמת?" החיוך שהוא מחייך אליו חם.

הוא עייף, ואין לו כוח לענות למלאכי על השאלה הפשוטה שהוא מפנה לעברו. "שברתי

את הרגל, ועד ששלחו לי חילוץ זה היה מאוד מסובך גם לא היה לי דרך ליצור קשר".

"למה באת?"

"כדי לשאול מה שלומך". הוא מנסה להיות נחמד, למה מלאכי החליט להתנכר לו פתאום? ביד מהססת הוא ממשש את הכיפה הסרוגה.

"וחוצמזה?"

"חזרתי לנקמת הדם" הוא אומר את המילים אחת לאחת, מרגיש איך הדם עולה לראשו. הוא חשב שיחזור והם יקבלו אותו בזרועות פתוחות. מה הפוזות של מלאכי?

"מאוחר מידי" מלאכי משלב ידיים בנחת. "קרה סכסוך רציני בין חברי הקבוצה, ובמיוחד שאהוד כמעט נתפס ע"י המשטרה.

"מתי זה קרה? ולמה שאהוד ייתפס?"

"שבוע לפני שטסת לחו"ל. הייתה פשיטה של המשטרה על הדירה שלו בתל אביב. אבל זה היה ממש מזמן".

"אהה", מנחם אימץ לעצמו את טון דיבורו של מלאכי, מרוחק כזה. זה מה שקורה למי שמתחתן?

"יש לך קשר לנקמת הדם?" הוא שואל בלהיטות. אם לא מלאכי, איך ייכנס שוב פעם לארגון הוא צריך את הפרוטקציות שלו. חייב אותן.

"כבר לא כל כך", הוא מערבב באיטיות את כוס המשקה שלו. "אשתי לא מעדיפה שאני

אתערבב שם."

"למה?" מלאכי טען שחייבים לנקום את המוות של אבא, ושל הנרצחים האחרים. כל כך מה הוא מוותר על האידיאולוגיה שלו? איזו רוח!

גרגר חול שנכנס לו לעין גורם לו למצמץ בעצבנות. הוא עשה את כל הדרך מקפריסין ומעבר הגבולות כדי לסמן איקס גדול ואדום על השליחות שלו?

"היא אומרת שיש לה הרגשה רעה מאהוד, שלא עושה כלום חוץ מלהתסיס את הערבים כאן בסביבה. ואנחנו היחידים שמפסידים מזה. כי פיגועים יותר רציניים נגד ערבים אף אחד לא מוכן לעשות, שום בחור נורמלי גם אם הוא רוצה לנקום ממש, לא מתכנן לשבת בכלא למאסר עולם על רצח."

"ו...?"

"היא צודקת מאוד, אשתי."

"אפשר לומר", הוא אומר במאמץ. מרגיש את פניו מאדימות. "אבל יש איזו דרך להשיג את אהוד?"

"למה?" מלאכי חשדן, "מה יש לך ממנו?"

"כלום" מתחרט שבכלל דיבר עם מלאכי. עכשיו הוא יתחיל לחשוב בו וכל אש קודש תרנן על הבנדוד של מלאכי שמסתיר סוד. ובכלל אסור לאף אחד לדעת שביקר כאן. "אני צריך אותו כדי לשאול אותו משהו."

"מה?"

"לא ענייך" מנחם קם מהכיסא. "תן את המספר."

"אין לי". עכשיו מלאכי נעמד מולו. בוחן את משקפי השמש שלו בעיניים חודרות.

ומתחיל להיות מסוכן, מאוד אפילו.

"רק תגיד לי איפוא הוא" הוא אומר את המשפט הזה בטון של פקודה שמלאכי נרתע לאחוריו.

"בבית שלו", הוא מכחח בגרונו "זאת אומרת, הרגיל."

"הבנתי" מנחם אומר בשפתיים חשוקות. "ועל הביקור שלי כאן אף אחד לא אמור לדעת, גם לא אמא שלי."

"לא?" עכשיו מלאכי לבן לגמרי.

"וגם לא אשתך" הוא מנמיך את הקול. "אני סומך עליך שתשתוק."

"אתה יכול לסמוך" מלאכי מוריד את היד הקפוצה בתנועה מהירה.

"מבטיח?"

"לגמרי" מלאכי מניח את ידו על לוח ליבו בתאטרליות. הוא קורץ אליו בעינו השמאלית, "שמור על עצמך, מנחם."

"מבטיח" הוא פולט צחקוק קצר ונבוך.

ברגע הבא הוא מוצא את עצמו ברכב החבוט על כביש 4. בדרך למסעדה חלבית אלגנטית.

לקבלת הפרקים הקודמים:

אלף פעמים הוא הריץ במוחו תסריטים מה
יאמר לאהוד ואיך יסביר לו פתאום שהוא
רצה לחזור לנקמת הדם.

אולם במציאות, כשעמד מול אהוד הגבוה
והמסתורי פרחו כל אותם מילים ונעלמו
להן. הדלת פתוחה למחצה ואהוד שישב
על כיסא במטבח עסק בקריאה של עיתון
כלשהוא.

"אהוד?"

"ידעתי שתחזור" אהוד לא מרים את
העיניים מהעיתון. "והנה חזרת" הוא הופך
דף בהבעה מנצחת. "הדם של אבא שלך
תוסס על הכביש לא פחות מדמו של זכריה
הנביא".

"בגלל זה חזרת?" מנחם אומר בשקט מרגיש
איך מעיו מתהפכים. אולי מהעוגה החלבית
שאכל במסעדה? "אני רוצה להצטרף
אליכם, הפעם לתמיד"

"זלמה שנצרך אותך אחרי שעזבת אותנו?"
עכשיו הוא לא מתעסק בעיתון, אלא מיישיר
שתי עיניים חודרות אל מנחם.

"כי אני רוצה לנקום" הוא אומר לאט את
המילים אותם אהוד אהב מכל. נקמה.

"ברוך הבא" הוא אומר בחיוך יבש. "החברה
ישמחו לראות אותך".

"גם אני" הוא אומר בשפתיים סדוקות.
מכאן אין דרך חזור.

הדירה בתל אביב יפה, מעוצבת בתאורה
רכה. על הקיר תלויות תמונות של שחקני
כדורגל נחשבים, החדר מרוהט בריהוט
מינימליסטי עם גוון צהוב בולט. מיטה, ארון,
כיסא בר גבוה.

דירה שמהו ישב ותכנן בשביל חנן.
אולי האמא האדריכלית שלו. חנן אמר שלא
מסוכן להגיע לכאן. התעודות שלו בסדר.
מעולה.

בעיניים טרוטות הוא נשכב על המיטה.
מצחיק שהמצעים עדיין מבושמים. אולי
כשייפגש עם חנן ישאל אותו באיזה מרכז
כביסה הוא משתמש.

במחשבה שנייה, גם מרכז הכביסה הכי טוב
לא יכול להחזיק מעמד כל כך הרבה זמן.
זאת אומרת שמישהו ביקר כאן לאחרונה.
מאוד לאחרונה.

הוא מתיישב מבולבל על המיטה.

החדר חשוך.

והמפתח שמסתובב כעת בחור המנעול גורם
לליבו לנתר בחרדה. מה עושים עכשיו?

<<<

הוא לוחץ ביד רועדת על המתג. אוי אלוקים!
הזקנה שנכנסה לחדר הקטן הייתה שמנה,
שמנה מאוד, ומלאה תכשיטים גדולי ממדים.
היא זקרה מולו אצבע עבה ומאשימה.
"בסוף חזרת, ולא באת להודיע לי."
"אתה לא חנן" היא מתקרבת עוד קצת
ונעצרת. "או שהשתינית מאוד מאוד."
"אני לא חנן ולא השתינית". עכשיו הוא
מתאושש מההלם שאוחז בו ונעמד ברגליים
יחפות מולה. לא נעים...
"חנן אמר לי שאני יכול להיכנס לדירה שלו,
מה רע?"
"חנן שגר כאן?"
"כן". ככה פשוט. והוא רוצה לישון שתעזוב
אותו הזקנה לנפשו.
"יש שמועות שהוא אחראי לרצח של אביחי
ארגמן".
היא כנראה ניחנה גם בפה ענק ואזני
רדאר. מאיפוא המידע הסודי הזה גלש
אליה?
"יש הרבה שמועות שמסתובבות בעולם,
כמה מהם נכונות לדעתך?" הוא שואל
אותה בנחת. מנסה לחפות על חוסר הישע
שכעת אוחז בו. "חנן הוא הבן אדם הכי
נאמן שפגשתי מיימי".

"הסגרת מיידע חיוני" היא אומרת בהבעת
ניצחון. "אתה מכיר את חנן".
"בטח שאני מכיר אותו, אם לא הייתי מכיר
אותו איך לדעתך הוא היה נותן לי את
הדירה?"
"לא חשבתי על זה".
אז תתחילי לחשוב. הוא רוצה לומר לה.
אבל שותק.
היא לא מתכוונת ללכת. "אם אתה חבר של
חנן אתה בטח רעב" היא קובעת בשבילו.
הולכת למטבח, מרתיחה מים בקול רעש
גדול פותחת ארונות, "אני עשיתי לחנן קנייה
בחמש מאות שקל קניתי לו אקסלים, בירות
ופיצוחים. והבחור נעלם". היא אומרת בקול
יבבני מעורר רחמים. "הרבה פעמים הוא
נעלם, אבל עכשיו ממש התחלתי לדאוג".
"אכלתי לפני שעתיים במסעדה חלבית. אני
לא רעב בכלל". שתלך הזקנה הזו ותעזוב
אותו לנפשו. הוא עייף, ומחר כנראה יצטרכו
אותו בינקת הדם.
"גם אני, מה הקשר? עברו מאז שעתיים".
היא מעצבת על השולחן כוס גבוהה מלאה
מילקשייק מוקצף וצלוחית קרואסונים נוטפי
שוקולד. "ששמתי במקפיא לפני שבוע".
"תודה"

"תגיד לאמא של חנן"
"תודה רבה רבה" למה היא לא הולכת?
הזקנה מתיישבת ליד השולחן. "אני נשאר
כאן לראות שאתה גומר ה כ ל."
"אני אגמור", איכשהו הוא מרגיש עכשיו
לא נעים בכלל מכול הסיטואציה.
"כל יום. אבל ממש כל יום הגעתי לדירה
וניקיתי אותה. בשביל שאם חנן יבוא תהיה
לו דירה נקייה. אבל בסוף באו הרבה
אנשים ורק שיגעו לי את השכל".
"איזה סוג של אנשים?" מנחם שואל לאט
לאט. מרגיש איך מסוכן לו להישאר פה. יש
מצב שהאיראנים יודעים משהו?
"אנשים מרגיזים" ההיא נוגסת בים גדול
בקרוואסון. "ששואלים שאלות מרגיזות"
היא רוטנת. "איפוא חנן? ואם הוא התקשר".
"ומה אמרת?"
"שלא" היא מדברת בפה מלא ודביק. "לא
ראיתי אותו והוא לא התקשר".
"כל יום האנשים שואלים?" עכשיו הוא נוגס
ביס פצפון בקרוואסון, לא מסוגל לאכול
כלום.
"ניח פעם בשבוע הם באים לשאול אותי".
"מ..." מנחם בולע במאמץ את הביס. לוגם

מהמילקשייק. מתוק מידי לטעמו. "ואחרי
שאני אלך מכאן אם ישאלו אותך מה
תגידי?"
"מה זאת אומרת?" היא מורטת בפליאה
את אחד מחרוזי השרשרת שלה. "אני אגיד
להם שהגיע לכאן בחור, חבר של חנן. קצת
דומה לו".
"לא"
"מה לא?"
"אל תגידי שהייתי פה". המילים נשמעות
מתחננות משהו.
"למה?" או שהיא תמימה, או שהיא טיפשה.
"כי זה סוד שחנן יחזור הוא יגלה לך" אם
הוא יחזור.
"אאה" היא מורטת עוד הפעם את החרוז
"להגיד שהגיע בחור נחמד ואמר שהוא לא
היה כאן? ככה?"
"לא, לא ככה" הוא מתוסכל, ועייף. מה
יהיה?
"תגידי שלא ראית כלום".
"אבל כן ראיתי אותך" היא נוגסת בים
אחרון בקול תרועה רמה. "עובדה שאתה
פה".

ישראל

המורה באולפן נחמד ומסביר פנים ואהוד חושב לעצמו מה היא אילו אותו מורה היה יודע את כוונותיו אבל בגלל שעכשיו הוא אהוד, צעיר פרסי, יהודי. הוא צריך לאהוב את הארץ שעכשיו הוא דורך עליה, לחבב את השפה העברית, וגם לחייך חיוך דביק אל המורה האולפן.

חלק אינטגרלי מהתפקיד.

ולמרות זאת הוא חש סלידה מעצמו. לאהוב את השונאים שלך זה קשה מאוד, גם למראית העין.

לשכוח אידאלים עליהם גדלת ולשנוא את כל מה שחונכת עליו עד עכשיו - זה בלתי אפשרי, כמעט.

והוא לא מצליח. למרות האימונים המאסיביים והאמון שנתנו בו מפקדיו. הוא מתכנן איך היה מוציא סכין חדה ורוצח בדם קר את האנשים הנמצאים כאן באולפן לימודי העברית. והוא יודע שאסור לו.

הוא חייב להיות נאמן למטרה, למה שהבטיח לחומייני.

הוא תוחב את הידיים אל הכיס, מרגיש איך הדם מטפס אל ראשו.

+++

ישראל תש"פ

לא קל היה לשכנע את הזקנה ללכת, בכלל לא. אבל לאחר שהבטיח לה שיודיע לחנן ליצור איתה קשר. וכמעט נשבע שיגמור את כל הקרואסונים שבמקפיא היא נאותה ללכת, משאירה אינספור אזהרות לשמור על נקיונו של הבית וניחוחם של המצעים. אין ספק שהיא משועממת לגמרי.

אבל עכשיו מסוכן להישאר כאן, במיוחד שההיא לא הבינה במיוחד מה רע שאותם אנשים ידעו שביקר כאן, בדירה הנטושה של חנן. וככל הנראה היא תישאל על כך בימים הקרובים.

אסור לו להישאר כאן, וחוסר אחריות משווע מצידו היה לספר לה שהוא לא רוצה שידעו שביקר כאן.

עכשיו הם רק יחשדו.

והוא עייף, ורוצה רק להניח את הראש על הכר ופשוט לישון.

אבל במקום זה הוא גורב גרביים, נועל נעליים ותוהה לעצמו היכן יבלה הלילה.

"לאן אתה חושב שאתה הולך, מר מנחם גולדמן הצעיר?" הזר שהשכיב אותו על הריצפה מעניק לו בעיטה מכאיבה בבטן.

<<<

אוח.
"עזוב אותי" רק לא עכשיו, רק לא האיראנים.
אין ספק שזאת הייתה שטות מסוכנת, אבל
עכשיו מאוחר מידי כדי להתחרט.
רק כשהוא רואה את הפנים שלו הוא מבין.
אהוד.

"האחרון שציפיתי לפגוש בדירה של חנן"
הקול שלו קר כמו קנה האקדח שהוא מכוון
לעברו, כלל לא מזכיר את אהוד הקודם.
החייכן והאדיב זה שהבטיח לנקום את דמו
של אבא ז"ל.

"גם אני לא ציפיתי". הוא אומר במאמץ.
ולמרות שאפו דבוק אל הרצפה מכתים
את סביבותיו בדם סמיך הוא אוזר אומץ
להתחצף לאהוד.

"איפוא חנן?"

"בחול"ל"

"מטומטם" אהוד בועט בו עוד פעם. "את זה
גם אני יודע, איפוא הוא בחול"ל?"

למרות עמדת הנחיתות שיש לו מול אהוד
הוא יודע שאין סיכוי שהוא יספר איפוא
חנן. קפריסין מספיק גדולה, אבל לא פייר
להסגיר את חנן לידי של הרוצח.
"טלקר וחנן חשבו שהם יותר חכמים ממני.

אבל אני הייתי חכם הרבה יותר" אהוד צוחק
צחוק סדיסטי, מרושע. "המפקד שלי באיראן
לא טעה כשהוא שלח אותי לישראל".

"אין ספק" מנחם משנה תנוחה על הרצפה.
הוא עומד להצטרף לאבא שלו המנוח. נס
שלפחות הספיק להתחזק בבית חב"ד ההוא.
מה אומרים על יהודים שנרצחו בידי גויים?
אבל הוא לא רוצה למות. ומשום מה רצון
החיים שמפעפע בו גורם לו להתנגד לאהוד
שיושב מולו וצוחק.

"מי אתה אהוד?"

"כל כך חשוב לך לדעת?" הצחוק של אהוד
הופך לפראי, סדיסטי.

"כן" הוא מוציא את המילים במאמץ אם הוא
ימות, לפחות כדאי שידע על מה ולא ילך
כצאן לטבח. כמו שהיה מגדיר זאת מלאכי.
"לא אכפת לי לספר לך" אהוד מתיישב על
המיטה בחדר. יודע שמנחם לא יעז לקום
מהרצפה. "גם ככה מחר בבוקר ימצאו אותך
הרוג. אני כבר אברח לאירן".

אין לו מה לומר, לכן הוא שותק.

"זה התחיל לפני שלושים שנה" אהוד מוציא
מהכיס סיגר"ה מסוג נקסט ויונק את העשן
בשקיקה.

"היה ילד קטן בשם שאקיר".

<<<

ישראל

"יכולתי להיות האומלל מספר אחת, הבחור שזרקו אותו מהבית ולהורים שלו בכלל לא אכפת מה קורה איתו עכשיו, יכולתי להיות בינוני ומטה אבל בחרתי להיות הכי טוב שיש".

האחיזה באקדח רפתה מעט, הוא הניח אותו על הברכיים. מתח ידיו לאחור ואז אמר:

"הכי טוב שיש, זה אומר שאתה מגדיר לעצמך יעד, מציב מטרות וקופץ אליהן. אין רגשות, פחדים, חולשות וחששות. רק מטרה מוגדרת.

בכזו דרך הניצחון שלך מובטח".

"בטח מובטח, הצלחת להסתגל לישראל, למקום הכי אנטי איראני. יסדת קבוצה של כל האומללים שנרצח להם קרוב משפחה באיזה פיגוע, קראת לה 'נקמת הדם'. הבטחת נקמה באחים שלך, מה הרווחת?!" הרצפה קרה מאוד, והקור חודר לעצמותיו.

אבל כנראה חדר מתים הרבה יותר קר.

"הרווחתי הסתה במגזר הערבי, שהרוחות יתחממו. לא עוד שלום ערבי פלסטינאי. אין דבר כזה.

וזה מה שתמיד רצינו לראות, פעולות של תג מחיר, צמיגים מנוקבים, מתים.

הגדרה מתחממת.

מעלה אש,

עשן.

ואז פעולות הטרור מוצדקות מאוד.

ואפילו מתבקשות מאליהן.

וכל העיתונים בעולם כותבים על ההסתה האנטי פלסטינית, על ארגון ימני קיצוני בשם 'נקמת הדם' שממרר את חייהם של הפלסטינאים התמימים. שלא נתן להם לישון בשלווה.

שילד פלסטיני מפחד לצאת מהבית שמא נער ימני חמום מוח יזרוק עליו אבן".

"נוגע ללב", מנחם מוסיף בחיך אירוני.

"כל החיים חיית בהצגה. שנאת כלפי חוץ את הפלסטינים, למרות שאהבת אותם. הראית לנו כאילו באמת אכפת לך ואתה רוצה לנקום את מותם של הנרצחים, כאילו באמת כואב לך על האלמנות והיתומים".

מנחם מדבר לאט, מנסה למשוך את הזמן. "וזה השתלם". אהוד מחייך חיוך מתקתק,

דביק. חיוך של תליין אל הנידון להורג.

הוא רוצה לקוות שחנן בדרך אליו, ושמישהו ישמע אותו. אבל חנן ישן לבטח שנת ישרים בדירה בקפריסין, והשכנים בבניין המנומנם הזה לא ישמעו אותם.

<<<

כמו באותו לילה שבים אליו מראות הזוועה וימי האבל שלאחריהם.
החדר מלא מנחמים ודודות מתייפחות.
הוא שותק, מכונס בעצמו,
לא מסוגל לדבר בכלל,
אבא לא יחזור אף פעם,
והחיוך התמידי שהיה לו על הפנים נמחק,
הפעם לתמיד.
נועה לא מפסיקה לבכות, אמא מכונסת
בעצמה. נראית כמי שקפאה שד. אנשים
נכנסים ויוצאים, מארגנים בחוץ מניינים.
מילות הקדיש מרחפות מולו, מעליו. הוא
אומר עוד פעם, ועוד פעם. ועוד פעם.
חושב שזה בכלל חלום רע.
ומלאכי רק ישב לידו ושתק, מניח יד על
הכתף הרועדת שלו. שותק איתו את הכאב
והאובדן הבלתי נתפס.
יודע שיש זמנים שגם למילים הכי
עוצמתיות אין זכות דיבור.
וכשנגמרו ימי האבל הגיעה ההצעה
מ'נקמת הדם' הוא לא יכל לסרב.
+++
אהוד שליו וקר יותר משהיה מקודם "בתור

חבר צוות היית טוב, מנחם. הבעיה שלך
רק שאתה תמים, יותר מדי"
הוא אומר בשפתיים לבנות. הוא
הקדיש שנה מחייו כדי לעזור לרוצח של
אבא שלו.
"אבל... טלקר... אתה מכיר אותו?"
צל עובר על הפנים של אהוד.
"טלקר רצה לטאטא אותי מהשטח" הוא
אומר לאחר שתיקה. "הבנאדם חולה כסף
וכשלא ספקתי לו את מה שרצה הוא פשוט
שלח כמה חברה' לעצור אותי. חנן היה
עוד בובה פשוטה במשחק שלו, לא יותר"
"אבל עכשיו זה לא משנה, אתה בין כה
וכה הולך למות, הוא מרים את האקדה.
משחרר את הניצרה בנקישה רועמת.
"תעצום עיניים, זה לא יכאב".
הוא לא חושב על כלום.
לא מצליח.
טרראח.
הייריה לא כואבת, השקט הנורא שעומד
בחדר גורם לו להרים עיניים ולהביט באהוד
שעכשיו שוכב למרגלותיו לבן לגמרי.
והבית הקטן של חנן מתמלא באורות
כחולים ולבושי מדים. ובאישה מבוגרת

<<<

